Penny Jordan

Căsătorie din interes

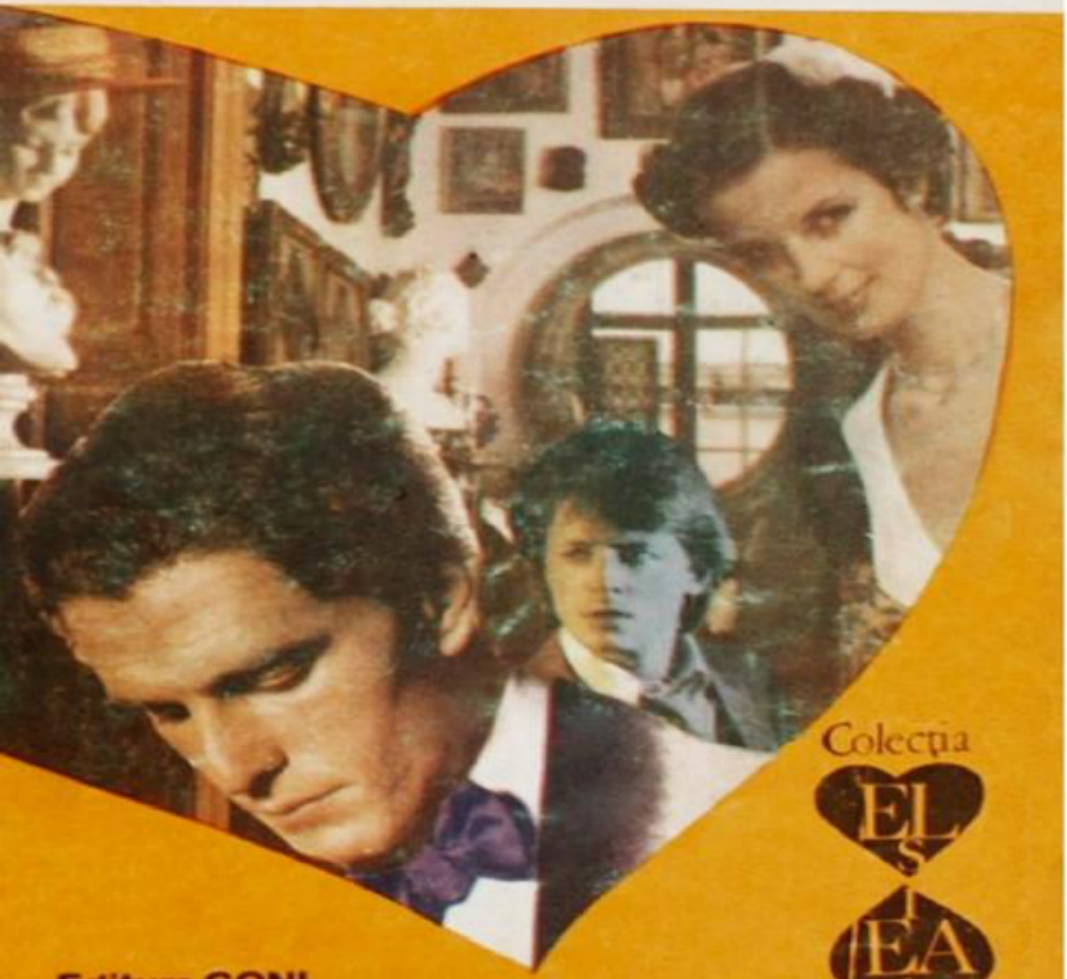

Colecția EL & EA

Editura CONI

Cuprins

CAPITOLUL I
CAPITOLUL II
CAPITOLUL III
CAPITOLUL IV
CAPITOLUL V
CAPITOLUL VI
CAPITOLUL VII
CAPITOLUL VIII
CAPITOLUL IX
CAPITOLUL X

Penny Jordan

Căsătorie din interes

The Flawed Marriage

În românește de: Annemarie Ianciuş

BUCUREȘTI,1993

Colecția *„EL și EA”*
– 17 –

CAPITOLUL I

Afară era frig şi umed. Mai devreme, când Isabel sosise la căminul de copii, doar câteva dâre de ceaţă învăluiau vârfurile munţilor Lakeland.

Acum, ceaţa era deasă şi invadase toata câmpia. Şi noaptea cădea… ciudat asfinţit, mai misterios, mai înspăimântător ca cel din oraş. Isabel fu scuturată de un lung frison şi-şi strânse mai bine paltonul pe lângă corpul ei prea slab. Îşi târa uşor piciorul drept… Piciorul ăsta! Isabel se strâmbă. Acest picior era cauza tuturor nenorocirilor ei.

Cu toate acestea, părăsise Birminghamul de dimineaţă cu inima plină de speranţă, încredinţată că va obţine acest post de educatoare! În timpul întregului traseu, se forţase să privească cu încredere viitorul: avea toate calităţile cerute pentru această slujbă!

Nu numai că avea o diplomă de învăţătoare, dar în plus, beneficia de un an întreg de experienţă profesională ca infirmieră. Privirea i se puse din nou pe picior. Şase luni se scurseseră de la accident, şase secole!

Fata de douăzeci de ani, lipsită de griji, nu mai exista, îmbătrânise prematur, era aproape acrită…

De ce? De ce ea? De ce acest accident stupid, care ar fi putut fi evitat?

Se ducea la serviciu, ca în fiecare zi, victimă printre atâţia alţii a restricţiilor impuse de Educaţia Naţională! Isabel hotărâse să abandoneze învăţământul pentru a se consacra bolnavilor. Robert fusese de acord, bineînţeles. El însuşi îşi termina internatul… El va fi în curând medic, Robert! La el se gândea în dimineaţa aceea în drum spre spitalul situat la câteva minute de mers de casa ei. În ajun îi spusese despre intenţia lui de a pleca în Arabia Saudită pe o perioadă de aproximativ doi ani. Un eminent chirurg îi oferise un post de asistent; era pentru el o ocazie nesperată, îi explicase el Isabelei cu entuziasm. Această veste a întristat-o mult pe fată.

Robert dorea să se specializeze; ea ştia că nu se puteau căsători decât peste câţiva ani… Dar nici un moment nu s-a gândit să trăiască la mii de kilometri depărtare de el!

Ea văzuse autobuzul oprindu-se; auzise râsetele şi pălăvrăgelile copiilor care invadau trotuarul; zărise fetiţa in impermeabil galben pregătindu-se să traverseze strada… şi maşina…

Reacţia Isabelei fusese automată şi perfect ridicolă. Fetiţa se ferise la timp şi Isabel a fost cea care, repezindu-se în ajutorul copilului, fusese proiectată în aer ca o păpuşă de cârpă, pentru a cădea apoi inertă, pe şosea.

Avusese noroc. Cel puţin aşa au încercat s-o convingă. Totuşi, în ciuda tuturor îngrijirilor atente ale medicilor, ea s-a trezit cu un picior distrus, cu

mușchii sfâșiați, însemnat cu cicatrici oribile.

Da, da, ea a avut „noroc"! Nu i-l amputaseră, cum fusese vorba la un moment dat. Dar va putea merge normal într-o zi?

Șase luni trecuseră, și în ciuda întregului său curaj și întregii sale voințe, acest picior refuza să o asculte ca înainte. Rămăsese o singură posibilitate, îi spusese doctorul Savage…

Exista în America de Nord un mare chirurg care făcea minuni. Din nefericire costa mult, foarte mult și succesul nu era garantat…

În prima seară, Robert s-a precipitat la căpătâiul ei. Apoi și-a rărit vizitele. Au avut două sau trei discuții în cursul cărora el a subliniat cât era de important pentru un medic renumit să fie susținut de o soție elegantă și sofisticată. Nu a trebuit să insiste la nesfârșit asupra acestei idei. Isabel a înțeles. Ea a sugerat să rupă logodna și Robert a fost de acord fără să protesteze câtuși de puțin.

În ziua aceea, când el a părăsit-o, ea și-a permis pentru prima dată luxul unei crize de lacrimi. Niciodată în viața ei nu s-a simțit atât de singură, atât de descumpănită!

Spre cine se putea ea îndrepta acum? Tatăl ei era mort de când ea avea opt ani și mama ei se recăsătorise… Isabel îșI iubea tatăl vitreg, dar nu-i venea să-l considere ca pe un membru al familiei ei.

Cât despre spital, nu se putea gândi să rămână aici. Era total contraindicat în situația ei să stea toată ziua în picioare.

Din această cauză venise azi la acest cămin de copii.

Simțise cum îi renășteau toate speranțele când citise micul anunț din ziar. Directorul căminului manifestase în ceea ce o privește un oarecare interes, la telefon… Văzând-o însă, și-a schimbat părerea.

Inima Isabelei se strânse dureros. Își amintea cu exactitate vocea clară, plină de milă dar fermă, a interlocutorului ei… El căuta o tânără persoană agilă, neobosită, capabilă să se ocupe de douăzeci și cinci de copii între trei și treisprezece ani. Era o muncă epuizantă… care nu putea fi încredințată în nici un caz unei handicapate, adăugase în sinea ei Isabel, copleșită de mâhnire.

Fu străbătută de un frison. Era în plină lună mai. Cine ar fi crezut asta? Era tot atât de frig ca iarna! Evident, ea era la altitudine… Dacă nu ar fi întârziat la malul râului să admire peștii, nu ar fi ratat autocarul. Nu ar fi deci aici, la această oră nepotrivită, pe cale să străbată o șosea sinuoasă și fără sfârșit! Era încredințată totuși că văzuse o pancartă la ieșirea din sat…

Inchmere House, căminul de copii, era doar la un kilometru de cătun. De ce era atât de înceată? De ce piciorul o jena atât de mult?

Strângând din dinți, ea se forță să nu bage de seamă durerea zvâcnitoare.

Să înainteze, trebuia să înainteze. Se obișnuise cu suferințele sale fizice. Doctorii îi prescriseseră diferite calmante, ea refuzase întotdeauna să le ia. Cum să supraviețuiască? Bătându-se cu înverșunare în fiecare zi. Agățându-se de speranță, ca în dimineața aceasta, de exemplu… Dacă ar fi reușit să obțină postul de educatoare, ar fi fost soluția ideală! Ar fi obținut casă și masă, ceea

ce era esențial pentru ea…

Căci, de când părăsise spitalul, Isabel cheltuise rămășițele jalnice ale sărmanei sale averi, închiriind o cameră sumbră și rece într-o pensiune de familie la Birmingham…

Bineînțeles, în ultimă instanță ar fi putut apela la mama ei.

Amorul ei propriu, mândria ei, au împiedicat-o… Același amor propriu a împins-o să surâdă, să afișeze o expresie de fericire când tatăl ei vitreg a anunțat-o că urmau să se instaleze în sudul Spaniei.

În două săptămâni urmau să plece și Isabel rămânea complet singură.

Un suspin i se opri in gât și lacrimi de disperare îi umplură ochii. Ea le șterse cu dosul mâinii, cu mânie.

De ce să se mai gândească la trecut? Nu ar servi la absolut nimic! Chiar dacă părinții i-ar fi propus să-i însoțească, ea ar fi refuzat! Nu ar fi putut suporta să trăiască cu ei! Așteptând, trebuia să găsească de lucru.

Era vital pentru ea să câștige bani prin orice mijloc! Îi veneau în minte cuvintele chirurgului. Putea fl salvată eventual, undeva în California. Acest gând o făcea să reacționeze, să se agațe de el. Redevenită ea însăși, îi va arăta ea lui Robert ce a pierdut abandonând-o în momentul în care ea avea cea mai mare nevoie de el!

Ea strânse pumnii, înfigându-și unghiile adânc în palme; o lucire de mânie pâlpâia în ochii săi imenși de culoarea ambrei. Ochi de tigru, îi șoptise deseori Robert, înainte de a-i mărturisi că o iubea la nebunie…

Astăzi, nimeni nu o mai iubea. Nimeni nu-i mai murmura cuvinte de dragoste. Ea tresări; părul îi era lipit, din cauza umidității, de ceafă.

Robert. Ea închise o clipă ochii, copleșită de oboseală. Dacă măcar el ar putea fi alături de ea acum! Și-ar pune obrazul pe pieptul lui, i-ar savura căldura brațelor, dulceața sărutărilor… Dacă…

Pierdută în meandrele reflecțiilor sale ea nu auzi zgomotul motorului. Brusc, claxonul strident al unei mașini destrămă tăcerea.

Revenind pe pământ, cu sufletul la gură, nemișcată, palidă și tremurând, ea deschise larg ochii în fața luminii orbitoare a farurilor.

Vehiculul se opri la marginea șoselei.

Isabel își veni repede în fire; și se îndreptă cu stângăcie spre taluz continuându-și drumul.

În spatele ei, auzi deschizându-se o portieră, apoi niște pași repezi și hotărâți. Înăbușindu-și un strigăt, înnebunită, ea grăbi pasul, până ce două mâini, răsărind din ceață, se abătură pe umerii ei, imobilizând-o.

— Ce te-a apucat? Ești nebună! Ce căutai în mijlocul drumului? Poate vrei să te omori?

Vocea agresorului ei era gravă și răgușită. El o scutură cu violență, ca pentru a o trezi. Nu putea să-i vadă fața, ascunsă de o șuviță de păr umed căzută pe frunte. O împinse cu o mișcare bruscă.

— Cerule! exclamă el pe un ton ironic, descoperind trăsăturile prea fine ale fetei, obrajii săi prea scobiți, ochii săi prea mari… Un mic elf rătăcit! De-a ce

te joci? Cauți un refugiu sub roțile mașinii mele?

— Și dacă ar fi adevărat? ripostă ea, brusc furioasă.

— Ai fi proastă, replică el sec. Viața e făcută pentru a fi trăită, domnișoară Elf Rătăcit. Nu se renunță în felul acesta… Nu ești de aici, nu-i așa? Ce învârtești prin părțile acestea? Ai închiriat o vilă la munte și te-ai certat cu logodnicul?

Isabel își ridică bărbia într-o mișcare sfidătoare. Îi părea rău că bruma nu se putea risipi imediat… Acest necunoscut îi citea în priviri tot disprețul ei!

— Nu sunt atât de proastă! Nu m-aș omori pentru un bărbat! Nu ar merita osteneala!

— Atunci ce învârtești pe aici? repetă el. Te plimbi în liniște?

— Revin de la un cămin de copii: m-am prezentat pentru o slujbă.

— Și suferind o înfrângere spectaculoasă, ai hotărât să te arunci sub automobilul meu. E puțin cam mult, nu găsești?

Exasperată, ea suspină adânc.

— Oh, nu fi ridicol! Nu mă aruncam sub mașină! Dacă vrei să știi tot, eu…

Ea tăcu, amintindu-și dintr-odată că rămăsese înțepenită în fața farurilor mașinii, și hotărî să schimbe tactica:

— Conduceai mult prea repede! îl acuză ea Ai fi putut provoca un accident! Șoferii nu se gândesc niciodată la pietoni! Ei nu dau nici o atenție riscurilor la care se expun cei nevinovați, sau…

— Ce vrei să insinuezi? o întrerupse el. Că-ți datorez despăgubiri? Te uiți prea mult la televizor, micuțo. De altfel nu ai înțeles nimic: nu poți depune plângere dacă mașina nu te-a atins.

— Chiar în acest caz se întâmplă să nu fii despăgubită, replică ea indiferentă.

Ea nu obținuse nici o despăgubire! Mașina care o lovise mergea mult prea repede, proprietarul era în culpă, dar el nu era asigurat…

Isabel nu avea ceas. Ultimul tren pleca din sat la ora 20,30. Nu avea nici o idee în privința orei… Ieșise de la Inchmere House la ora șapte, și avusese impresia că mergea de ore și ore.

— Cât e ceasul, vă rog? Am un tren de prins.

— Ora opt, răspunse el laconic.

Ora opt! Ea se strădui să-și stăpânească emoția. Pierduse trenul, era obligată să închirieze o cameră la hotel, și nu mai avea un ban!

— Trebuie… trebuie să plec, bâlbâi ea, înainte de a o lua din loc.

Câteva secunde mai târziu auzi portiera trântindu-se. Ah, se gândi ea cu tristețe. Nu pierduse timp s-o privească îndepărtându-se! Ar fi putut cel puțin să-i propună s-o însoțească până în sat, chiar dacă el mergea în direcția opusă.

Era atât de absorbită în gândurile sale încât nu auzi motorul torcând lângă ea.

— Urcă! îi ordonă prin geamul deschis o voce deja cunoscută. O să te las la gară.

I se deschise portiera și în lumina din interiorul vehiculului, zări în sfârșit

adevărata față a salvatorului ei.

Frumos? Nu… superb!

Seducător, senzual, misterios, cu niște ochi mari, cenușii, care o examinau fără să o admire.

— Șchiopătezi!

Era o constatare. Isabel nu percepu elanul de milă cu care era deja obișnuită.

— Cum s-a întâmplat? vru el să știe.

O observa atent. Isabel se încorda fără să vrea, închizându-se în sine.

— Un accident, răspunse ea distant. Locuiești aici?

— Mai mult sau mai puțin. Un accident de ce fel? insistă el.

— Am fost lovită de o mașină. Șoferul mergea prea repede.

— Neatenția ta de adineauri e cu atât mai prostească.

— Hotărât lucru, ești un maniac al vitezei! ripostă ea.

Sprâncenele lui negre se înălțară, dându-i un aer demonic, și gura i se răsuci într-o grimasă ironică.

— Eu? Un maniac al vitezei? Glumești, sper. Aveam șaizeci la oră; ceea ce mi se pare normal pe aceste drumuri, mai ales când le cunoști pe de rost.

Ceea ce însemna că el era din zonă, deduse Isabel.

— Chiar pe timp de ceață? se informă ea refuzând să-i acorde punctul victoriei.

— Câteva valuri de ceață… râse el ironic… Spuneai că ți-ai pus candidatura pentru o slujbă? De ce aici? Nu ești de prin părțile locului…

— Nu știam că era o condiție în plus ca să…

— De ce „una în plus"? o întrerupse el. Epuizarea și zăpăceala, îi învinseră curajul și ea nu-și mai putu stăpâni mâhnirea. Explodă:

— Nu ghicești? Un om inteligent și perspicace ca dumneata? Ai remarcat chiar adineaori: șchiopătez.

— Și din cauza aceasta nu ți-au dat postul? Necunoscutul se concentra asupra volanului, totuși Isabel simți că îi aruncă o privire pe furiș.

— Am toate diplomele, întreaga experiență cerută, dar ei preferă un pedagog mai… mobil.

— Un pedagog? Ai fi rămas deci în zonă? această slujbă ți-ar fi ocupat tot timpul.

Văzu că îi privește mâna stângă… fără nici un inel; celibatară, își spuse el, fără nici o îndoială… fată bătrână pe deasupra… de nevoie mai mult decât de voie… obiect de milă și bălaie de joc.

— Ce vei face acum?

Isabel ridică din umeri, străduindu-se să considere viitorul cu dezinvoltură dar tentativa fu nereușită.

— Nu știu… Dumnezeu o să-mi vină în ajutor, adăugă ea printre dinți.

Nu avusese de gând să se facă auzită, dar urechea necunoscutului era la fel de ascuțită ca și privirea lui, căci întoarse brusc capul spre ea, înainte de a opri automobilul, la câțiva metri de sat.

Crezând că o lasă acolo, Isabel se grăbi să deschidă portiera, dar apucând-o de încheietură, el o împiedică să-şi întrerupă gestul. Din instinct ea se ghemui. La spital aflase că-i putea interesa pe tinerii medici din punct de vedere pur medical, ca femeie nu mai exista. În ochii lor ea citea mai curând milă decât admiraţie. De la accident s-a închis complet în sine: frumuseţea ei de altădată, „dinainte" s-a şters. Isabel şi-a pierdut orice încredere.

Robert nu o mai iubea, ce-i mai rămânea ei? Cine s-o iubească! Nimeni! Fără să-şi dea seama, în cursul săptămânilor de după convalescenţa ei, adoptase manierele stângace ale unei fete care ştie că e urâtă…

— Ce te-a apucat? întrebă el brusc.

Un surâs îi apăru pe buze şi două gropiţe se adânciră de o parte şi de alta a gurii care, după toate aparenţele, nu prea era obişnuită să surâdă.

— Te temi că ai comis o greşeală acceptând să urci în acest automobil cu mine? Prea târziu, draga mea, o ironiză el. Eşti prizoniera mea, eşti fără apărare. În prezent, vorbeşte-mi despre viaţa ta dinainte de dramă.

— Ce onoare. Nu am nimic să-ţi spun! Ascultă, dacă întârzii prea tare, voi pierde trenul.

Din nou puse mâna pe mânerul portierei.

— E închis cu cheia, decretă el arătând cu degetul tabloul de bord ultrasofisticat. Nu-ţi voi deschide până nu-mi vei răspunde la întrebări.

— Dar de ce? De ce te interesează toate aceste întrebări?

— Din pură curiozitate naturală, din partea unui eventual patron, replică el, în pofida oricărei aşteptări. Caut pe cineva să se ocupe de fiul meu.

— Ce vârstă are?

Ce proastă era! îşi reproşă ea imediat. Dar era prima idee care i-a trecut prin cap.

— Şase ani.

— De ce vrei să mă angajezi pe mine? Nu ne-am întâlnit niciodată până în seara aceasta. Nu ştiu nici măcar cum te numeşti!

— Vom remedia imediat această situaţie. Mă numesc Joël Sinclair şi locuiesc la 15 km de aici.

— Şi cauţi pe cineva care să se ocupe de fiul dumitale. Ai tot interesul să ceri serviciile unei guvernante calificate, nu? şi soţia dumitale…

El dădu din cap, ceea ce o descumpăni pe moment pe Isabel.

— M-am hotărât: dumneata eşti cea care îmi trebuie. Cum te cheamă?

— Isabel.

Ezită uşor: un eveniment fericit era oare pe cale să încheie această zi dezastruoasă?

— Isabel? E foarte drăguţ…

— Domnule Sinclair, dumneata… dumneata eşti sigur? Propunerea este serioasă? Vreau să spun… Nu este doar…

Ea se bâlbâia jalnic, căutându-şi în zadar cuvintele pentru a-şi exprima gândurile confuze.

Îi oferea acest loc pentru a-şi linişti conştiinţa?

Trăsăturile lui Joël Sinclair se înăspriră:

— Nu, nu este doar milă, reluă el, ghicind ceea ce ea încerca să explice. Când o să mă cunoşti mai bine, vei şti că nu-mi pot permite emoţii atât de sterile. Nu am timp de pierdut.

— Totuşi… Ar trebui să-l cunosc mai întâi pe fiul dumitale înainte de a accepta. Poate nu mă va aprecia…

Privirea Isabelei căzu pe piciorul ei drept şi observă că şi el se uita tot acolo.

— Oh, nu sunt deloc neliniştit, te va adora! spuse el. Deci pot trage concluzia că am încheiat afacerea?

Un mic rid bară fruntea Isabelei. Părea că tratează „această afacere" cu multă uşurinţă! După toate acestea, ce ştia ta, despre originea lui? Nimic!

Ea îşi umezi buzele, riscând o scurtă ocheadă spre el, apoi cobori pleoapele jenată. El se amuza pe faţă.

— Toate acestea mi se par atât de… atât de bizare. Vreau să spun că ne-am întâlnit pentru prima oară acum câteva minute şi te grăbeşti să mă angajezi ca bonă pentru fiul dumitale. Nu-mi ceri nici referinţe, nici…

— Ştiu tot ce trebuie, o întrerupse el brusc. De fapt, Isabel Douglas, eşti pentru mine un dar din cer!

Izbucnirea lui o răni profund dar ea se strădui să-şi ascundă mâhnirea. Şi Robert o considerase ca „un dar din cer" altădată… dar din alte motive.

— Dar nu am discutat cum vom proceda, protestă ea jenată. Un contract…

— Nu-ţi fie frică, o asigură el suav. Vei avea un contract. Şi vei fi bine plătită. Bun… Te Interesează, da sau nu? Trebuie să continui, până la gară? Trenul dumitale trebuie să sosească dintr-un minut în altul.

Bine plătită! Isabel ştia că el remarcase aerul ei nehotărât. Avea nevoie de bani, şi el bănuia asta!

Aproape avea chef să-l întrebe ce salariu va avea, dar amorul ei propriu şi modul în care el o privea, o descurajară. Ea îşi veni în fire.

— Mă interesează.

— Perfect, El porni motorul.

— În acest acest caz, continuă el, mânuind schimbătorul de viteze, te duc la Lake Fyne. Ţi-l voi prezenta pe Paul.

Isabel se gândi la călătoria interminabilă până la Birmingham, la camera întunecoasă şi rece care o aştepta acolo.

— Nu ai nimic împotrivă, sper?

Ea dădu din cap în semn de răspuns. Nu…

Joël Sinclair precizase că locuia la vreo cincisprezece kilometri de sat. În ce sens? Isabel era pierdută. Nori de ceaţă dansau în jurul lor; ici-colo, o oaie rătăcită se materializa în fasciculul orbitor al farurilor, apoi urmară dealurile dantelate de brumă albă.

Lake Fyne? Niciodată nu auzise vorbindu-se de acest loc! Evident, această regiune era presărată cu o multitudine de lacuri mici, dintre care unele nu erau trecute pe nici o hartă…

Drumul se întindea în fața lor, ca o panglică lungă, cenușie dispărând în ceață.

Proptită la marginea scaunului, agățându-se de mânerul portierei, Isabel își dădu seama cât de terorizată părea, când el i se adresă pe un ton batjocoritor.

— Relaxează-te! Nu trebuie să te temi de nimic.

Ce știa el? se gândi ea, furioasă. Nu l-a fost niciodată rușine de el însuși în fața necunoscuților. Soția și fiul său o vor accepta printre ei?

Ea și-o imagina dinainte pe doamna Sinclair. Un bărbat ca el nu și-ar da numele decât unei femei elegante, rafinate, sofisticate… Era cu siguranță blondă și se îmbrăca cu gust. Lucrase mai mult ca sigur ca manechin înainte de căsătorie.

Va ridica dezaprobator din sprâncene văzând ,,micul elf rătăcit" pe care i-l aducea soțul…

Vehiculul se opri brusc. Bruma se risipi un moment și Isabel zări luna reflectându-se în apă… Lacul Fyne?… Trecură pe sub un imens portal ale cărui grile din fier forjat se deschiseră ca prin minune, datorită unei telecomenzi apoi Joël conduse prudent de-a lungul unei alei de pietriș și gară în fața unei case imense din granit cenușiu.

Motorul se opri. O tăcere apăsătoare plana asupra lor.

Nici o fereastră nu era luminată. Isabel, presupuse că încăperile de zi erau situate în cealaltă parte…

Doamna Sinclair trebuie că aștepta cu nerăbdare întoarcerea soțului…

Joël Sinclair coborî din mașină și, preț de o secundă, Isabel crezu că o va abandona acolo Tocmai se pregătea să scoată un strigăt când el îi deschise portiera. Strecurându-și un braț ferm sub brațul fetei, o antrena spre casă.

Pietricelele scârțâiau sub pașii lor.

Casa era enormă. Un adevărat conac în stil victorian… Câtă austeritate!

Isabel tremura, în timp ce el răsucea cheia în broasca unei uși de stejar masiv.

— Este ziua liberă a menajerei, anunță el, îndepărtându-se pentru a o lăsa să intre în hol. Doamna Downs este din partea locului.

Ea consideră că nu trebuie să pui în funcțiune încălzirea centrală decât în plina iarnă, sper că nu ești prea friguroasă…

Își consultă ceasul înainte de a continua:

— Nu-l vei vedea pe Paul în seara asta, este târziu. Cred că e în pat. O să-ți arăt camera dumitale, și chiar de mâine dimineață…

— Dar soția dumitale va dori cu siguranță… Privirea plină de Ironie a patronului ei o determină să tacă.

— Ah, da… Soția mea. Ei bine, vezi dumneata, draga mea Isabel, nu mai am soție. De aceea am nevoie de dumneata; îi vei lua locul.

Isabel se clătină. Își duse mâinile la tâmple interpretase rău cuvintele sale.

— Dumneata… dumneata vrei să zici că dorești să ai pe cineva lângă fiul dumitale pentru că nu ai soție…

Joël Sinclair, rezemat de un perete, o examina de sus în jos. Se mișcă în

sfârșit, pentru a veni să se planteze în fața ei. Punându-și mâinile pe umerii fetei, el o împinse sub lumina puternică a lustrei din centrul camerei.

— Ceea ce vreau să spun, Isabel, este că am nevoie de o soție. Nu de orice soție. De dumneata.

— Ești complet nebun!

El păru mai mult amuzat decât ofensat de această ripostă.

— Nu, nu sunt nebun, ci hotărât. Nu-i voi permite fostei soții să-mi ia fiul. Sunt chiar atât de hotărât să obțin câștig de cauză, încât sunt gata să te plătesc cu generozitate în schimbul celor șase luni din viața dumitale… Cu foarte mare generozitate, sublinie el, cu ochii fixați pe fața ei.

— Nu!

— Nu?

Din nou vehemența fetei păru să-l distreze.

— Îți acord o noapte să te gândești, Isabel. Și mai ales nu uita, te-am văzut, în mașină, când ți-am propus un salariu bun.

Reproșându-și nerecunoștința, Isabel îl sfidă:

— Adică? Cât?

— Îți voi da douăzeci și cinci de mii de lire. Inima ei încetă aproape să bată. Douăzeci și cinci de mii de lire! Niciodată nu și-a imaginat că va primi o asemenea avere! Ar fi avut cu ce acoperi toate cheltuielile operației din California!

„Refuză, îi ordonă vocea conștiinței. Nu ai dreptul să accepți. E rău…"

Totuși, în ultimul minut, toate bunele ei hotărâri își luară zborul. Cât reprezentau șase luni, într-o existență? Ce avea de pierdut, după toate acestea?

— Va fi vorba de o căsătorie pur convențională, bineînțeles, sugeră ea…

— Într-adevăr, încuviință el. Nu voi abuza fizic de dumneata, dacă asta-i tot ce te neliniștește.

Isabel deveni stacojie de rușine. Un bărbat atât de seducător ca Joël Sinclair nu putea fi atras de o neînsemnată Isabel Douglas!

Îndurerată, umilită, epuizată, învinsă de dorința de a redeveni cea de altădată, ea cedă.

— Sunt încântat că totul s-a aranjat, spuse el cu un surâs dezarmant. Spune-mi… Banii ăștia… ai nevoie de ei pentru ceva anume?

— Ca toate femeile sunt cochetă. Doresc să profit de viață înainte de a fi prea târziu. Am visat întotdeauna să fac o croazieră…

— Datorită generozității unui mecena, presupun? În sfârșit, nu am de ce mă plânge! În cazul care ne preocupă, setea dumitale de bani mă va satisface tot atât de mult ca pe dumneata. În prezent te voi conduce în camera dumitale. Trebuie să ies. Sunt așteptat la o întrunire de afaceri, vom vorbi despre toate acestea mâine dimineață.

Ajunseră pe palierul primului etaj și Joël încetini în fața unei uși din lemn de acaju. Isabel nu-și dădu seama decât în momentul în care se izbi de el, din neatenție.

El o invită cu un gest al mâinii să-l preceadă în camera mobilată cu gust,

dar rece și impersonală.

Un tremur o cuprinse pe fată. Această încăpere nu era deloc primitoare…

— Baia este acolo! spuse el arătându-i o altă ușă, lângă comodă. Vom lua micul dejun în jurul orei opt. Am un birou la Kendal. În general, încerc să ajung acolo pe la nouă, deși în ultima vreme programul meu a fost perturbat mai mult sau mai puțin.

Isabel făcu ochii mari.

Ar fi vrut ca el să dispară dar se temea să rămână singură în această casă imensă.

— Ce este? Nu te simți bine? Vrei să încheiem acordul conform tradiției?

Isabelei îi trebuiră mai multe secunde să înțeleagă ce voia el să spună.

— Cu siguranță nu! răspunse ea într-un târziu. Timpul meu îl cumperi, nu corpul.

— Și în fond, cu atât mai bine, răspunse el înainte de a ieși.

Această remarcă, o obseda, fără să vrea, multă vreme. Câteva secunde de nebunie pură, își permise să-și imagineze cum ar putea fi sărutările lui Joël Sinclair.

Nu ar semăna în nici un fel cu cele ale lui Robert. Nu ar fi nici ezitante, nici grăbite.

Joël Sinclair era cu siguranță un expert in materie… Îngrozită să constate până unde o duceau gândurile, Isabel începu să se dezbrace.

CAPITOLUL II

Isabel se trezi în scâncetele unul copil. Se ridică în pat şi ciuli urechea. Strigătele se repetară, disperate. Tulburată, descumpănită, ea se dădu jos din pat. Era la jumătatea camerei când îşi dădu seama că nu avea cămaşă de noapte. Intră în baie, unde apucă un prosop flauşat pe care şi-l înfăşură în jurul corpului ei slab. Descoperi fără greutate camera lui Paul şi se miră văzând că băieţelul zăcea sughiţând sub o grămadă de cuverturi şi cearşafuri în dezordine.

— Paul, şopti ea.

Spre marea ei satisfacţie el reacţionă.

— Cine eşti tu?

Isabel înaintă cu prudenţă până la piciorul patului, apoi avansă puţin mai mult şi aprinse veioza de pe noptieră, după care se opri, cu respiraţia tăiată. Era în faţa unei replici exacte în miniatură, a lui Joël Sinclair!

— Mă cheamă Isabel. Dar pe tine?

— Eu sunt Paul Sinclair. Aici este casa tatălui meu.

— Ai avut un coşmar? întrebă ea. El se crispă.

— Cam aşa ceva.

Aparent nu ţinea să-i facă confidenţe.

— A fost oribil, nu-i aşa? murmură ea cu simpatie. Vrei să-ţi aduc un pahar cu lapte cald?

— Nu mi-e sete! Ce faci tu aici!

— Tatăl tău m-a adus, îi explică ea, aranjându-i cearşafurile.

În timp ce le aranja, din neatenţie, îi descoperi piciorul. Pantalonul pijamalei era ridicat de a lungul uneia dintre coapse, descoperind o cicatrice lungă şi un picior mutilat.

Paul se crispă vizibil. Isabel nu spuse nimic. Ea îl înţelegea. Subit, un gând îi trecu prin minte De asta voia Joël Sinclair să o ia în căsătorie? Pentru că văzuse ce avea ea comun cu fiul lui? Nu… Această căsătorie nu va dura decât şase luni; el precizase bine lucrul acesta. De altfel, Joël Sinclair nu era genul de om care să se căsătorească sub imperiul unei emoţii puternice.

Paul se întoarse. Spatele său rigid arăta cât era de furios. Isabel îl mângâie uşurel pe braţ.

— Paul… Nu trebuie să te ascunzi, ştii. Nu-ţi fie frică… Priveşte… Şi eu am un picior bolnav.

El rămase la început nemişcat, apoi se întoarse încet spre ea.

— Arată-mi.

Ţinându-şi respiraţia, Isabel ridică partea de jos a prosopului cu care era

înfășurată. Din motive de neînțeles i se părea indispensabil să câștige încrederea copilului.

Pentru prima dată de la accident, ea acceptă de bună voie să-și arate rănile.

Nu tresări când degetele copilului atinseră carnea mutilată.

— Am fost lovită de o mașină, îi povesti ea, pe un ton de conversație mondenă. Dar la tine? Cum s-a întâmplat?

— A avut un accident de mașină. Era cu mama lui.

O voce cunoscută în care se simțea o ușoară ironie.

Isabel tresări violent: Joël Sinclair era sprijinit de tocul ușii. cu un prosop de baie înfășurat neglijent în jurul coapselor. Acest corp de atlet, emanând forță și putere, o hipnotiza pe fată; îi bătea inima iar mâinile îi erau umede. Ce i se întâmpla? Niciodată nu încercase senzații asemănătoare față de Robert! Era doar pentru că știa dinainte că Joël Sinclair era inaccesibil? De ce era ea atât de tulburată în fața acestui… acestui necunoscut?

— Oh! Nu fă fața asta înspăimântată, relua el, ironic. Mama lui Paul nu a suferit. Cât despre tine, fiule, ar trebui să dormi! adăugă el, înainte de a se așeza pe marginea patului.

— L-am auzit plângând, explică Isabel, dorind cu orice preț să-și justifice prezența în camera copilului.

— O cheamă Isabel, tată, interveni Paul. Și piciorul ei este exact ca al meu!

Peste capul micuțului se întâlniră două priviri, una cenușie, alta de culoarea chihlimbarului. Isabel înțelese că a ghicit destul de bine intențiile lui Joël Sinclair.

Îi propusese această căsătorie temporară, din cauza punctului său comun cu Paul…

— Vei rămâne cu noi? întrebă copilul… Aș vrea să rămână, tată. Nu vreau să plece, ca mama.

Două lacrimi mari îi lunecară pe obraji și stomacul Isabelei se contractă de emoție.

De ce nu era acest copil lângă mama lui? De altfel unde era mama lui în acest moment? Din nefericire, nu-i putea pune această întrebare lui Joël în fața copilului.

— Îmi place de ea, tată! insistă Paul între două suspine. Spune-i să rămână, te rog!

— Nu te agita, dragul meu, îl liniști tatăl său cu o voce blândă. Isabel va rămâne cu noi câtva timp.

— Ea va fi noua mea mamă?

Atmosfera se încarcă brusc de electricitate. Isabel remarcă cum Joël se retrăsese în spatele unei măști impasibile și dure.

— Vom vedea, Paul. Vom vedea… Acum culcă-te.

— Vreau ca Isabel să mă sărute, mai întâi! protestă el întinzând brațele.

Cu ochii umezi, Isabel se execută fără a se lăsa rugată. Paul o îmbrățișă cu ardoare, până când Joël luă inițiativa să-i despartă și să stingă lumina.

— Poate ar trebui să rămân aici până adoarme? sugeră Isabel în șoaptă.

— Nu te deranjează? M-am întors foarte târziu și sunt foarte obosit.

În tăcerea care se lăsă, fata asculta respirația regulată a copilului. Sărmanul Paul! Acest accident îl traumatizase! Mai ales dacă atunci fusese cu mama lui… Dar ea! Cât o fi suferit și ea! Cu siguranță era măcinată de un sentiment de vinovăție, deoarece, după toate aparențele, ea era cea care conducea mașina în momentul dramei. Piciorul lui Paul era oare grav atins! Se va vindeca vreodată? Se va dezvolta normal? Isabel se hotărî să-l întrebe pe Joël Sinclair chiar a doua zi dimineață. Primele lumini ale zorilor străbăteau ceața la orizont… În scobitura fotoliului său, Isabel căzu într-un somn profund.

Ea cunoștea aceste degete care îi atingeau umărul. Cufundată în vise, ea murmură numele logodnicului… Robert…

El o mângâia pe bărbie, îi trasa conturul gurii, încetișor… Ea surâse.

— Iubirea mea… suspină ea.

Apoi deschizând ochii aurii, plini de pasiune, îi oferi fața.

Numai că… nu era Robert. Robert nu-i mai aparținea. Ea își dădu prea târziu seama de lucrul acesta: niște buze senzuale le căutau pe ale ei și două brațe calde o strânseră, trezind în ea senzații refulate, uitate de șase luni.

Fără efort, Joël Sinclair o smulse din fotoliu.

— Ia te uită, ia te uită!

Isabel văzu lumina diabolică din privirea lui, pe care o calificase până atunci rece și dură. Ea nu mai era așa, ci fierbinte, amenințătoare.

— Pot să știu cine e Robert?

— Robert era logodnicul meu.

Isabel îi povestise despre accident și căsătoria mamei, dar omisese să-i spună despre Robert și logodna lor ruptă.

— Într-adevăr?

— Da. E medic. În curând va deveni chirurg și chirurgii nu-și pot permite să se plimbe la braț cu o soție invalidă.

— Te-a lăsat baltă, deci? Rănită, Isabel roși.

— Ce te face să crezi asta?

— Dacă nu te-ar fi abandonat, nu te-ai gândi la el ca adineauri. Nu mă lua niciodată drept altul, Isabel!

Inima începu să-i bată cu putere; spaima o copleși. Dar ea nu putu evita asaltul acestor buze; urma să îndure fără împotrivire o pedeapsă meritată. Lecția era simplă și clară. Joël Sinclair ținea să-i dovedească că el nu era Robert. Niciodată Robert nu o sărutase astfel, cu atâta patimă și pricepere. Copleșită de intensitatea emoțiilor pe care el le trezea în ea răspunse îmbrățișării lui, în loc să-l respingă cu hotărâre.

Prosopul îi alunecase și ea simțea că roșește. Joël îi contemplă sânii frumoși cu un ochi admirativ.

— Dacă am înțeles bine, nu te vei împăca niciodată cu Robert… murmură el.

Ea dădu din cap.

— Nu… De altfel, chiar dacă mi-ar propune să ne împăcăm, aș refuza.

— Ești mai ambițioasă ca altădată, nu-i așa? Un student la medicină nu-ți mai ajunge, preferi să aștepți o pradă mai bună…

Paul se mișcă prin somn și Joël încruntă din sprâncene.

— Venisem să-ți spun că este aproape ora opt. Lasă-l să doarmă. Vreau să-ți vorbesc înainte de a pleca la Kendal.

— Cobor peste o jumătate de oră, promise ea.

Întoarsă în camera ei, după ce-și puse hainele din ajun, Isabel se străduia să nu se mai gândească la sărutările lui Joël Sinclair. De când o părăsise Robert, ea trăia cu un singur scop: restabilirea totală. În ziua în care piciorul său drept își va recăpăta toată suplețea și mobilitatea sa, ea va merge să-l înfrunte pe Robert. Îi va demonstra cât de nedrept fusese să-i întoarcă spatele.

Numai datorită acestei dorințe de a-și lua revanșa, supraviețuise Isabel, Datorită acesteia acceptase propunerea de necrezut a Iul Joël Sinclair.

Între timp, un eveniment neașteptat a intervenit… această întâlnire cu Paul.

Bietul micuț! Cât suferea! Unde era oare mama lui? De ce nu era lângă el?

Va afla poate dacă se va decide să coboare la bucătărie, în loc să piardă vremea prin această cameră. La lumina orbitoare a soarelui, fusta și bluza ei păreau dintr-odată terne și demodate. Timp de o clipă, ea regretă că nu poartă rochia splendidă pe care o cumpărase acum șase luni în vederea unei săptămâni de vacanță cu Robert… Își alungă din gând această imagine… Robert aparținea trecutului! Ea întorsese pagina.

Joël Sinclair nu-i oferea nimic, decât o sumă impresionantă, cu ajutorul căreia își va recăpăta folosința piciorului bolnav. Ea nu-i va mărturisi, dar va pune lucrurile la punct; această căsătorie era o tranzacție de afaceri, nimic mai mult…

Isabel îl descoperi pe Joël în bucătăria vastă, amenajată cu gust și dotată cu toate aparatele moderne imaginabile. Spre marea ei surpriză îl găsi în plină activitate. O aromă delicioasă de cafea proaspăt măcinată îi gâdilă nările. Masa era pusă… Isabel se opri în prag, stupefiată.

— Ce este? Te miră faptul că mă descurc singur? E prima regulă pentru a supraviețui, draga mea. Oh, nu am nimic dintr-o bucătăreasă model, dar mă descurc: dacă vrei să-ți crești singur copilul, trebuie să cunoști primele noțiuni ale îndeletnicirilor casnice. Am avut noroc că am găsit-o pe doamna Downs. Cu toate acestea, judecătorii nu consideră guvernantele ca fiind capabile să înlocuiască o mamă; de aceea mă văd silit să-mi fac rost de o soție. Chiar numai temporar… Ți-e foame?

Isabel se grăbi să răspundă nu, dar își schimbă imediat părerea: nu mâncase nimic de… de mai multe zile, și aceste ouă cu salam erau foarte apetisante.

— Puțin, admise ea… Trebuie să-l trezim pe Paul?

— Nu, nu e nevoie. Vom fi mai liniștiți să discutăm. Ai văzut în ce stare este: e vulnerabil la maximum și asta din cauza unor șocuri și mai ales a accidentului și a dispariției mamei sale.

Joël punea accidentul în capul listei, ceea ce păru semnificativ Isabelei: era prea sigur de el pentru a recunoaşte cât putea suferi un copil pentru că nu are mamă. Prea sigur de el, pentru a recunoaşte că era şi el vinovat, în parte…

— Da, încuviinţă ea calm. Cicatricele sale seamănă ciudat cu ale mele.

— Printre altele, este şi motivul pentru care ţi-am propus această soluţie.

— Am ghicit eu, murmură ea sec. Doctorii au vreo speranţă?

Joël ridică din umeri.

— Ei ezită să emită un verdict definitiv pe moment. Şi e normal. Cazul lui Paul e complicat, căci el a suferit un traumatism îngrozitor. Ţi-am spus, era cu mama lui. Ce nu ţi-am povestit, căci nu puteam s-o fac în faţa lui, este că se ducea la amantul ei şi avea de gând să-l lase pe Paul la o prietenă. Se spune că cei apropiaţi sunt întotdeauna ultimii care află veştile bune. – Oh! Bănuiam eu ceva. Tereza nu mi-a ascuns adevărul. – Dar nu am crezut că era ceva serios! A riscat viaţa propriului copil pentru a fi alături de amant! Era un american pe care l-a întâlnit când acesta a venit în regiune să-şi petreacă vacanţa. Fiind fiul unui miliardar texan, el reprezenta o pradă ideală.

Tereza are o pasiune fără margini pentru bani… ca dumneata. De asta ţi-am propus acest aranjament. O femeie capabilă să accepte un astfel de aranjament pentru câteva mii de lire este prea dură pentru a se lăsa copleşită de emoţii. Această căsătorie nu va dura mai mult de şase luni: voi fi dezolat să te văd decepţionată la sfârşitul acestui contract.

Isabel primi această declaraţie ca pe un duş rece.

— Unde este mama lui Paul în acest moment? îl întrebă ea.

— Mănâncă până e cald, o sfătui el. Mama lui Paul? Trăieşte în lene şi lux undeva în Statele Unite, sub numele de madame Hal Bryden…

— Ea a cerut divorţul?

Joël dădu energic din cap; privirea i se aburi.

— Nu, eu am precipitat lucrurile. Nu din cauza adulterului: sunt destul de perspicace să-mi dau seama că Hal Bryden nu era primul. Am divorţat pentru Paul. Era gata să-l omoare ca să-şi satisfacă propriile plăceri, nu-i voi permite să repete această ispravă. Am cerut să păstrez copilul şi am obţinut permisiunea. Astăzi, ea contestă hotărârea judecătorilor. Ea pretinde că atunci nu-i putea garanta lui Paul un cămin stabil, dar că în prezent, recăsătorită, vrea să-şi reia drepturile. După avocatul meu, ea are toate şansele să câştige procesul. Pentru a mă apăra, trebuie să prezint deci toate garanţiile. Paul va rămâne aici, unde va fi iubit şi răsfăţat de un tată… şi de o mamă!

— Dar dumneata nu vrei să rămâi căsătorit decât şase luni, conchise ea.

— Eu o cunosc bine pe Tereza. Nu a fost niciodată prea răbdătoare. De acum în şase luni, plictisită, ea se va declara învinsă.

— Şi Paul? strigă ea, brusc furioasă. L-ai consultat? L-ai întrebat dacă vrea să rămână cu dumneata sau preferă să meargă la mama?

— Nu, răspunse Joël; şi dintr-un motiv foarte simplu: de la accident el nu a pronunţat o singură dată numele mamei sale. Exceptând ieri seară, în coşmarul său. De fapt, o vedea puţin altădată. Tereza îşi petrecea cea mai

mare parte a timpului în Statele Unite, unde trăiește familia ei. Ea a refuzat întotdeauna să-l ia pe Paul cu ea. Considera că Paul e prea mic… prea mic să călătorească. Totuși nu a ezitat să-l trimită într-o pensiune. Oh! Nu era singura vinovată în această poveste sordidă. Și eu mi-am neglijat fiul, recunosc. Lipseam deseori pentru afacerile mele, și mi se întâmpla să nu-l văd pe Paul săptămâni întregi, sau doar o jumătate de oră din când în când atunci când urca să se culce. Acest tragic accident m-a făcut să devin conștient de greșelile mele! Iroseam cei mai frumoși ani, îl privam de afecțiunea și iubirea la care avea dreptul. Cu timpul, dacă e bine îngrijit, își va reveni din șoc… Amintirea dramei se va șterge puțin câte puțin. El era imobilizat în mașină, înțelegi. Tereza conducea întotdeauna mult prea repede. Ea l-a abandonai acolo pentru a se repezi într-o cabină telefonică: voia să-și prevină amantul că nu va veni… sărmanul copil și-o fi imaginat că a fugit pentru totdeauna! Înspăimântat, a făcut o criză de nervi și vrând cu orice preț să scape din grămada aceea de fiare boțite, și-a agravat rănile. Isabel era consternată, uluită, îngrozită. Cum putea o mamă să dezerteze de lângă copilul ei într-un astfel de moment?

— După opinia medicilor, imediat ce își va reveni complet psihic, piciorul va reacționa mult mai bine la tratament. Totuși o nouă emoție puternică ar putea să-l distrugă. …Sper s-o conving pe una din mătușile mele să vină să se instaleze cu noi. Ea trăiește în Australia, dar dacă ar locui aici i-ar fi de mare ajutor lui Paul. El nu a avut niciodată încredere în Tereza. Era lunatică, avea reacții violente, neașteptate; îl descumpănea. Tereza nu a dorit niciodată acest copil. Paul a fost o eroare… una în plus.

Făcu o pauză, oftă adânc, apoi continuă:

— Când va afla că m-am recăsătorit, Tereza va încerca prin orice mijloc să înduioșeze judecătorii în favoarea ei. Trebuie să ne străduim să părem îndrăgostiți nebunește unul de altul, cel puțin în ochii altora. Soțul Terezei este foarte bogat: el va angaja probabil un detectiv particular care să ne supravegheze. În casă, singuri putem rămâne străini unul față de altul, dar în lume, trebuie să ne jucăm foarte bine rolul. Vei împărți camera și patul meu… Nu te simți bine? adăugă el înălțând ironic o sprânceană.

Isabel se forță să-i susțină privirea fără să clipească,

— Este o căsătorie de pură conveniență…

— Bineînțeles. Credeam că m-am exprimat clar în această privință. Ai putea fi încarnarea lui Venus și nu te-aș atinge. Femeile moarte după bani nu mă atrag deloc… Oricum, farmecele dumitale mă lasă indiferent. În locurile publice ne vom purta ca doi tineri căsătoriți fericiți. Dar nu conta pe faptul că voi uita că toate acestea sunt o pură mascaradă. Te vei răzgândi…?

Isabel era palidă, totuși câteva cuvinte ar fi putut-o salva… Dar nu… Avea gâtul uscat. Interpretând… tăcerea ei în felul său, Joël conchise:

— Perfect. Este inutil să mai pierdem timp. Mă voi ocupa de demersurile necesare. Ah! Un ultim detaliu: doresc să semnezi o hârtie înainte de căsătoria noastră, in acest document, va fi stipulat faptul că accepți toate condițiile mele, că e o uniune temporară și că vei primi în schimbul serviciilor dumitale

o sumă de bani. Simplă precauție, în cazul în care te vei hotărî brusc să contești înțelegerea noastră.

— Te flatezi, ripostă ea. Ai pierdut deja o femeie in favoarea altui bărbat. Știi deci de ce suntem capabile, nu?

Isabel avu satisfacția să constate că el roșise de furie, dar se stăpâni imediat, refugiindu-se în spatele unei atitudini cinice și necruțătoare.

— Este exact. Totuși milionarii destul de naivi pentru a-și lua pe cap creaturi de genul Tereze sau al dumitale sunt rari pe acest pământ. A putea să vrei să te mulțumești brusc cu un simulacru… ca mine, de exemplu.

CAPITOLUL III

— Totul e aranjat. Ceremonia va avea loc luni, ceea ce ne lasă un weekend pentru a ne organiza. Mai întâi vom face o excursie în oraş. Ai nevoie de un inel şi de haine noi, anunţă Joël.

Privirea lui se opri insistent asupra fustei cenuşii prea sobre şi a bluzei albe a fetei. Această ţinută era singura pe care o poseda de când sosise la Sinclairi, cu două zile înainte. Când Isabel a sugerat că ar fi bine să se întoarcă la Birmingham să-şi ia lucrurile, Joël i-a spus clar şi răspicat că nu o lasă să se întoarcă la ea.

Ar putea să-i telefoneze proprietăresei precum şi mamei sale să le comunice vestea. În nici un caz nu-i va oferi ocazia să se fofileze tocmai acum.

Ei erau în birou, o încăpere vastă, situată în spatele casei, unde domnea o atmosferă masculină. O masă splendidă de stejar trona înconjurată de fotolii confortabile, îmbrăcate în piele. Pereţii erau încărcaţi de etajere care gemeau sub greutatea cărţilor de o incredibilă diversitate a subiectelor.

Chiar de a doua zi, Isabel va fi supusă primului test în calitate de logodnică a lui Joël Sinclair. Doamna Downs, pe care Joël o contactase pentru a-i spune să nu se grăbească, va fi acolo. Joël o asigurase că nu-i va fi greu să-şi joace rolul în faţa guvernantei… Isabel era mai puţin sigură.,.

— Te neliniştește ziua de mâine? se interesă el, ghicindu-i încă o dată gândurile. Nu-ţi fie frică. Imaginează-ţi că eşti o actriţă şi că te-am angajat să joci într-o piesă în schimbul unei sume mari de bani. Restul va veni de la sine. Toate femeile au un suflet de artistă.

Această remarcă plină de ironie o lovi în plin, deşi se străduí să nu arate cât e de jignită. Aruncă o privire scurtă ceasului ei. Joël venise de la Kendal de o jumătate de oră. Era aproape de ora şapte.

— Paul trebuie să urce la culcare, îi aminti ea. I-am promis că-i voi spune o poveste. Trebuie să aştept să-l vezi mai întâi?

— De ce nu am urca la el amândoi? propuse el. Vom profita pentru a-i da marea veste.

Isabel ştia că Joël observase comportarea ei faţă de Paul. Era deja foarte ataşată de copil, totuşi nu avea de gând să încurajeze în mod nemăsurat afecţiunea dintre ei. Nu ar fi drept nici pentru Paul, nici pentru ea. Într-un sens ea regreta că el nu a detestat-o de la început, dar era încredinţată în prezent că, în acest caz, Joël ar fi renunţat la proiectul său de căsătorie.

Gândeşte-te la bani! Îşi repeta ea mereu, aceşti bani vor deveni instrumentul răzbunării ei. Închizând ochii, îşi imagina scena… Ar apărea pe

neașteptate, când Robert s-ar aștepta cel mai puțin. Îmbrăcată cu eleganță, machiată, strălucind de sănătate, ea ar înainta spre el cu un mers grațios și suplu ca în trecut… Ar savura plăcerea de a-l vedea reacționând… Ar înțelege atunci ce greșeală a făcut renunțând la ea fără nici o remușcare.

Ca de obicei, acest exercițiu al minții îi întări hotărârea. Paul nu va suferi. Ea nu va permite lucrul acesta, Cât despre Joël… Ea îl examina pe furiș. Un om capabil să inventeze o astfel de mascaradă și să pretindă o semnătură pentru a încheia un asemenea acord, era o ființă insensibilă.

Totuși, avusese niște sentimente într-o anumită perioadă pentru că îi ceruse mâna Terezei, Cum era ea?

— Perfect, totul a fost reglat, murmură Joël, întrerupându-i cursul gândurilor. Mâine dimineață vom merge la Kendal să facem cumpărături. Doamna Downs se va ocupa de Paul. Vom petrece ziua în oraș… și seara. E ceea ce se așteaptă de la mine… Doar nu-mi sărbătoresc în fiecare zi logodna.

Când intrară în camera lui, Paul se juca cu soldățeii de plumb.

În patruzeci și opt de ore Isabel și Paul deveniseră foarte buni prieteni. El acceptase prezența tinerei fără să se plângă, dar nu vorbea niciodată despre mama lui, nici despre viața pe care a dus-o în această casă cu părinții săi. Isabel îi înțelegea atitudinea. Rănile nu erau cicatrizate, durerea copilului era încă prea vie; el nu îndrăznea încă să se încreadă în ea. Totuși, se deschidea încetul cu încetul… El își compară piciorul bolnav cu cel al fetei și îi punea nenumărate întrebări privind operațiile pe care era să știe dacă Isabel spera să se vindece complet într-o zi. Era un mod ocolit de a o întreba dacă le făcuse. Dar ceea ce îl preocupa mai ales, dacă și el avea vreo șansă să-și recapete folosința piciorului său mutilat și Isabel s-a gândit să-l încurajeze să spere.

Aranjându-și soldații de plumb, el puse din nou întrebarea crucială Isabelel.

— Ba da, dragul meu, ești pe calea cea bună! afirmă ea, cu privirea ascunsă în spatele unei șuvițe de păr.

— Este adevărat?

De data aceasta fu rândul lui Joël să intervină.

El luă băiețelul în brațe.

— Da, Paul, o să te vindeci, îl asigură el. Dar nu va fi ușor. Trebuie să faci și tu eforturi… trebuie să-ți faci toate exercițiile, așa cum ți-a explicat doctorul Raines.

Paul se strâmbă.

— Nu-mi plac exercițiile. Mă doare când le fac!

— Te doare numai la început! îl consolă Isabel, înainte de a se întoarce spre Joël. Știi. înainte de a face studii pentru a deveni infirmieră, am lucrat mai multe luni cu un masor Dacă vrei pot să-l ajut pe Paul să…

— O să le facem împreună! strigă el cu un surâs radios, în felul acesta ne vom vindeca amândoi!

Isabel știa deja că această gimnastică nu-i putea ameliora starea piciorului; singura soluție pentru ea era această operație practicată de un medic american

și care consta într-o grefă de țesuturi pentru a-i înlocui mușchii atrofiați. Va fi lung și costisitor… Totuși, reticentă la gândul de a dărâma valul de optimism al băiatului, ea încuviință.

— Este o foarte bună idee, Paul. Vom începe chiar de mâine dimineață.

— Mulțumesc că l-ai încurajat în felul acesta pe Paul, îi șopti Joël când coborâră în birou Unul din obstacolele cele mai mari de trecut este de a-l convinge că reeducarea este indispensabilă. Este prea mic să-i înțeleagă necesitatea, dar după doctorul Raines, dacă nu e constrâns…

El tăcu pentru a o privi pe Isabel drept în ochi.

— Poți să-l ajuți? reluă el.

— Cred că da. Aș vrea să știu ce exerciții i-au tost recomandate.

— Doctorul Raines mi-a explicat că înotul este foarte indicat; din nefericire, piscinele sunt rare în regiune.

— În cazul meu, nu ar servi la nimic, întrerupse Isabel, și eu…

Cuvintele îl muriră pe buze, era cât pe ce să-i dezvăluie adevărul!

— De ce?

Ea tresări, în timp ce Joël o observa cu insistență.

— Eu… eu va trebui să fac o nouă operație se bâlbâi ea stânjenită. Peste șase luni.

— Și te vei vindeca?

— Oh, da! Da, da, bineînțeles… Supărată, ea se gândi că vocea îi suna fals.

— Înțeleg de ce ai acceptat propunerea mea fără să eziți, suspină el mohorât. Până atunci, vei duce o existență confortabilă, fără griji, și vei ajunge la spital cu un cec de douăzeci și cinci de mii de lire.

— Îți reamintesc că nu ți-am cerut nimic! replică ea. Dacă ți-ai schimbat părerea mai e timp să…

— De necrezut! mârâi el printre dinți. Cine ar fi crezut? Ești necruțătoare, în ciuda aerului dumitale inocent.

Dacă a devenit dură, era din cauza unor bărbați ca el, avu ea de gând să urle. Dar nu spuse nimic. Stăpânindu-și furia, palidă, ea afișă un surâs aproape tot atât de ironic ca cel al lui Joël.

— Este ceea ce doreai, nu? O ahtiată după bani, ale cărei servicii să le cumperi fără nici un risc.

Doamna Downs sosi a doua zi dimineață când ei își terminau micul dejun. Era o femeie înaltă și slabă, cu părul cenușiu și cu o expresie închisă. Totuși, când Joël i-o prezentă pe Isabel, guvernanta surâse cu căldură.

— Așa deci, vă căsătoriți! exclamă ea uluită, la adresa lui Joël.

— Într-adevăr, confirmă el, înconjurând cu un braț posesiv talia „logodnicei" sale.

În alte împrejurări Isabel ar fi fost încântată de această îmbrățișare; ar fi apreciat calmul cu care trata uimirea doamnei Downs. Dar ea era prea îngrijorată de propria ei comportare pentru a înregistra aceste detalii…

— Bine, bine… Deci petreceți ziua la Kendal, și vreți să mă ocup de Paul,

nu-i așa?

— Da, dacă nu vă deranjează. Aș vrea s-o duc pe Isabel la restaurant diseară. Veți putea să rămâneți cu Paul? Totul s-a întâmplat.atât de repede! Nu am avut timp nici măcar să sărbătorim evenimentul!

Isabel era să scoată un strigăt: Joël o privea cu o asemenea tandrețe! Părea cu adevărat sincer… Ce actor desăvârșit! Joël profită de uimirea ei pentru a o răsuci ușor spre el și a-i săruta buzele.

Dacă, până atunci, doamna Downs ar fi putut avea rezerve privind această logodnă precipitată, ele se topiră ca prin minune. Joël reușise s-o convingă că era nebunește îndrăgostit de Isabel…

Cât despre ea, roșie, cu obrajii arzând, avea aerul logodnicei timide, dar fericite…

De pe scaunul său, Paul îi contempla cu interes.

— De ce o săruți pe Isabel? întrebă el. Noutatea recăsătoririi tatălui său nu părea deloc să-l șocheze. Cu toate acestea, Isabel se surprinse ținându-și respirația, ca și cum s-ar fi temut de un acces brusc de împotrivire.

— O sărut pe Isabel pentru că ea va fi soția mea, răspunse tatăl său, în timp ce doamna Downs dispărea în hol pentru a-și scoate paltonul.

— Tu nu o sărutai niciodată pe Tereza în felul acesta! constată copilul.

Isabel fu descumpănită pe de o parte de această remarcă, iar pe de altă parte de faptul că el îi spunea mamei sale pe nume.

— Era o situație diferită, replică Joël.

Păru că se refugiase în spatele unei măști impasibile și Isabel trase concluzia că își rememora anumite momente la care Paul nu fusese niciodată martor… O copleși o senzație de dezgust, dar se strădui să nu o bage în seamă. Doamna Downs revenea.

— E timpul să plecăm, decretă Joël. Să fii cuminte, Paul.

— Dacă sunt cuminte o să-mi aduci un cadou? imploră el.

— Poate.

Joël se exprimase cu fermitate și din instinct, Isabel știu că el era un tată bun, atent, tandru, dar sever.

Automobilul era garat în fața casei care domina lacul pe lângă care trecuseră în prima seară. Largi peluze verzi se întindeau în pantă lină până la malul apei, unde era ancorată o barcă cu motor. La nord, un boschet des proteja clădirea de asalturile vântului de iarnă.

În ziua aceea cerul era cenușiu, sufla o briză înghețată care străbătea impermeabilul fetei. Ea se împiedică de o pietricică și Joël întinse brațul s-o prindă. Stacojie, dorind cu orice pret să evite cel mai mic contact fizic cu el, ea ignoră gestul lui. O clipă mai târziu ea se clătină din nou.

— Orgoliul dumitale te va pierde, murmură el îndată ce părăsiră proprietatea și abordară șoseaua principală în direcția orașului. Nu trebuie să-ți fie rușine de dumneata, Isabel. Uneori te comporți ca și cum ai fi atinsă de o boalc oribilă, ca lepra! Stângăciile dumitale întâmplătoare nu deranjează pe nimeni! De ce ești obsedată în halul ăsta de starea dumitale?

— Când o femeie are un defect fizic, ea este judecată după acest lucru și nu după eventualele calități ca inteligență sau bunătate.

— Ceea ce dovedește cât de tare te îndepărtezi de adevăr, draga mea! nu ești pe drumul cel bun: ai ales banii ca scop suprem al existenței dumitale; adică, adio cu respectul și compasiunea oamenilor care ar vrea să-ți descopere sufletul. Cei care cumpără o femeie în schimbul averii lor își oferă un simbol al perfecțiunii, un obiect de artă, fără cusur. Te vinzi, deci nu-mi poți purta pică pentru că-ți disprețuiesc defectele.

Cruzimea acestei declarații o atinse pe Isabel drept în inimă. Palidă ca moartea, ea se refugie în tăcere.

După ce au mers de-a lungul lacului, urcară valea, străbătând un câmp minunat și liniștit.

Toamna trebuie să fie extraordinar aici, gândi ea admirând mugurii proaspăt apăruți în acel început de primăvară.

Circulația era densă la Kendal, totuși Joël găsi fără greutate un loc de parcare lângă clădirea unde-și avea birourile. Clădirea era nouă dar se integra bine în cadru și Isabel se întrebă curioasă ce s-ar putea trata în spatele acestor sute de geamuri scânteietoare. Joël abia îi vorbise despre munca lui; ea știa doar că el conducea o întreprindere în legătură cu informatica.

Ea îl examina pe furiș în timp ce el înconjura vehiculul pentru a-i deschide portiera. Un maxilar pătrat, o bărbie voluntară… Joël Sinclair știa ce voia în viață.

Totul în el exprima forță și autoritate. Exista și o anumită aroganță în modul în care își ținea capul, un fel de mândrie inconștientă; Joël Sinclair era născut să cucerească, să reușească în viața profesională și în cea personală… De ce l-a părăsit Tereza? În brațele lui Joël, o femeie ar trebui să se topească…

Absorbită de gânduri, ea nu-și dădu seama că parcurseră strada comercială a orașului. Joël o antrena fără să ezite spre magazinul unui mare bijutier.

Un vânzător se repezi în întâmpinarea lor. Joël îi murmură câteva cuvinte la ureche și o clipă mai târziu fură conduși într-o încăpere mică, decorată cu gust.

— Iată ce pot să vă propun, anunță vânzătorul… Ah, domnișoară, văd că acesta vă atrage privirea… Este un model încântător, diamantele sunt de o excelentă calitate… Doriți să-l încercați? sugeră el, luând din cuibul său de catifea un minunat inel de aur încrustat cu pietre mici.

Isabel scutură capul ghicind dinainte că o bijuterie ca aceea costă o sumă astronomică. Cu toate acestea, spre marei ei disperare, Joël luă inelul și i-l strecură pe inelarul stâng… Mărimea era bună, forma era frumoasă.

— Îl vom lua pe acesta, decretă Joël în pofida protestelor fetei. Ah, aș vrea să văd și niște cercei, ceva sobru, vă rog… niște diamante.

Isabel încercă să protesteze din nou dar, cum vânzătorul dispăru pentru câteva secunde, Joël se aplecă spre ea murmurând cu un aer detașat:

— Soția mea trebuie să poarte bijuterii. Tereza avea o pasiune pentru ele;

nu aș vrea să încurajez limbile rele, să spună că te răsfăț mai puțin decât pe ea.

Isabel își reprimă un suspin: ar fi trebuit să bănuiască lucrul acesta.

Toată bucuria i se topi în fața extraordinarei colecții pe care i-o prezentă vânzătorul… Joël nu-i oferea un adevărat cadou, el se mulțumea să-și asigure punerea în scenă a mascaradei. Era hotărât să-și convingă anturajul de o fericire care nu exista.

Ea alese pietrele cele mai mici, dar Joël nu o lăsă nici de data aceasta. Gustul său era perfect. Din instinct el găsi cerceii care i se potriveau: mai mari. mai stilați… și desigur mult mai scumpi dacă te luai după expresia încântată a vânzătorului.

Isabel se gândi că ar trebui să poarte inelul de logodnă chiar de acum, dar în momentul în care se pregătea să-l ia, Joël o opri.

— În prezent, mergem să cumpărăm îmbrăcăminte, decretă el când ieșiră din magazin. Apoi adăugă pe un ton ironic: încearcă măcar să mimezi că ești bucuroasă. Dacă ți se pare prea greu, gândește-te că-mi cheltuiești banii Ăsta era „trucul" Terezei…

— Numai că eu nu sunt Tereza, răspunse ea.

Joël o privi atent și ea simți un val de sânge urcându-i-se în obraji.

— Într-adevăr, recunoscu el. Nu ești Tereza… Aceste cuvinte părură că se prelungesc în tăcere ca și cum el omitea în mod deliberat să-și sfârșească fraza.

Joël era încă îndrăgostit de fosta lui soție? Isabel își alungă acest gând: în definitiv, sentimentele acestui bărbat nu o interesau…

— Pe aici…

Strecurându-și un braț sub cotul ei, el o conduse spre unul din acele magzine prin fața cărora, în mod normal, Isabel se mulțumea să treacă după ce admira vitrina.

În magazin nu era nici un client. Vânzătoarea îi întâmpină cu un surâs îmbietor.

— Bună ziua… Vrem câteva rochii pentru logodnica mea, anunță Joël, cu un surâs pe cât de neașteptat pe atât de fermecător. Ea a fost bolnavă și a slăbit. Ne căsătorim peste trei zile și ea pretinde că e imposibil să-și reînnoiască garderoba în întregime până atunci.

Vânzătoarea prinse din zbor provocarea și îndreptându-și umerii se dădu un pas înapoi examinând-o pe Isabel și entuziasmându-se în fața fragilității siluetei ei.

— O să dureze, se adresă ea lui Joël. Dacă aveți și alte probleme de rezolvat…

Joël își consultă ceasul și declară că va reveni peste o oră.

— Amintește-ți, scumpa mea, că vreau să fii îmbrăcată așa cum merită femeia pe care o iubesc! conchise el…

Era o amenințare subtilă și Isabel îi înțelese sensul…

El dispăru și vânzătoarea se întoarse spre ea, surâzând.

— Ce noroc aveți! exclamă ea. Când vă căsătoriți? Marți?

— Luni, o corectă Isabel cu o voce îndepărtată.

Dacă cineva i-ar fi spus în ajun că se va îmbrăca din cap până în picioare în mai puțin de o oră, Isabel ar fi izbucnit în râs. Totuși, cu ajutorul acestei femei vesele și pricepute, acest lucru a fost extrem de ușor.

A ales un costum minunat de culoare crem, compus dintr-o fustă în pliuri și o haină dreaptă, o rochie de seară din jerse negru, cu bretele subțiri, prevăzută cu un bolerou, o fustă, o bluză și un sacou, totul în nuanțe de albastru, o altă rochie de mătase aurie cu un decolteu îndrăzneț în spate și într-un ultim elan de extravaganță, Isabel nu rezistă în fața unei scurte de căprioară de culoarea untului.

Joël s-a întors exact peste o oră, în momentul în care vânzătoarea lăuda meritele unei pălării cochete cu boruri mari.

— Ia-o, spuse el pe un ton fără replică, și pe asta!

Cu vârful degetului arătă o rochie la care Isabel renunțase din cauza prețului ei exorbitant. Era un model original în culori pastel, simple și sobră, dar extrem de rafinată. Se îndrăgostise imediat de această rochie dar o pusese deoparte; își făcea scrupule să cheltuiască atâția bani pentru un singur obiect iar pe de altă parte nu se credea demnă să poarte o asemenea minunăție. Joël, totuși, părea încredințat de contrariu…

Plătind cumpărăturile, el o rugă pe vânzătoare să le recomande un salon de coafură și cosmetică pentru logodnica sa.

— Vom merge acolo mai târziu, spuse el în timp ce părăseau magazinul. Acum, vom merge să luăm masa de prânz!

Intrară în restaurantul unui hotel confortobil unde bucătăria era savuroasă și fără pretenții La adăpost de privirile indiscrete, Isabel se destinse în sfârșit. Ea se întrebă o clipă dacă nu cumva Joël preferase locul acesta din considerație pentru ea, știind că s-ar simți umilită să apară într-un loc mai elegant, îmbrăcată cu această fustă cenușie și bluză ștearsă. Totuși ea își alungă repede toate scrupulele: începând din acest moment, tot ce va face nu va fi decât preludiul a ceea ce se va petrece când ea va avea cele douăzeci și cinci de mii de lire. Proceda în felul acesta constrânsă de nevoie și nu avea de ce să se simtă vinovată, își repeta ea fără încetare.

La sfârşitul mesei, Joël o anunţă că va trece pe la birou în timp ce ea va merge la coafor.

— În definitiv, îi aminti el cu un surâs, luni nu voi avea timp să lucrez!

Coaforul fu entuziasmat de calitatea şi culoarea părului Isabelei. El tăie puţin vârfurile şi îi dădu o formă atrăgătoare şi modernă.

De acolo, fata trecu în cabinetul de cosmetică, unde o femeie încântâtoare îi arătă cum să se machieze ca să-şi mărească ochii şi să-şi pună în valoare culoarea lor brună cu nuanţe de chihlimbar. Acum, Isabel murea de nerăbdare să se debaraseze de hainele ei pentru a le îmbrăca pe cele oferite de Joël. Era stăpânită de o senzaţie intensă de plăcere: ce bine era să te ocupi puţin de tine, să te aranjezi! De atât de multă vreme renunţase la aceste mici bucurii tipic feminine!

Când o părăsise Robert, ea îşi strânsese într-o valiză toate hainele cumpărate pentru concediul pe care trebuia să-l petreacă împreună. Ea îi telefonase cu o zi înainte proprietăresei rugând-o să i le trimită, dar ştia de pe acum că nu le va purta.

Joël o aştepta în maşină. El o studie pe îndelete cu un aer grav.

— Perfect. Îmi place să fiu bine servit în schimbul banilor mei.

A fost ca o palmă. Toată plăcerea Isabelei se evaporă brusc în timp ce urca în maşină. Abia după ce au mers câţiva kilometri îşi dădu seama că se îndrepta în partea opusă casei. Descifrându-i ca întotdeauna gândurile, Joël îi spuse:

— Trebuie să cinăm împreună, sper că-ţi aminteşti? Am vrut să împuşc doi iepuri deodată. Cunosc un motel nu departe de aici unde se poate dansa. Am închiriat o cameră şi am rezervat o masă. Camera este ca să te poţi schimba, preciză el cu o voce sarcastică. Riscăm să ne întâlnim cu unii dintre prietenii mei...

— Şi nu vrei să-ţi fie ruşine cu mine, nu-i aşa? spuse ea cu mâhnire în glas.

— În principiu, suntem nebuneşte îndrăgostiţi unul de altul şi nu am văzut încă niciodată până acum o logodnică care să sărbătorească acest eveniment, deghizată în şcolăriţă!

Isabel trebui să admită că el avea dreptate. Ea nu era prezentabilă...

— Nu vreau ca prietenii mei să-şi închipuie că m-am căsătorit în grabă, pe ascuns... Nu acesta este scopul acţiunii mele. Nu uita, în ochii lumii, această căsătorie trebuie să fie un simbol de perfecţiune!

Motelul era la zece kilometri de Kendal. Era o clădire elegantă acoperită cu viţă sălbatică, de unde se putea admira o panoramă splendidă până pe vârfurile munţilor Lakeland. Joël rezervase două camere alăturate.

— Este superb, exclamă ea, încântată fără să vrea.

— Vei avea destulă vreme să vizitezi împrejurimile dacă ai chef.

Fereastra Isabelei dădea spre o regiune de dealuri pe care tocmai le admira când un băiat al hotelului intră cu braţele pline de pachete conţinând noua sa garderobă. Isabel începu să despacheteze când auzi o bătaie uşoară în uşă.

— Pot să intru?

Fără să aştepte răspuns, Joël se îndreptă spre ea, scrutând încăperea cu un ochi aprobator.

— Ţineam să-ţi amintesc că jucăm rolul unui cuplu de îndrăgostiţi. Mi s-ar părea de neconceput să te plimbi singură.

Privirea i se opri pe pat unde erau aşezate cumpărăturile fetei.

— Ai ceva convenabil de îmbrăcat pentru aceasta ocazie?

Isabel se gândi la ansamblul albastru şi, cu toate că se considera „convenabilă" în fustă cenuşie şi bluză albă pentru a se plimba în jurul motelului, ea dădu afirmativ din cap. Pradă unui soi de criză de feminitate, ea se simţi deodată agasată de ideea de a păstra aceste haine sobre care nu-l trezeau decât amintiri urâte.

Ea căută din ochi pachetul ce conţinea fusta albastră când, zări o cutie albă

decorată cu o garnitură aurie… Ea nu o recunoștea. Cu siguranță că băiatul care le adusese făcuse o greșeală!

— Ah, …murmură Joël, uitam. Acesta este un cadou pentru viitoarea mea soție…

El îi întinse pachetul.

— Nu-l deschizi?

— Este… este prea mult! protestă ea. M-ai răsfățat deja destul!

El combătu acest argument, ridicând din umeri cu dezinvoltură.

— Este un accesoriu, murmură el, laconic. Pentru al doilea act al piesei noastre…

Isabel rămase mută, fără replică. Cu ochii mari, contemplă conținutul cutiei și inima i se strânse de durere… Cu degetele tremurânde, ea desfăcu un neglijeu alb și o cămașă de noapte din mătase chinezească…

Acest neglijeu era destinat unei femei sigure pe ea și mândră de corpul ei…

— Ceva nu-i în ordine? întrebă el pe un ton dulceag, observând cu atenție expresia ei consternată.

— Nu pot să port așa ceva, spuse ea. Poți, la nevoie, să-mi schimbi imaginea în public, dar nu în intimitate. Sau poate speri că dându-mi lenjerie fină vei reuși să mă transformi într-o nouă Tereza?

Ea înțelese imediat că a mers prea departe; privirea lui Joël se umbri și el strânse din dinți controlându-și cu greu furia…

— Este absolut imposibil, Tereza este o femeie senzuală! decretă el cu cruzime.

Se întoarse brusc și când ajunse pe pragul camerei lui, reveni cu fața spre ea.

— Te aștept jos peste o jumătate de oră.

— Mi-am schimbat părerea, șopti Isabel. Nu mai am chef să mă plimb.

Când el dispăru în sfârșit, ea zăvori ușa, se aruncă pe pat și scuturată de suspine își îngropa capul în pernă.

Plânse mult timp. Nu mai avea lacrimi. Ce i se întâmpla? De ce era atât de tulburată? Cu ce o atingea această comparație cu fosta soție a lui Joël? De ce rana era insuportabilă? Căci Joël o insultase… Deliberat! Cum să îndrăznească ea să poarte acest neglijeu frivol când târa după ea un picior mutilat îngrozitor!

CAPITOLUL IV

Judecând după numărul de persoane care au venit să-i salute la masă, Joël Sinclair avea multe relații în regiune, gândi Isabel. Ea știa că e ținta tuturor privirilor. Mașinal, își disimulase piciorul bolnav în spatele celui sănătos.

— Friptura dumitale nu e bună? Ea răspunse dând din cap.

— În acest caz, încearcă să simulezi că profiți. Ne sărbătorim logodna, nu uita.

Continuând să vorbească, el se aplecă spre ea pentru a-i prinde mâna stângă pe care i-o atinse ușor cu buzele.

Isabel tresări, cu obrajii în flăcări. Ea încerca să scape de această strângere, dar el îi reținu mâna cu fermitate.

— Iată… E mai bine așa, constată el. Te prefer cu un pic mai multă culoare, ești prea palidă… și prea slabă.

— Îmi pare rău că nu corespund criteriilor dumitale, replică ea.

— O să mă mulțumesc cu ce am în fața mea, mormăi el, impasibil.

Comandase o sticlă de șampanie, dar Isabel abia gustase din vinul care scânteia vesel în paharul de cristal. Din când în când își admira inelul care-i împodobea inelarul stâng și un sentiment ciudat de durere îi strângea inima. Era nebună? Bijuteria aceasta nu însemna nimic!

Muzicanții erau adunați într-un alcov la celălalt capăt al sălii. Tocmai cântau un vals și mai multe perechi se ridicară, invadând pista.

Isabel îi observă de departe cu o sclipire de melancolie în ochi.

— Vrei să dansăm și noi?

Ea îl privi ca și cum o insultase.

— Ce mai e? suspină el exasperat.

— Sunt invalidă. Nu pot să dansez, răspunse ea cu mâhnire.

— Nu poți sau nu vrei?

Tremurând, lividă, ea nu răspunse nimic…

— Ai încercat, cel puțin? reluă el, necruțător.

Apoi, înainte chiar ca Isabel să reacționeze, ocoli masa pentru a o ajuta să se ridice.

Luată prin surprindere, Isabel se clătină, dar el o menținu în echilibru, trecându-i un braț posesiv în jurul taliei… Parodie a unei îmbrățișări amoroase…

Pe pista de dans, a fost mai puțin catastrofal decât prevăzuse ea: luminile așezate savant în jurul restaurantului întrețineau o semiobscuritate subtilă, iar ritmul muzicii era lent. Isabel își mușcă buzele să nu urle, în timp ce o durere ascuțită îi străbătu pulpa. Clipi să-și alunge lacrimile… Nu, nu era momentul

să se dea bătută… erau observați…

Valsul dura. Când sună în sfârșit ultimul acord, Isabel tremura de emoție și de oboseală. Luminile se aprinseră. Joël o strânse la piept susținând-o ferm. Ea simți căldura respirației sale pe frunte și ridică fața spre el pentru a-l ruga să o lase, rușinată de propria ei slăbiciune. Joël o privi drept în ochi… Intenția lui era clară, și fata întredeschise buzele să protesteze… Un geamăt îi scăpă sub presiunea unei guri senzuale.

Isabel nu mai era o școlăriță. Ea mai fusese sărutată și nu numai de Robert. Totuși, niciodată nu cunoscuse un asemenea tumult de senzații. Aceste buze arzătoare le sorbeau pe ale ei, cerând, pretinzând… și obținând un răspuns din partea ei, ceea ce o lăsă perplexă și gâfâind…

Când în sfârșit Joël se hotărî să-și ridice capul, Isabel descoperi că era incapabilă să-l susțină privirea.

— În orice caz, ești o actriță desăvârșită, măcar atât, murmură el. Mica dumitale demonstrație este foarte convingătoare.

Această remarcă, făcută pe un ton înghețat, plin de cruzime, trezi în Isabel un sentiment de furie. Ea se îndreptă…

Joël o cerceta cu un aer disprețuitor. De ce? El era cel care o înlănțuise, cel care înscenase această mascaradă!

— Dacă ți-ai schimbat părerea… îngână ea confuză.

Totuși nu putu continua, căci Joël scoase o înjurătură. Era furios!… De ce? se întrebă ea din nou. Reacția lui părea excesivă…

— De-a ce te joci? întrebă el, cu o umbră de amenințare în glas. Este o modalitate de a pretinde o mărire a sumei? Nici să nu te gândești! Am stabilit un acord și-l vom respecta Tereza m-a stors de ultimul ban. Îmi ajunge o experiență de genul acesta. Și nu-ți băga în cap să fugi acum, Isabel, adăugă el pe un ton mai scăzut… Vei regreta amarnic; piciorul dumitale bolnav va deveni ultimul lucru care să te preocupe!

Prea terorizată pentru a se apăra Isabel se lăsă târâtă afară din restaurant. Ieșirea lor a fost remarcată… Toate privirile se îndreptaʳo spre ei, curioase sau amuzate.

Isabel sesiză chiar comentariul acerb al unui, conviv.

— Ciudat, Joël Sinclair se comportă în general ca un om calm și așezat… În seara aceasta pare teribil de grăbit să rămână singur cu logodnica lui. Să sufere oare din cauza celibatului său prelungit? M-aș mira! Cunosc cel puțin jumătate de duzină de femei care ar fi încântate să-i împartă patul!

În timp ce Joël o împingea spre ieșire, Isabel surprinse o parte din replica comeseanului ei.

— Tu ai fi prima, Delia…

Isabel roși până în vârful urechilor, în culmea stânjenelii, dar Joël rămase imperturbabil, aceste comentarii neplăcute lăsându-l aparent indiferent.

Joël și Isabel se căsătoriră două zile mai târziu… A fost o ceremonie simplă, într-o capelă mică, condusă de un vicar cu idei largi. Într-adevăr, acesta îl cunoștea pe Joël de multă vreme și chiar dacă ar fi putut fi afectat de

statutul lui de om divorțat, el nu făcu caz de aceasta…

Petrecerea care urmă a fost intimă și călduroasă. Joël nu invitase decât pe unii dintre prietenii săi și pe cei mai apropiați colaboratori. Paul era și el prezent, încântat că avea o mamă adoptivă.

Masa avea loc în motelul în care Joël și Isabel cinaseră și dansaseră sâmbătă. În timp ce mâncau, Jennifer Boston, soția contabilului lui Joël, se aplecă spre tânăra mireasă:

— Aveți mult noroc, să știți. Într-o a doua căsătorie, copiii din prima pot declanșa o mulțime de probleme. Am constatat-o pe pielea mea.

Ea se strâmbă, stingându-și mucul de țigară cu un gest nervos și sacadat.

— Mike are doi, un băiat și o fată. Din cauza lor viața mea este un adevărat infern! Are dreptul să-i viziteze o dată la două săptămâni. Consider aceste weekend-uri ca o pedeapsă în schimbul plăcerii pe care o am de a fi soția lui Mike. Acești copii mă detestă, văd după modul în care mă privesc. Nu scapă o ocazie să-mi vorbească despre mama lor, să evoce amintiri de altădată, când familia lor era unită și fericită. Eu sunt întotdeauna exclusă din aceste conversații. Și ce-i mai groaznic este că l-am cunoscut pe Mike mult după divorțul său! Dar nu știu de ce vă încredințez toate acestea. Scuzați-mă, cred că din cauza șampaniei.

Jennifer, o brunetă încântătoare de vreo douăzeci și opt de ani, era vizibil foarte îndrăgostită de soțul ei și Isabel citi în privirea de culoarea alunei, toată disperarea ei.

— Poate ar fi o soluție, sugeră ea. Dacă ați avea un copil…

Ochii ei se opriră asupra lui Joël, absorbit într-o discuție cu Mike și cu alți doi colegi.

— Este cea mai mare dorință a mea. Din nefericire, Mike nici nu vrea să audă. Nu ne-o putem permite, cel puțin așa spune el. Îi dă fostei soții o pensie alimentară substanțială în fiecare lună… Shirley a păstrat casa, în timp ce noi trebuie să ne mulțumim cu un apartament întunecos și trist. Mike câștigă bine, dar nu este suficient. Sunt obligată să particip și eu! O parte din salariul meu dispare pentru educația acestor copii… N-o să mă credeți, dar Mike se teme să nu fiu însărcinată „printr-un accident", cum spune el!

Jennifer tăcu, în pragul lacrimilor. Compătimitoare, Isabel chemă un chelner și comandă două cafele.

— Dumnezeule! Dacă ar afla Mike că v-am povestit toate acestea, m-ar spânzura, exclamă Jennifer. Dumneavoastră, cel puțin veți fl la adăpost de genul acesta de probleme. Soțul actual al Terezei este extrem de bogat. Mike mi-a spus că ea ar avea de gând să-l recupereze pe Paul… Dumnezeu știe de ce! Bietul micuț, ea îl neglija! După părerea mea, face asta doar ca să-l exaspereze pe Joël. Aș spune chiar că a inventat acest subterfugiu ca să atragă atenția asupra ei. Așa e, să știți. Îl hărțuia și își petrecea timpul încercând să-l facă gelos. Era posesivă până la obsesie. Nu suporta ca el să se dedice întreprinderii lui. Nu cred că s-a gândit o clipă la eventualitatea unui divorț. Se aștepta ca Joël să revină la ea alergând. Cred că a avut șocul vieții ei în

ziua în care el o anunțat-o că a făcut demersurile pentru o despărțire definitiva. Bietul Joël! Nu mai putea! Tereza era într-adevăr odioasă!

— Mai ceva ca Shirley? interveni Isabel într-o tentativă disperata de a înviora atmosfera.

Jennifer râse în silă.

— Par. fără îndoială, imposibilă și eu. Nu, să fim drepți, Shirley are calități; din păcate nu are nici un pic de spirit de independență. Tereza, în schimb… Era ca o… ca o lipitoare. Nu ar fi fost mulțumită decât în ziua în care l-ar fi lichidat pe Joël.

— Ah! Iată-te, iubirea mea!

Vocea aceasta puțin răgușită o făcu pe Isabel să tresară imperceptibil.

Văzând-o roșind, Jennifer izbucni sincer în râs. Ea se ridică și arătând grațios cu mâna scaunul liber, îl încurajă pe Joël să la loc.

— Ceva îmi spune că suntem în plus aici, declară ea cu umor soțului ei.

— Abia m-am însurat! îi aminti Joël, punând o privire languroasă asupra Isabelei. Oricum, nu-mi veți reproșa nerăbdarea!

Râsetele izbucniră din nou; hotărâră să pună capăt festivităților. Cineva dori să știe dacă mirii prevăzuseră un voiaj de nuntă. Isabel își ținu respirația, cu pleoapele lăsate.

— M-am gândit la asta, murmură Joël. Totuși, mi-a fost imposibil să găsesc un loc unde să ne putem refugia destul de multă vreme în singurătate. Ne vom oferi o lună de miere mai târziu, când mă voi putea hotărî s-o împart pe Isabel și cu alte persoane. Pe moment, o vreau numai pentru mine. Râsete. Exclamații. Priviri complice. Isabel eră cărămizie… Prietenii lui Joël se întrebau poate, dacă nu cumva a primit o lovitură în cap de s-a îndrăgostit de o fată ca ea… o invalidă!

— Biata fată, o facem să se simtă rău, protestă Mike Boston, înainte de a adăuga, spre marea surprindere a Isabelei: în locul tău, Joël, și eu aș face la fel… Ești gata, Paul?

Paul trebuia să locuiască la Bostoni o săptămână. Joël susținuse că, pentru curioși, ei trebuiau să-și acorde câteva zile de singurătate El hotărâse să-și lase fiul la prietenul său Mike în care avea toată încrederea. Copilul părea încântat de această hotărâre… Inima Isabelei se strânse când văzu toți invitații adunați pentru a-i însoți până la mașină.

Plecară sub o ploaie de confetti, Isabel afișând un surâs de circumstanță fără bucurie. O durea…

În mai puțin de jumătate de oră, ajunseră acasă. Domnea o tăcere stranie, fără Paul…

Pătrunseră în vestibul când se auzi sunând telefonul. Joël o lăsă pe Isabel și se duse să răspundă. Ea se îndreptă spre salon, tremurând la capătul nervilor, încercând să-și găsească o ocupație.

Atinse cu vârful degetelor masa de marchetărie din fața canapelei… Admiră un bibelou de porțelan, mută câteva flori într-o vază. Această locuință va fi a ei pentru următoarele șase luni Oh! Isabel era curioasă să știe mai mult

despre această misterioasă creatură; într-un anume fel, ea era geloasă… Era de neconceput, dar așa era…

— Isabel?

Ea rămase pe loc nemișcată. Joël intră, mare, impunător, splendid, în costumul său cenușiu.

— Sunt dezolat, se scuză el. Era în legătură cu munca mea. Persoana nu știa că azi e ziua căsătoriei noastre. Ți-e foame?…

Isabel rămase nemișcată, cu spatele întors, cu privirea ațintită spre orizont, Soarele roșietic cobora încet de cealaltă parte a lacului, in spa tele dealurilor. Avea gâtul uscat… El spusese „ziua căsătoriei noastre"… Ce farsă!

Ea se crispă, două mâini se așezară pe umerii ei.

— Destinde-te. Noi putem avea în vedere viitoarele șase luni sub două aspecte diferite. Pe de o parte ne putem aranja ca fiecare dintre noi să rămână în defensivă, ceea ce va crea o situație de netolerat atunci când vom fi singuri Pe de altă parte putem cădea de acord să ignorăm reticențele noastre reciproce. Am făcut un târg; eu sunt hotărât să-mi păstrez fiul, dumneata al nevoie de bani. Să mai adăugăm o clauză contractului nostru: propun să ne străduim amândoi să ducem o existență fără certuri.

O întoarse spre el și un scurt moment Isabel încercă un sentiment ciudat: era împărțită între frică, mâhnire și o nebună dorință de a se re fugia în brațele lui.

— Ei?

Ea reveni brusc la realitate.

— Foarte bine, răspunse ea.

Obținu un surâs aprobator din partea „soțului".

— Vom ridica paharele pentru aceasta Doamna Downs ne-a pregătit o masă iar un prieten bine intenționat, o pus două sticle de șampanie în mașină.

Mâncară somon afumat, salată exotică și spumă de coacăze negre. Spre mirarea Isabelei, Joël insistă s-o ajute să așeze vesela în mașina de spălat vase în timp ce fierbea cafeaua. O jumătate de oră mai târziu, instalați confortabil în bibliotecă, ascultau muzică… Și Isabel trăi un moment de destindere cum nu mai cunoscuse dinainte de accident.

Abia ieșea din această plăcută stare de letargie, când Joël se ridică brusc, uîtondu-se la ceas.

— E timpul să ne culcăm, anunță el.

El se aplecă să ia ceașca goală din mâinile Isabelei, și în mișcare, o atinse din greșeală. De ce i se accentuară bătăile inimii?

Era ridicol! Joël îi promisese formal că era vorba de o căsătorie de conveniență. Știa că nu-l atrage deloc fizic… Nu avea de ce se teme! Absolut deloc!

Dar asta nu o împiedica să tremure… Cu puțin noroc, el îi va permite să doarmă în camera de oaspeți, cum o făcea de când venise în această casă. Ghicindu-i aproape gândurile, Joël avu un surâs batjocoritor.

— Încearcă să-ți imaginezi că sunt unul din bărbații care îți ofereau haine

frumoase şi călătorii înainte de accidentul dumitale.

Isabel strânse buzele, înghiţind un răspuns vehement. Nu avea dreptul s-o judece astfel!

De altfel, se înşela, nu ştia nimic despre trecutul ei!

Să fi fost oboseala, sau nervozitatea? Piciorul începu să-i tremure violent când se ridică Ea păli.

— Ce se întâmplă? Ai băut prea multă şampanie? glumi el.

Perspectiva de a urca scara şi de a străbate acest culoar nesfârşit până în cameră era groaznică. Cu toate acestea ea se forţă să meargă în direcţia vestibulului. Crezu că a reuşit să-şi ascundă eforturile… În zadar, căci Joël se precipită în faţa ei pentru a-i bara drumul.

— Pentru numele lui Dumnezeu! mârâi el. Încetează s-o faci pe martira! De ce nu mi-ai spus că ai dureri?

Fără a o lăsa să se explice, o ridică în braţe şi o transportă la primul etaj, închizând uşa în urma lui cu o lovitură de umăr, o depuse încetişor pe Isabel pe pat, apoi aprinse veioza de pe noptieră.

— Am de lucru, o anunţă el. încearcă să dormi. Presupun că ai calmante la dumneata?

Înmărmurită de atenţia ce i-o arăta şi de discreţia lui, Isabel dădu din cap.

— În poşeta mea, dar am uitat-o jos.

— Nu mişca, mă duc să le aduc.

Reveni în scurtă vreme cu poşeta pe care o depuse pe pat. Apoi dispăru în baie unde umplu un pahar cu apă rece. Isabel întinse braţul să apuce poşeta dar, chiar în acel moment, o durere fulgerătoare în coapsa stângă o paralizâ.

— Ţi-o deschid eu, interveni Joël, stăpân pe el…

Isabel nu avu nici timpul, nici forţa să protesteze.

Oricum, era prea târziu. Joël flutura flaconul care conţinea calmantele şi… o foaie de hârtie scoasă din greşeală. Ultima scrisoare pe care Robert i-o adresase…

„Mi se pare mai înţelept pentru amândoi să rupem, fără să mai aşteptăm, scria el. Nu pot să-ţi ofer ce-mi ceri."

Era o aluzie la dragostea pe care el nu o mai simţea pentru ea. Dar Joël, căzând din întâmplare pe aceste rânduri, le interpretă într-o manieră foarte personală.

— Ce s-a întâmplat? Nu mai avea cu ce să te întreţină? Trebuie să fi fost…

— Să fi fost ce? răspunse ea cu tristeţe. Mai degrabă drăguţă?

— Isabel, fizicul dumitale te obsedează şi e ridicol! Frumuseţea superficială nu-i interesează pe bărbaţi decât dacă e însoţită de o generozitate şi un farmec înnăscute. Te miri apoi că ai fost neglijată pentru o alta, când nu încetai să-l oboseşti cu veşnicele dumitale…

Se întrerupse brusc şi după o pauză imperceptibilă, reluă mai tare:

— Aşa e, Isabel? Robert te-a părăsit pentru o altă femeie?

— Aspectul fizic este primordial! protestă ea. Este ca glazura pe o prăjitură!

— Ea ascunde deseori un aluat fără gust și grețos, replică el sec… Sărmană și micuță Isabel. Ai fost foarte afectată de plecarea lui Robert? Ți se întâmplă deci uneori să ai sentimente… Poate mai sunt ceva speranțe pentru a te repune pe drumul cel drept…

— Ce știi dumneata? bombăni ea printre dinți…

Joël n-o auzi. Dispăruse. O jumătate de oră mai târziu, după ce făcu o baie caldă, Isabel se strecură între cearșafuri și se strădui să se destindă. Dar somnul nu veni imediat.

Cu ochii larg deschiși în întuneric ea era la pândă, ciulind urechea la cel mai mic zgomot.

Joël intră mult după aceea. În întuneric, ea îl văzu străbătând încăperea in vârful picioarelor, închizându-se în baie… Bănuia el că ea era încă trează?

Când el reapăru, ea închise ochii. Salteaua se lăsă sub greutatea lui și Isabel simți căldura corpului său, în spate. Trei minute mai târziu, percepu o respirație regulată și profundă. El adormise…

O invada o emoție ciudată, inexplicabilă. Era nebună? Unde o târa imaginația ei? Joël, fidel promisiunilor făcute, nu o atinsese…

Și ea, Isabel, era decepționată!

Se trezi a doua zi într-o simfonie de cântece de păsărele. întoarse încet capul. Locul Iul Joël era gol. Doar o ușoară adâncitură în pernă dovedea trecerea lui prin acest pat. Isabel se ridică pentru a examina încăperea pe care nu o văzuse niciodată în plină zi. Decorată în tonuri albastru-cenușii și crem, ea părea imensă.

Totul aici părea curat, precis, sever, ordonat, meticulos…

Baia alăturată era o replică a camerei. Spălată, înviorată, Isabel se întoarse în încăpere nehotărâtă. Cu ce să se îmbrace? În definitiv ei sărbătoreau „luna de miere". Joël îi va propune poate să meargă la restaurant la prânz.

Contrar lui Robert, lui nu-i era rușine să apară cu ea în locurile publice. Robert se retrăgea vizibil ori de câte ori îi trecea în revistă piciorul mutilat… el, un medic.

Deschise dulapul și căută din ochi ansamblul albastru.

Ar fi perfect pentru azi, gândi ea… Brusc, împietri, consternată… Cineva împinse ușa!

Nu putea fi Joël. El ar fi avut destul tact să înțeleagă că ea avea chef să-și facă toaleta în liniște, nu?

— Micul dejun, al doamnei este servit! anunță el vesel… ceai parfumat, pâine prăjită cu unt și cu dulceață! Ai tot interesul să profiți căci nu-mi intră în obicei lucrul acesta!

Stătea în fața ei, îmbrăcat în blugi și o cămașă în carouri cu mânecile suflecate până la coate. Părul îi lucea încă de umezeală. Fără îndoială făcuse un duș înainte de a coborî.

El o fixă cu un ochi atent, spre marea zăpăceală a Isabelei care, în graba ei de a-și ascunde cicatricile apucă primul obiect de îmbrăcăminte… neglijeul din satin pe care i-l oferise el.

— De ce atâta grabă? întrebă el, furios, în timp ce ea termina de legat cordonul în talie. Te temi să nu mă înnebunești de dorință, arătându-te aproape goală în fața mea?

Asta era prea mult. Disprețul din această remarcă o atinse drept în inimă.

Stacojie, răspunse ,,nu" cu un simplu semn din cap.

— Ce este atunci? insistă el cu duritate. Ascultă, Isabel, am stabilit un acord, mi se pare. Nu vom reuși niciodată dacă te încăpățânezi să mă provoci de fiecare dată când intru în această cameră! Am avut deja ocazia să privesc femei goale, să știi, și…

— Și infinit mai frumoase decât mine! îl întrerupse ea cu un tremur în voce. Nu este falsă modestie din partea mea, eu…

— Dumneata…? murmură el îmblânzit dintr-odată, punând platoul și împingându-l încet spre pat.

— Nu țineam să-mi vezi piciorul; admise ea, cu vocea răgușită, mirată că reușise să-i spună adevărul… Cicatricile sunt înfiorătoare, și m-am gândit…

— Ce? La ce te-ai gândit? întrebă el descumpănit. Că voi fugi urlând de groază?

Fără a-i da timp să reacționeze, se aplecă asupra ei și-i ridică partea de jos a neglijeului. Degetele lui îi încercuiră cu delicatețe glezna și el o obligă să-și întindă piciorul rănit pe cuvertură. Îl examina multă vreme, impasibil.

În sfârșit se hotărî să spargă tăcerea devenită apăsătoare.

— Te tracasezi pe nedrept în privința acestor răni. Te lași pradă amărăciunii și durerii în loc să te bați. De acord, ești mai puțin agilă ca altădată, pielea dumitale este marcată. Ei și? E un motiv să pretinzi mila tuturor?

— Mila altora mă scoate din sărite! replică ea supărată. Doar că, eu…

— În acest caz, încetează să te preocupi de câțiva centimetri de piele jupuită. Ești în viață, ești în deplină posesie a facultăților intelectuale Gândește-te la miile de persoane care sunt mult mai de plâns decât dumneata! Ești drăguță Isabel, desigur știi asta, dar ești lașă…

Isabel se strânse în ea, dar Joël continuă, necruțător :

— Dacă ai fi curajoasă, ai râde de complexele dumitale. Sub greutatea lor șchiopătezi și mai mult, Isabel. Este prea ușor să te îndoiești de propria soartă, știu pentru că am trecut prin asta. Cel mai greu a fost să înfrunt realitatea Sunt două soluții care ni se oferă în viață: să Fim câștigători sau să pierdem.

El puse o mână reconfortantă pe piciorul ei și Isabel avu un moment impresia că această presiune exercitată asupra mușchiului sfâșiat va face o minune…

— Amintește-ți asta, șopti el cu blândețe; Viața te va trata cum îi vei dicta să te trateze.

Isabel deschise gura să protesteze; ea nu dorise niciodată să-l părăsească pe Robert! Dar rămase mută… Joël spusese adevărul.

CAPITOLUL V

Zilele se succedau una după alta, transformându-se în săptămâni și Isabel se integra din ce în ce mai bine în această nouă existență. Spre marea ei surpriză, își dădea seama că e din ce în ce mai puțin obsedată de ideea de a-și lua revanșa asupra lui Robert. Deseori chiar, nici nu se gândea la asta… Visul de care se agățase cu energia disperării îndată după accident, se estompa din ce în ce mai mult. Nu-și mai închipuia privirea admirativă a lui Robert la ieșirea din clinica americană ci pe cea a lui Joël Sinclair. Ea se obișnuise deja cu prezența lui…

Dar de ce i se accelerau bătăile inimii când vedea mașina lui Joël revenind în fiecare seară? De ce această senzație de fericire intensă o invada de fiecare dată când el intra în încăperea în care se găsea ea?

Când pleca în călătorie de afaceri, ca în acest moment, casa părea goală… Patul mare pe care îl împărțeau era rece, chiar dacă Joël rămăsese întotdeauna pe partea lui de saltea așa după cum promisese de altfel. El se scula cu mult înaintea ei și se culca mult mai târziu. Totuși căldura corpului lui și mirosul apei lui de toaletă îi lipseau…

În fiecare după amiază, ea se plimba cu Paul. fie că timpul era frumos sau nu, copilul șchiopăta deja mai puțin… Cu o săptămână mar înainte venise un specialist de la Londra să-l examineze. El se declarase încântat de progresele făcute de băiețel. Isabel îl primise îmbrăcată în pantaloni și se ținuse deoparte tot timpul vizitei, nedorind să-i atragă atenția asupra propriului ei caz. Paul se simțea mai bine și ea se temea să nu-l descurajeze, să-și continue eforturile revelându-i că ea însăși avea puține șanse să se vindece într-o zi.

O prietenie solidă o lega pe fată de Paul. El îi spunea pe nume, spre marea satisfacție a Isabelei care și-ar fi făcut probleme dacă s-ar fi auzit strigată „mămico", mai ales că n-ar mai fi fost așa peste șase luni. El luase în greutate și devenise mai comunicativ și mai deschis. Isabel descoperi cu bucurie că el era dotat cu un puternic simț al umorului.

Din când în când el îi vorbea despre mama lui și despre divorțul părinților.

Isabel îl asculta, îl încuraja să se destăinuie, fără a-i pune însă prea multe întrebări. Era consternată să constate în ce măsură accepta el dezertarea Terezei ca un fapt împlinit.

— Oh! În orice caz, nu prea o iubeam, mărturisi el într-o după-amiază când străbăteau pădurea de la malul lacului. Dar nici ea nu mă iubea prea mult.

— Sunt sigură că te înșeli, îl asigură Isabel, fiecare persoană are un mod propriu de a-și exprima iubirea pentru alții, asta-i tot.

— Din cauza asta tu și tata nu vă sărutați tot timpul? La televizor oamenii care se căsătoresc se sărută mereu…

— La televizor e altfel, spuse ea cu hotărâre in glas.

Bine că Joël nu era de față! Dacă ar fi auzit această conversație, ar fi privit-o batjocoritor. O avertizase de mai multe ori că-și juca rău rolul de soție mulțumită… Isabelei îi era foarte greu să adopte comportarea pe care el i-o sugera și într-o anumită măsură, ei îi era necaz pe el, că o trata cu atâta familiaritate… fără efort.

Bineînțeles, Joël avea experiență! Fusese însurat și Tereza nu era cu siguranță prima femeie din viața lui! Nu era un afemeiat, dar era grozav de seducător…

Isabel rămase nemișcată fixând depărtarea cu o privire goală. Seducător? Cum putea să-l găsească seducător când el o detesta?

Și totuși…

— Ei, bună ziua!

Ea făcu stânga împrejur și dădu nas în nas cu un tânăr de vreo douăzeci și cinci de ani, cu un surâs atrăgător și o privire strălucitoare.

El o contemplă cu un aer admirativ și Isabel nu putu să nu zâmbească și ea.

Ea nu spuse însă nimic, căci Paul apăru dintr-un boschet. Împietrit, el îl fixă pe necunoscut cu o privire gravă și bănuitoare.

— Eu sunt Tom Forbes, declară acesta. Explorez această parte a lumii căci am de gând să aduc vreo patruzeci de școlari puțin mai târziu, în sezon. Sunt învățător, adăugă el surâzând. Lucrez la Liverpool și anul acesta am reușit să strângem fonduri pentru a oferi o excursie elevilor noștri… o tabără în mijlocul naturii, cum se spune, caut un agricultor milos care să fie dispus să ne împrumute terenul său și proprietăreasa mea mi-a vorbit de un oarecare domn Digby de la High Tor.

— High Tor este de cealaltă parte a lacului, explică Paul neîncrezător. Partea aceasta este a noastră.

— Adevărat? Trebuie să înțeleg prin aceasta că violez proprietatea dumneavoastră?

Tom îngenunche, punându-și fața la nivelul feței lui Paul. Băiețelul se destinse ușor.

— Oh, de data aceasta nu-i nimic, murmură copilul împăciuitor.

Isabel își ridică ochii și se strâmbă… Cădeau primele picături de ploaie. Primăvara era rece și ploioasă iar pe ea o îngrijora sănătatea lui Paul.

— E momentul să ne întoarcem acasă, anunță

— Locuiți departe de aici? întrebă Tom Forbes.

Isabel îi spuse că locuința lor era la aproape un kilometru distanță, ascunsă în spatele unor perdele de copaci. Fiind în drumul lui, Tom Forbes le propuse să-i conducă.

El vorbea mult și se străduia să-l includă și pe Paul în discuție.

În orice caz iubea copiii și avea un dar excepțional să-i facă să se intereseze de orice. Când ajunseră la șosea, el îl ridică pe Paul în brațe pentru

a-i arăta o formație de nori ce alunecau cu repeziciune spre vârfurile munților Lakeland.

— Vârfurile sunt prea înalte, de asta plouă atât de des în această regiune,

— Da, ei sunt atât de înalți încât fac găuri în nori, și atunci plouă, încuviință Paul, pe un ton foarte serios.

Pe deasupra capului său, Tom și Isabel schimbară un surâs. Fără s-o scape din ochi, el mângâie părul buclat al lui Paul. Curios. în prezența acestui necunoscut, Isabel se simțea la îndemână, ea nici măcar nu încerca să ascundă că șchiopăta…

— Nu prea semănați, constată Tom, în timp ce deschideau poarta de acces a proprietății. Nu sunteți frate și soră…

— Deloc! exclamă Paul cu dispreț. Ea este căsătorită cu tatăl meu.

— Are mult noroc tatăl tău, murmură Tom, încântat s-o vadă pe Isabel roșind din cauza complimentului.

— Vrei să bei ceaiul cu noi? îi propuse ea.

Un vânt înghețat începu să bată iar cerul era amenințător.

Îmbrăcat cu blugi și un pulover, Tom Forbes nu ar fi fost deloc protejat de manifestările mânioase ale mamei Natura…

— Mă întrebam când îmi vei pune întrebarea! replică el cu un licăr de maliționizitate în privire.

Isabel încă mai râdea când pătrunseră toți trei în bucătărie. O aromă delicioasă de pâine proaspătă umplea întreaga încăpere. Doamna Downs tocmai o scotea din cuptor.

— Iată-l pe Tom! decretă Paul solemn, adresându-se guvernantei. El caută un loc unde-ar putea să-și aducă copiii.

— Da, am patruzeci! precizâ Tom făcând cu ochiul.

— Tom este învățător și vrea să le ofere elevilor săi o excursie la țară. Vor dormi în corturi. L-am invitat să ia gustarea cu noi pentru că a avut amabilitatea să ne conducă până aici tocmai acum când se pregătește de furtună.

Jumătate de oră mai târziu, se instalau toți patru în jurul mesei.

— Ar trebui să fi plecat! exclamă deodată doamna Downs, ridicându-se.

— Dacă mergeți spre sat, plec cu dumneavoastră, declară Tom.

Plecară împreună cu mașina doamnei Downs și promise că va reveni a doua zi să se uite la trenul electric al lui Paul.

Telefonul sună în timp ce Isabel îl ajuta pe Paul să se culce. Îl lăsă un moment pentru a răspunde.

Când recunoscu vocea lui Joël, o străbătu un fior de bucurie.

O suna de la Bruxelles și părea îndepărtat.

— Ești foarte veselă, remarcă el. Ce ți s-a întâmplat? Ai golit o sticlă de porto?

— Nu, răspunse ea pe un ton zglobiu. Nu s-a întâmplat nimic special. Când te întorci acasă?

Își mușcă buzele. Ce proastă era! Din fericire el nu era de față! Era roșie ca

sfecla și avea obrajii aprinși I

— Mă gândeam că îți este indiferent.

Ca să salveze aparențele ea pretextă un mic amănunt casnic care depindea de întoarcerea lui. Scuza era neconvingătoare, Isabel știa și aștepta răspunsul lui, rigidă ca o bucată de lemn. De ce ținea ea cu orice preț să-și ascundă adevăratele sentimente?

— Nu te neliniști, mormăi el. Nu voi face greșeala să apar într-un moment în care nu te aștepți!

Cu această concluzie, el închise telefonul.

Mult mai târziu, după ce Paul adormise, ea se gândi la această scurtă conversație. De ce îi ascunsese cât era de nerăbdătoare să-l vadă? De ce intrase în panică? De ce…

Își apăsă tâmplele cu mâinile, străbătând salonul în lung și-n lat. De ce? Pentru că ea îl iubea!

— Nu! suspină ea adânc, îngrozită.

Da, confirmă inima ei.

Trecură mai multe zile.

Tom îi vizita regulat. Paul îl adora… Strălucit naturalist, învățătorul îi împărtășea tot felul de secrete din viața plantelor și animalelor.

Isabel participa la plimbările lor dar avea curioasa senzație că se dedublase. O parte din ea îi scăpa, observându-i acțiunile. Joël avea dreptate. Până acum ea se cufundase în durerea și mâhnirea ei cu dorința de a se răzbuna. În prezent, Robert își pierduse din importanță iar piciorul bolnav și cicatricile nu o mai preocupau atât de mult.

Cum de era atât de proastă să se îndrăgostească de Joël Sinclair?

El telefonă din nou într-o după-amiază când Isabel și Paul ieșiseră cu Tom. La intoarcerea lor doamna Downs îi anunță că Joël nu se întorcea prea curând. Lipsea de două săptămâni deja, dar guvernanta spunea că nu este deloc anormal.

Șederea lui Tom în regiunea lacurilor se încheia în curând. În ajunul plecării sale, o invită pe Isabel la restaurant în semn de mulțumire pentru ospitalitatea ei. Era încântat de rezultatele cercetărilor sale și foarte bine dispus. Isabelei nu-i venea să-l refuze.

— Oh, duceți-vă domnișoară… doamnă, o încuraja doamna Downs, o să vă facă bine să ieșiți. Pot să am eu grijă de Paul, dacă vreți…

Paul insistă și el încât Isabel sfârși prin a ceda dar nu de bună voie, rugăminților lor.

Tom, care închiriase o mașină de ocazie, sosi la ora șapte și jumătate fix, într-un costum de culoare închisă. Nu avea farmecul lui Joel Sinclair dar Isabel se simțea bine cu el… Pentru că ea nu încerca nici un sentiment pentru el, în afară de prietenie.

Cinară într-un han din secolul al XVIII-lea într-un decor încântător. Bucătăria era delicioasă.

Plecară imediat după ora unsprezece străbătând drumul până acasă într-o

tăcere odihnitoare. Destinsă de această seară plăcută și veselă, ușor amețită de vin, Isabelei îi venea să toarcă, ca o pisică leneșă în fața focului din cămin.

Tom opri în sfârșit motorul și se întoarse spre ea, cu privirea umbrită de tristețe.

— Mi-ar fi plăcut să te întâlnesc înainte de a deveni mama adoptivă a lui Paul, Isabel, șopti el. Ești atât de drăguță, cu ochii tăi mari de culoarea chihlimbarului… Ah! Dacă mi s-ar putea realiza dorințele… Dacă ar fi posibil, Isabel… tu ce ți-ai dori?

Ea ezită. Ce-ar dori? Ce dorea ea cel mai mult pe lumea aceasta? Dragostea lui Joel! Ea avu o tresărire interioară. Ce i se întâmpla? Timp de șase luni nu visase decât un singur lucru zi și noapte… Să redevină Isabel cea de altădată. Și iată că în seara aceasta, doar Joël avea o importanță nemăsurată în existența ei.

Ca și cum ar fi bănuit că ea era în altă parte Tom îi atinse cu stângăcie brațul.

— Nu te voi uita niciodată, Isabel.

Își aplecă spre ea capul și ea știu că o va săruta, dar nu mișcă și nu încercă să evite buzele lui, apăsate cu pasiune pe ale ei.

O lumină orbitoare de faruri îl prinse scurt în fasciculul lor, și el rămaseră nemișcați, ca niște iepuri prinși în cursă.

Isabel se smulse din îmbrățișarea lui Tom și se întoarse pe jumătate în scaun, chiar la timp pentru a-l vedea pe Joël coborând dintr-un taxi

— Ce se întâmplă î întrebă Tom neliniștit.

— Ei… nimic… E Joël, soțul meu, îngăimă ea Te implor, Tom, pleacă I

El își încruntă sprâncenele.

— Ți-e frică de el?

— Nu, bineînțeles că nu, minți ea în grabă, dar… nu vreau ca el să-și închipuie cine știe ce. Te rog, pleacă!

Ea se strecură afară din mașină, fără a-i lăsa cea mai mică șansă să protesteze. Automobilul demara în spatele taxiului lui Joël și silueta fragilă a Isabelei fu înghițită de întuneric.

— Joël… Nu e ce crezi, îngână ea într-o tentativă deșartă de a-l lămuri în privința semnificației reale a scenei pe care el o surprinsese.

— Nu-ți mai da osteneala să mă minți, Isabel, o amenință el. Cunosc cântecul… Mi-a fost cântat de mii de ori de o specialistă în materie Și Paul? Te-ai gândit la el? Dacă îți este imposibil să-ți respecți promisiunile față de mine, ai putea măcar să te gândești la fiul meu. Nu ai dreptul să neglijezi acest copil când ai chef să te distrezi în altă parte! El a suferit destul din cauza aceasta cu propria lui mamă!

— Nu l-am „neglijat", ripostă ea sec, furioasă din cauza atitudinii nedrepte a lui Joël. Doamna Downs este cu el!

— Ah, intr-adevăr? ironiza el.

Apoi, în timp ce intrau în vestibul el coborî vocea…

— Ca să vezi! Pe cuvântul meu, ești o zână. Isabel! Doamna Downs a

dezaprobat întotdeauna comportarea Terezei.

— Poate că știe că din partea mea, nu este nici un pericol! replică Isabel. Dacă ai vrea să mă asculți o clipă, eu…

— Ce? o întrerupse el… Vrei să inventezi tot Felul de scuze prosteşti ca să mă convingi de nevinovăția dumitale? E foarte puțin pentru mine, draga mea.

— Doamnă Sinclair? Dumneavoastră sunteți? Doamna Downs făcu mirată ochii mari.

— Domnule Sinclair! Credeam că nu veniți până săptămâna viitoare! Eram convinși că…

— Într-adevăr, am constatat.

— Ați petrecut o seară plăcută, doamnă? întrebă guvernanta care se făcu că nu bagă de seamă tensiunea din atmosferă… Sper că v-ați distrat bine?

— După toate aparențele, da, răspunse Joël în locul fetei. Pot să vă conduc acasă, doamnă Downs, sau…?

Guvernanta înțelese aluzia și plecă repede, cu o licărire de neliniște în priviri. Ghicindu-i gândurile și hotărât să o liniștească, Joël se apropie de Isabel, o întoarse cu fața spre el și o sărută cu tandrețe pe tâmplă. Doamna Downs ridică o sprânceană, dar păru ușurată.

— Urc să mă culc, anunță Isabel, când zgomotul mașinii guvernantei se topi în noapte. Cred că ești epuizat.

— Epuizat? Cât despre asta, da, nu mai pot! Nu mai pot să am de-a face cu femei din specia dumitale! Cu femei care iau totul de la altul, doar pentru a-și satisface egoismul lor! Ei bine, îți voi spune o mare noutate! Egoismul este un sentiment universal și nu vei întârzia să descoperi asta! Și eu sunt capabil să iau de la alții tot!

Spunând asta, o ridică în brațe ca în seara căsătoriei lor, dar de data aceasta ea simți bătăile neregulate ale inimii lui iar parfumul său aromat îi umplu nările… Cu un pas hotărât, el urcă treptele scării.

În cameră, el o depuse pe pat și o menținu cu o mână privind-o de sus în jos, cu răceală.

Privirea lui se opri pe fața aprinsă a Isabelei, apoi pe formele ei delicate mulate într-o rochie pe care o îmbrăcase în cinstea acestui dineu în oraș.

Isabel își ținu respirația. El îi contempla acum pieptul bine pus în valoare de decolteul rochiei.

— Ce este? murmură Joël. De ce ți-ai pus această rochie? Nu pentru ca să te admire un bărbat, ca mine în acest moment?

— Nu!

— Mincinoaso! Dar vreau mai mult decât atât, Isabel. Nu mă voi mulțumi să te privesc. Vreau să știu dacă ești tot atât de delicioasă la pipăit ca la privit.

— Nu, protestă ea îngrozită. Nu, Joël! Eu.. El făcu o strâmbătură ironică.

— Nu fi lașă, Isabel. N-o să-mi scapi, să știi.

Pronunțând aceste cuvinte, el se lungi lângă ea. Gura lui o căuta pe a ei, sorbindu-i toate forțele de a rezista împotriva voinței ei, Isabel întredeschise buzele pentru a le primi pe ale lui Joël. Toate simțurile ei erau în alertă, în

timp ce două mâini îi explorau umerii, înlăturându-i boleroul, apoi bretelele subțiri ale rochiei. Când el vru să-i deschidă fermoarul rochiei, ea se zbătu… În zadar.

Se trezi aproape goală, sub privirea lui aprinsă.

Ea tremură, știind că nu se va opri la atât Totuși, cum el o abandonă momentan pentru a se debarasa de haina și de cămașa sa, ea avu un brusc câștig de energie: ea puse palmele pe pieptul musculos al lui Joël și îl împinse cât putu de tare.

— O faci admirabil pe timida, râse el. Căci e vorba de un joc, știm amândoi, nu-i așa? Ești tot atât de dură ca Tereza! Isabel? Femeilor ca tine le place să provoace bărbații, ca să poată fugi mai bine după aceea. Ne înnebuniți, dar în spatele acestei acțiuni nu este nimic! Nu aveți suflet!

— Joël, te implor! gemu ea. Te implor, nu… Ea scoase un mic strigăt… Cu vârful buzelor, el îi mângâia gâtul, îi mușca ușurel loburile urechilor, trezindu-i senzații extraordinare în tot corpul. Acum, ea era incapabilă să se domine; să revină la rațiune…

Deodată, o dorință irezistibilă de a se agăța de el rupse toate barierele neîncrederii și frici sale.

— Te-am prevenit, Isabel, mormăi el… Detest aceste provocări. Fii gata să-ți asumi consecințele!

Ea își mișcă capul, pregătindu-se să se apere, să-i spună că el era cel care se juca. Dar el își schimbă poziția și cuvintele ei se pierdură în îmbrățișarea lor.

Lipită de el, își pierdea cunoștința… Avu vaga viziune a lui Joël care termina să se dezbrace, a lui Joël care revenea spre ea, a Iul Joël care savura dulceața pielii ei trandafirii…

O durea, suferea în adâncul sufletului ei. Joël ceda unei dorinți pur fizice, el urma să o posede dar nu o iubea… Prin asta, el încerca să o pedepsească mai mult sau mai puțin. Dar el, nu înțelesese nimic. Dacă ea se abandona extazului acestor efuziuni, era pentru că ea îl iubea. Ea auzi o exclamație de surpriză. Joël se îndepărtase brusc, lipsind-o de confortul brațelor lui.

— Dumnezeule! gemu el… Ce am făcut?

CAPITOLUL VI

Isabel nu știu unde și-a petrecut Joël restul nopții. El a părăsit-o după ce a anunțat-o pe un ton abrupt că vor avea o discuție a doua zi Apoi dispăru, lăsând-o singură, cu ochii deschiși în întuneric, cu inima grea de rușine.

Ce credea el despre ea? O condamna probabil pentru slăbiciunea ei! Bănuise dragostea pe care ea i-o purta?

Dimineața, după ce făcu un duș și se îmbrăcă se așeză în fața oglinzii dulapului să se pieptene. Nu-și dădea seama cât e de frumoasă. Părul îi cădea în valuri în jurul feței delicate Buzele îi erau încă tumefiate de sărutările lui Joël, tenul îi era mai palid, decât de obicei.

Se uită la ceas. Era foarte târziu! Cine se ocupase de Paul?

Înainte de a cobori, ea intră in camera lui dar aceasta era goală.

Se întrebă dacă Joël nu plecase cu fiul său.

Totuși, când cobori în goană scările, Joël apăru din biroul său. El ridică ochii spre ea cu un aer mohorât.

Era vorba tot de imaginația ei nebună? Sau Joël era și el livid, în dimineața aceasta?

— Am pregătit cafeaua, este în bibliotecă. Vrei să mănânci ceva?

Isabelei nu-i era foame, ea dădu din cap. Joël împinse ușa și se dădu deoparte pentru a o lăsa să treacă. Isabel se crispă, brusc neîncrezătoare.

— Vrei lapte?

Sunetul vocii lui o făcu să tresară. El îi turnă cafeaua. Ea roși ca o școlăriță prinsă în flagrant delict de contemplare a idolului său… De la intrarea ei în această încăpere se străduia fără succes să nu-l mai privească dar era incapabilă să-și ia ochii de la el.

Îi examina toate trăsăturile feței, ca pentru a și-l întipări pentru totdeauna în minte, înduioșându-se de buclele lui negre, remarcându-i cu o deosebită atenție mișcările mâinilor. Joël o rugă să se așeze într-un fotoliu. Ea se așeză mașinal, ascultătoare.

Un soare strălucitor de primăvară pătrundea prin fereastră, acoperind biroul cu pete aurii, înviorând culorile subtile ale splendidului covor persan de la picioarele ei.

— Unde e Paul? întrebă ea brusc.

— Am rugat-o pe doamna Downs să-l la cu dânsa în oraș la cumpărături. Țineam să-ți vorbesc în liniște. Am vorbit și cu Paul și mi-am dat seama că îți datorez scuze. Probabil că-ți vor părea insuficiente în aceste împrejurări, dar în fine… Nu te voi întreba de ce ai considerat că este inutil să mă avertizezi că… că nu ai cunoscut niciodată un bărbat în intimitate. Fără îndoială ai

presupus că voi sfârși prin a-mi veni în fire. Ar fi fost eventual posibil dacă nu ai fi…

Inima Isabelei bătea surd, dureros. Ce va spune el acum? Ea ar fi vrut să intervină, dar cuvintele i se opreau în gât. Iar Joël, care domina situația ca întotdeauna, se grăbi să tragă concluzia.

— Problema este că ești foarte atrăgătoare. Suntem făcuți să ne potrivim și…

Tăcu și o mângâie ușor pe Isabel pe obraz.

— Se mai întâmplă din când în când. Un moment eram nebun de furie spunându-mi că ești copia exactă a Terezei, celălalt moment mă aruncam asupra dumitale. Când am înțeles… eu… Era prea târziu.

Această mărturisire vinovată declanșa în ea o reacție de neimaginat: ea era încântată!

— Ceea ce aș vrea să știu este de ce? insistă el postându-se chiar în spatele ei.

Apoi, deodată, el îngenunche lângă fotoliu și îi luă mâinile între ale sale.

— Întrebarea pe care ți-o pun, Isabel, este aceasta: așteptai să întâlnești bărbatul vieții dumitale? Sau doar un concurs de împrejurări…?

Un amestec din amândouă, își spuse ea. Robert fusese multă vreme „bărbatul vieții ei" și totuși între el nu se întâmplase nimic. Azi ea simțea o ușurare imensă. Era aproape tentată să-i mărturisească lui Joël că tocmai l-a descoperit pe „bărbatul vieții ei", dar se abținu De ce să-i impună o grijă în plus? El nu avea nevoie de dragostea ei! Mai bine să pară indiferentă.

— Împrejurările… murmură ea. Aveam un logodnic înainte de accident. Era medic. Trebuia să ne căsătorim, dar când mi-a văzut cicatricile, el…

— Te-a părăsit? interveni Joël nevenindu-i să creadă. Cerule! Și eu care te acuzam de cele mai rele defecte! Înțeleg acum de ce aveai o tristețe… Pentru că el te-a părăsit în momentul în care aveai cea mai mare nevoie de el, nu?

Isabel își coborî privirea.

— Da.

Această afirmație răsună în tăcere iar el o atrase spre el pentru a o legăna cu blândețe.

— Biata mea Isabel, suspină el. Bărbații nu ți-au dat ocazia să ai încredere în ei și să-i respecți… Îl iubești încă?

Ea vru să spună „nu" dar o voce interioare îi șopti că o amenința un mare pericol. Joël nu era prost. Dacă îi mărturisea că nu mai avea nici un sentiment pentru Robert, el ar fi înțeles de ce.

— Cum ai putut accepta oferta mea în schimbul unei sume de bani? reluă el. După ceea ce știu azi despre dumneata, nu-ți stă în fire să…

Isabel ridică din umeri, obligându-se să afișeze un aer indiferent.

— O fată trebuie să se gândească la viitorul ei, răspunse ea pe un ton senin în aparență. Nu mai aveam de lucru. Ieșisem… din acest cămin de copii unde mi s-a refuzat candidatura, eram disperată… Propunerea dumitale a fost pentru mine o mană cerească. Apoi l-am întâlnit pe Paul, și…

— Ah, da, Paul, murmură el. Când am văzut că suferi de aceeași boală ca el, mi-am spus că a dat norocul peste mine, mărturisesc. Toată ziua mă întrebasem cum să fac s-o împiedic pe Tereza să mi-l ia pe Paul. Și dintr-odată, pe seară, am găsit o soție pe măsură care nu poate, decât să placă fiului meu! Apropo!… Am vorbit mult, eu și el, la micul dejun. Se pare că îți datorez din nou scuze. El mi-a explicat totul în legătură cu Tom. Mi-a povestit cât a insistat el și doamna Downs să accepți invitația acestui băiat.

— Nu sunt supărată pe dumneata, îl asigură ea. Îmi imaginez la ce te-ai gândit venind și găsindu-mă…

— În brațele lui, termină el în locul el.

Brusc vulnerabil, el își frecă ceafa cu o mână obosită și Isabel știu cât de mult l-au afectat în trecut infidelitățile Terezei.

— Da… Am tras cam repede concluziile, suspină el. Paul mi-a spus că nu doreai să ieși cu Tom.

— Nu prea… Dar fusese atât de drăguț cu Paul. Nu voiam să-l rănesc. De aceea i-am dat voie să mă sărute.

Cuvintele îi muriră pe buze.

— Acum știi ce pericol reprezintă mila în relațiile dintre un bărbat și o femeie! Cerule! Era destul de penibil pentru mine să mă gândesc că erai prea terorizată ca să te aperi împotriva mea. Acum sufăr un nou afront la gândul că ai cedat din milă!

Isabel murea de dorința de a-l contrazice Nu era deloc așa! Sentimentele ei pentru el nu se comparau cu ceea ce simțea ea pentru Tom Forbes! Dar Joël era prea mâhnit ca s-o asculte. În orice caz, nu ar îndrăzni niciodată să-i spună ce simte pentru el. El nu o iubea și dacă ea ținea să-și păstreze o brumă de demnitate cel mai bine era să tacă…

— M-am înșelat complet în privința dumitale nu-i așa? reluă el. Nu semeni deloc cu Tereza.

El se ridică și se postă în fața unei ferestre O rază de soare căzu asupra lui, străbătând cămașa aproape transparentă și subliniindu-i mușchii pieptului. Inima fetei se strânse. Doamne cât îl iubea! Visa să alerge spre el, să se cuibărească la pieptul lui.

Dorința ei era atât de mare încât o durea tot corpul! Domnișoara rece și distantă se transformase într-o femeie pasionată. Dacă nu reușea să-și stăpânească emoțiile se distrugea singură în scurtă vreme!

— Nu știu cum să-ți spun cât de mult regret incidentul de ieri seară, îl auzi ea spunând. Furia este un afrodiziac puternic. Mai ales când este însoțită de o puternică atracție fizică, după luni întregi de abstinență.

Aceste cuvinte care se voiau explicații o atinseră pe Isabel ca tot atâtea săgeți ascuțite și otrăvite. Nu, el nu o iubea! Ar fi ridicol să la în considerare această posibilitate!

— Nu știu ce să-mi reproșez mai mult, mormăi el… Că mi-am încălcat promisiunile? Că am descoperit că sunt incapabil să-mi controlez instinctele senzuale? Oricum te asigur că nu se va mai întâmpla niciodată, Isabel. Îți

garantez… Să mă ajute Dumnezeu, murmură el în sfârşit întorcându-se.

— Trebuie să fie doi, îl aminti ea cu îndrăzneală.

Căci ea ştia că la un moment dat, dacă ar fi vrut să-l oprească, ar fi putut. Ar fi fost suficient să spună adevărul.

— Ah, da? râse el. Nu prea al participat dacă îmi amintesc mai bine.

Isabel simţi că roşeşte.

— Trebuia să se întâmple într-o zi sau alta, murmură ea din ce în ce mal stânjenită.

— Cu bărbatul pe care l-ai fi iubit, cu cel pe care l-ai fi ales să-i dăruieşti nevinovăţia, cu cel în care ai fi avut încredere.

— Oricum, este prea târziu să ne întoarcem în urmă, hotărî ea. Să uităm toate acestea, te rog!

— Cu siguranţă abia ai ieşit din copilărie dar ai darul să-mi răneşti tot amorul meu propriu! exclamă el… Niciunui bărbat nu-i place să audă spunându-i-se asta. E jignitor!

— Dar noi nu încercam să împărţim un moment de fericire! replică ea foarte mândră că se putea stăpâni. După cum bine ai spus adineauri, erai furios pe mine. Voiai să mă pedepseşti prin orice mijloc, nu ai controlat situaţia.

El o privi multă vreme cu o lucire ciudată în ochii săi cenuşii. Păru că este pe punctul de a spune ceva, dar se răzgândi. Doamna Downs şi Paul se întorceau de la cumpărături.

— Nu se va mai întâmpla, îţi promit, repetă el foarte încordat. Din păcate am prea mare nevoie de ajutor ca să acţionez cum mi-ar cere-o bunul simţ şi să pun capăt contractului nostru. Tereza nu-l va recupera pe Paul, în nici un caz nu-i voi permite asta! Era cât pe ce să-l distrugă o dată şi nu-i voi oferi o altă ocazie să încerce din nou.

Isabel era încântată de această hotărâre. Era periculos bineînţeles, căci ea ştia cât de nesigură era această „căsătorie". Astăzi totuşi, Joël i se păruse mai uman, mai accesibil. Pentru prima oară de când se cunoşteau, ea avea impresia că se află în faţa unui om sensibil. Cu toate acestea… niciodată el nu fusese mai distant… O posedase de furie, o furie îndreptată mai mult împotriva Terezei. Cum era el când iubea o femeie? Ea nu va şti niciodată…

Uşa se deschise cu un zgomot de vijelie şi Paul apăru cu obrajii roşii de plăcere şi cu părul ciufulit.

— Ţi-am adus un cadou! spuse el triumfător, aruncându-se în braţele Isabelei. Priveşte!

Cadoul consta într-o tabletă de ciocolată mai degrabă sfărâmată… Isabel îşi aminti că văzuse reclama care lăuda meritele acestei ciocolate la televizor.

Ea îi mulţumi cu seriozitate copilului şi îl asigură că o vor împărţi amândoi după masă.

— Mă gândeam eu că o să spui aşa! aprobă el cu un surâs răutăcios, înainte de a adăuga aproape distrat: Terezei nu-i plăcea ciocolata. Ea spunea că asta te face să te îngraşi. Dar tu, tu nu eşti grasă, Isabel.

Doamna Downs îl chemă la bucătărie să-i dea un pahar cu lapte. Paul dispăru înainte ca Isabel să poată comenta ultima lui afirmație.

— Îți vorbește deseori despre mama lui? vru să știe Joël.

— Din când în când… Din ce în ce mai des, de fapt.

— L-ai ajutat să iasă din cochilia lui. Săptămâni întregi după accident, am încercat prin toate mijloacele să-l facem să admită existența Terezei. Se refugia într-un mutism total.

— Paul i-a spus întotdeauna mamei sale pe nume? întreabă Isabel.

— Terezei îi era groază să fie considerată o „mămică". După ea, asta o îmbătrânea. Dorind cu orice preț să-l descurajeze pe fiul ei s-o strige „mămico", ea refuza să-i răspundă când…

Fața Isabelei era prea expresivă ca să-și ascundă dezgustul.

— Exact, încuviință el. Vei înțelege poate în sfârșit de ce țin să-l păstrez pe fiul meu.

— Dar de ce vrea ea să-l capete înapoi, așa deodată? exclamă Isabel mișcată.

Deja regreta impertinența izbucnirii ei, dar era prea târziu…

— De ce?

Joël o fixă câteva secunde înainte de a răspunde.

— Scena de ieri seară nu te-a învățat nimic? Relațiile emoționale dintre doi adulți care consimt sunt deseori complicate, în așa fel încât e greu să le distingi elementele. În cazul Terezei totuși… Ți-am spus deja, ea nu suportă să piardă, încheie el încrețindu-și fruntea.

Oare numai asta să fie, se întrebă Isabel? Sau atunci… Tereza inventase acest subterfugiu în speranța de a recuceri iubirea și atenția lui Joël? Cu perspicacitate, Isabel bănuia că era greu să înlocuiești un om ca Joël Sinclair! Ieri seară, el decretase că femeile din categoria Terezei erau niște provocatoare. Oare asta însemna că avuseseră probleme chiar înainte de infidelitățile soției sale? Era de necrezut cum o femeie putea fi nefericită în compania lui Joël Sinclair!

Călătoria sa în străinătate se dovedise a fi productivă și Joël putu lucra acasă, mai multe zile. Isabel se trezi fredonând în fiecare dimineață când cobora scările. Soarele era mai strălucitor când… Joël era acasă…

El își ținu promisiunea; nu se mai apropie de ea; Isabel refuza să admită că de fapt era dezamăgită. Ea se simțea schimbată, transformată, mai vioaie. Nervii ei reacționau într-un mod incoerent, în prezența lui Joël. O privire, chiar distantă, era destul să-i facă Inima să bată. Într-o dimineață, la micul dejun, el a întins brațul să-și ia ziarul. În mișcare, i-a atins din greșeală pieptul… Isabel a retrăit acest scurt episod tot restul zilei și nopții, până târziu, în timp ce Joël dormea alături de ea.

Era din ce în ce mai puțin obsedată de piciorul ei. Oh! Era hotărâtă să suporte toate operațiile necesare pentru a se vindeca, dar nu mai era mânată de disperarea de altădată. Joël o găsise atrăgătoare, din motive pe care numai el le știa și asta i-a schimbat starea de spirit. El nu o iubea, dar o tratase ca pe o

adevărată femeie și lucrul acesta îi încălzea sufletul.

Mai puțin preocupată de defectul ei fizic, Isabel își purta hainele noi cu multă eleganță, ca „înainte". Proprietăreasa îi trimisese valizele și ea își scoase lucrurile pe care le folosea din nou.

Începuse să se machieze, obicei pe care-l pierduse după ce o părăsise Robert.

Recăpătând încredere în ea însăși și în viață, Isabel arbora un surâs radios și privirea ei sclipea de bucurie. Doamna Downs nu întârzie să-i spună că îi pria căsătoria…

Astfel, când Joël îi propuse să organizeze un dineu acasă, ea acceptă fără să protesteze. Era o bucătăreasă rafinată, mama ei învățând-o toate secretele acestei arte și era nerăbdătoare să-și pună în valoare toate calitățile. Aproape uitase motivele adevărate ale acestei căsnicii… Până în ziua în care, întorcându-se dintr-o plimbare în pădure, Paul observă un pescar instalat de două zile în același loc.

— Și nu prinde nimic, o asigură el. Nu și-a ales o momeală bună! Mi-a spus Tom.

Aceste cuvinte nevinovate îi amintiră Isabelei de una din primele discuții cu Joël. Acesta pretinsese că Tereza ar putea să angajeze un detectiv particular care să supravegheze casa.

— Ah, a început! bombăni el, când ea l-a anunțat în legătură cu pescarul. Nu mă miră. Am primit azi dimineață o scrisoare de la avocatul meu. M-a informat că Tereza a înaintat demersurile pentru a contesta decizia judecătorilor. Argumentul ei este foarte simplu: recăsătorită cu un bărbat extrem de bogat, ea poate să-i ofere lui Paul un cămin stabil, în timp ce eu, un biet celibatar, sunt incapabil.

El schiță o strâmbătură elocventă.

— I-am spus avocatului să-i răspundă că nu mai sunt celibatar.

— După părerea dumitale asta va pune capăt ostilităților? întrebă Isabel, care ghici dinainte răspunsul.

— Mă îndoiesc. Acest mesaj nu era decât o primă tentativă. Tereza este convinsă că dacă ai bani poți cumpăra totul. Ea s-a căsătorit cu un bărbat bogat, deci ea își poate răscumpăra fiul. Dar nu va reuși!

Două zile mai târziu Joël confirmă bănuielile Isabelei: pescarul nu era pescar ci un detectiv angajat de fosta soție pentru a spiona casa și locatarii ei.

— Ea… Ea nu va face prostii, sper? murmură Isabel.

Erau în birou. Printr-un consimțământ tacit, ei evitau să stea în salon, seara după cină, salon decorat în întregime de Tereza.

— Ei bine… Știi… În sfârșit… În ziare se povestesc atâtea întâmplări. Răpiri de copii și…

— Tereza nu-i atât de proastă să meargă până acolo, o asigură el. Pe de o parte, răpirea este considerată ca o crimă, pe de altă parte, Hal ar impiedica-o. Nu e genul lui. Oh! Ar accepta să-l ia pe Paul la el și să-l crească dacă totul s-ar desfășura în cea mai strictă legalitate, cât despre restul…

El ridică din umeri.

Isabel nu era deloc convinsă.

După câte-i spuseseră Paul şi Joël despre Tereza, ea o credea capabilă de orice pentru a obține satisfacție. Totuși, se feri să-și exprime prin viu grai gândurile. Nu ar fi fost frumos față de Joël…

— Pe viitor, în schimb, ea îl va supraveghea pe Paul mai îndeaproape.

Incidentul cu pescarul o tracasa. Dacă Paul nu ar fi făcut această remarcă de băiețel curios, niciodată ea nu ar fi bănuit motivele reale ale prezenței lui în aceste locuri. Și dacă voia să-l răpească pe Paul? Cum l-ar fi putut opri ea?

Un apel inopinat din Bruxelles îl obligă pe Joël să întreprindă o călătorie de afaceri neprevăzută în capitala Pieței Comune.

Nu va lipsi mai mult de două zile, îi spuse el Isabelei care îl condusese până la mașină. Paul privea niște păsări clocindu-și ouăle într-un cuib Isabel nu rezistă când Joël o atrase spre el.

— În cazul în care prietenul nostru ne-ar contempla de departe, murmură el, în momentul în care buzele sale se puseră peste cele ale fetei.

Isabel luptă cu sălbăticie împotriva dorinței de a se cuibări la pieptul lui. Dar nimic nu o putu descuraja să întredeschidă buzele pentru a primi acest sărut. O străbătu o senzație de descurajare intensă, când, după o scurtă ezitare, Joël se îndepărtă de ea.

Voia să se întoarcă când el o cuprinse din nou, cu mai multă forță, degetele lui amestecându-i-se prin păr. Această explorare languroasă a gurii el o lăsă gâfâind.

— De ce? șopti ea, tulburată. Dintr-o măsură de prevedere, în cazul în care nu ar fi observat prima îmbrățișare?

Joël nu răspunde. El părea încordat. Privirea i se voală și Isabel fu cuprinsă de remușcări. Probabil era grozav de neliniștit.

— Nu te teme de nimic, îl asigură ea. Voi fi alături de Paul.

Cu o mână pe portieră, Impasibil, el păstră un moment de tăcere.

— Știu. Ceea ce mă preocupă este să știu cine se va ocupa de dumneata.

După aceste cuvinte misterioase, intră în mașină. Vehiculul dispăru rapid la orizont. Isabel rămase nemișcată și gânditoare. Paul încercă să-i atragă atenția.

— De ce ești tristă? vru el să știe, abandonând pe moment păsările pentru a o privi mai bine. Tereza era tot timpul mulțumită când pleca tata.

— Sunt sigură că nu-i așa, minți în grabă Isabel… Ce-o să facem în după-amiaza aceasta? Vrei să te scalzi?

Medicul îi recomandase insistent copilului natația și Isabel se străduia să-l ducă la piscină.

Erau epuizați când reveniră acasă. Isabel era mai obosită decât Paul. Piciorul o durea; era conștientă că-l forțase prea mult toată ziua. La culcare, își permise luxul de a-și examina cu atenție pulpa… Oare visa? Cicatricile se estompau cu adevărat? Chirurgul îi spusese că vor dispărea cu timpul, dar ea nu-l crezuse niciodată. Pe vremea aceea ea nu vedea decât cu ochii lui

Robert… şi în amintirea ei cicatricile rămăseseră de un roşu aprins… Obsesia comparabilă cu cea de care sufereau bolnavii de anorexie, îşi spuse ea gânditoare.

Hotărât lucru, toate femeile erau preocupate de fizicul lor. Ele erau încurajate de publicitate şi revistele de modă. Totuşi Joël afirma că numai personalitatea conta.

Pe cine înşela ea? Joël nu o găsea seducătoare. Operaţia medicului american nu va acţiona ca o poţiune magică asupra lui, obligându-l s-o iubească împotriva voinţei lui! De altfel, ce însemna acest cuvânt „iubire"?

Ea crezuse că-l iubeşte pe Robert. Ea fusese sigură că este iubită în schimb. Se înşelase. Dacă s-ar fi iubit ar fi reacţionat altfel în urma acelui accident stupid. Ignorând realitatea, Isabel se concentrase asupra unor probleme false. Relaţiile lor erau deja precare, dar faptul că au rupt logodna a fost o încercare de nesuportat. Joël, şi el, trebuie să fi suferit cumplit din cauza eşecului căsătoriei lui…

Ea se agită nervos sub jetul fierbinte al duşului. Nu-l plăcea să-şi închipuie cum ar fi putut fi această căsătorie.

În cursul nopţii se trezi tresărind, însetată, cu o durere fulgerătoare străbătându-i piciorul. Calmantele erau jos, în poşetă. Nu avea chef să coboare dar ştia că nu va putea adormi din nou… Dând la o parte cuverturile, ea apucă neglijeul din satin pe care i-l oferise Joel şi se înfăşură în el. Îşi găsi poşeta în vestibul şi îşi scoase flaconul cu calmante. Casa era îngheţată şi Isabel clănţăni din dinţi. Un pahar de lapte cald, iată ce ar reconforta-o. Intră în bucătăria impecabilă ca întotdeauna, Doamna Downs frecase atât de bine totul încât Isabelei îi veni greu să murdărească o cană. Totuşi, raţiunea îi învinse scrupulele şi ea scoase o sticlă de lapte şi o ceaşcă.

În timp ce laptele se încălzea, deschise uşile dulapului în căutarea unei cutii de cacao. În câteva minute îşi pregăti băutura, îi era din ce în ce mai frig. În graba ei, vrând să apuce ceaşca, se împiedică, reuşi să-şi recapete echilibrul dar, tocmai în acel moment auzi un zgomot neobişnuit în hol şi rămase nemişcată, cu ochii măriţi de frică. Ceaşca îi alunecă din mâna tremurătoare şi se sparse pe lespezi. Isabel scoase un strigăt, se dădu înapoi şi calcă pe un ciob de porţelan…

Uşa bucătăriei se deschise făcându-i loc de trecere lui Joël.

— Ce se întâmplă? strigă el… Apoi o văzu albă ca varul, agăţându-se de spătarul unui scaun.

— Isabel. Ce ţi s-a întâmplat?

Într-o clipă fu lângă ea.

Traumatizată de acest incident Isabel nu-i puse nici o întrebare privind întoarcerea lui neaşteptată. O durea piciorul, era gata să leşine…

Joël înţelese imediat situaţia. Fără să piardă o clipă, o ridică în braţe.

— Destinde-te, ordonă el cu voce scăzută. Nu-ţi lăsa greutatea pe acest picior. Vom începe prin a-l curăţa. Pune braţele în jurul gâtului meu… E bine. Unde pune doamna Downs trusa de ajutor?

— Este una în baia noastră… Ah! Calmantele mele! Mă durea piciorul, de aceea am coborât și eu… Te-am auzit în vestibul. Am crezut… Am crezut că cineva venea să-l răpească pe Paul.

Joël se opri la mijlocul scărilor pentru a-i îndepărta o șuviță de păr căzută pe frunte.

— Te lași antrenată de imaginația dumitale, o mustră el încetișor. Paul este în siguranță. Dumneata ești cea care ai nevoie de ajutor.

O transportă până în baie unde o așeză pe un taburet, cu piciorul ridicat. Îi scoase bucata de porțelan cu o pensetă și-i curăță rana cu puțin alcool. Plaga sângera abundent; îi făcu un pansament și-i ordonă să rămână liniștită pe loc, până îi va încălzi o altă cană cu lapte.

— Oh, Dumnezeule. Bucătăria este într-un hal de nedescris! exclamă ea îndurerată. Ce va spune doamna Downs?

— Absolut.nimic, o asigură el. Voi aranja eu totul. Nu te mișca, nu voi întârzia mult. Lipsi vreo zece minute, timp în care Isabel se gândi cât de bine se simțise în brațele lui…

— Iată!

Ea nu-l auzise urcând.

— O să te duc în pat, declară el. Va fi mult mai confortabil.

Speriată Isabel începu să-și încheie nasturii neglijeului ei vaporos. Își ținu răsuflarea: Joël îi dădu mâinile la o parte și îndeplini cu îndemânare această sarcină în locul ei… Nu era prima femeie răsfățată în felul acesta de el, se gândi ea cu necaz. În ciuda protestelor ei, el insistă s-o ducă în pat. Trăgând din greșeală de satinul cămășii ei de noapte, pieptul fetei se contura net. O lucire ciudată sclipi în ochii lui Joël, apoi el întoarse brusc capul.

Isabel era acum lungită, savurându-și laptele cu cacao sub supravegherea lui Joël care îi adusese și calmantele.

— Încearcă să dormi, o sfătui el cu blândețe. Am putut părăsi Bruxelles-ul mai devreme decât am prevăzut, dar mai am încă de lucru.

Ce încerca să-i spună? Că nu trebuia să se teamă de el? Dacă ar fi știut! Ea își înăbuși un suspin, în timp ce el se îndrepta spre ușă. Dacă măcar ar avea curajul să-l cheme înapoi, să-l implore s-o strângă în brațe. Dorea să se cuibărească în brațele lui, nimic mai mult… Nimic mai mult? râse o mică voce interioară… O îmbrățișare ca aceasta nu ar aprinde flăcările pasiunii lui?

— Joël…

El rămase nemișcat în prag, întorcându-se încet. Isabel nu-și găsea cuvintele.

— Eu… mulțumesc, murmură ea în sfârșit cu o voce schimbată.

— Pentru puțin! Și mai ales nu mă întreba cum poți să-mi mulțumești. Aș fi în stare să-ți spun.

Dispăru imediat, fără să-i mai lase posibilitatea să ceară vreo explicație. Laptele cald și calmantele își făceau deja efectul soporific… Pleoapele ei, grele de somn, se lăsară încet și ea adormi.

CAPITOLUL VII

Simți o greutate neobișnuită pe piept. Plutea într-o letargie minunată, îi era cald.

…Deschise încetișor ochii și rămase nemișcată sub șocul descoperirii: „greutatea" nu era altceva decât brațul lui Joël. luminat de soare.

În timpul nopții, fără să-și dea seama, se întorsese spre el. Ea îndrăzni un gest… imperceptibil… Joël își încreți fruntea prin somn. Avea gene lungi și dese… Cu o mână ezitantă îi atinse obrazul țepos, apoi brusc, împietri. Ce proastă era! Ar fi putut să-l trezească! Buzele ei erau la înălțimea gâtului lui Joël. Inima începu să-i bată surd. Își înfrână dorința de a-l săruta, de a-i explora mușchii pieptului.

Devenea complet nebună! Trebuia să se îndepărteze repede de el și să-i întoarcă spatele. Totuși, în mișcarea ei, provocă o reacție neașteptată din partea lui Joël, ale cărui brațe se strânseră în jurul taliei ei. Ea întredeschise buzele respirând parfumul pielii lui… Joël murmură câteva cuvinte de neînțeles.

Din nou, Isabel încercă să se îndepărteze, dar era deja prea târziu. Joël o contemplă cu o privire voalată, o lucire ciudată dansa în ochii săi când aceștia se opriră pe pieptul ei.

Era puțin ca și cum un magician le-ar fi făcut o vrajă. Ei nu pronunțară nici un singur cuvânt. Joël se mișca cu nonșalanța unui motan leneș, încercuind-o pe fată cu celălalt braț ca s-o țină și mai aproape de el. În felul acesta putea să-i descopere în voie curbele vulnerabile ale pieptului ei fragil. El se rostogoli pe spate, antrenând-o cu el, făcând imposibilă orice tentativă de scăpare.

Sărutările sale, languroase la început, deveniră mai aprinse, mai tulburătoare, trezind în ea o multitudine de senzații minunate.

Isabel nu-și dădu seama, dar ochii ei, de obicei chihlimbarii, se închiseră până la culoarea topazului, reflectând intensitatea emoțiilor ei.

Ea îl auzi pe Joël scoțând un mormăit, apoi, imobilizând-o cu ambele mâini, îi luă cu fervoare buzele.

Învinsă, copleșită, Isabel se abandonă, lăsându-se purtată pe valurile extazului. Cu respirația tăiată, cu obrajii arzând, ei se topiră unul în altul, până la paroxismul unei plăceri împărtășite.

Isabel s-ar fi mulțumit să rămână de bună voie înfășurată în brațele lui tot restul vieții. Joël în schimb, părea să aibă alte proiecte. Ea auzi zgomotul dușului în baie și roși ușor când el reveni în cameră doar cu un prosop înfășurat în jurul coapselor… De ce nu spunea el nimic? Tăcerea se mărea, plana asupra lor, grea, neplăcută…

Un sentiment de neliniște o copleși pe Isabel și ea se întrebă dacă nu cumva el era supărat pe ea. Îi va reproșa oare ceea ce se petrecuse între ei?

— Joël…? murmură ea.

El se întoarse și-și trecu o mână obosită prin părul ud.

— Vrei să taci, Isabel? Noi… noi vom discuta puțin mai târziu. Trebuie să plec la Kendal.

El plecă chiar în momentul în care factorul își oprea furgoneta la baza scării de la intrare.

Isabel luă corespondența apoi se opri împietrită. Timbrele acestea proveneau… din America de Nord.

Ea examina mai îndeaproape plicul. Nu cunoștea acest nume și nu auzise niciodată vorbindu-se de această adresă în California.

O gheară uriașă părea că îi strânge inima… Să fie o misivă din partea Terezei?

I se păru o eternitate până la întoarcerea lui Joël. El intră în bucătărie în timp ce ea îi dădea lui Paul să mănânce pentru seară. Era atât de preocupată de conținutul eventual al acestei scrisori încât uitase episodul de dimineață; când își aminti totuși de el, se făcu stacojie. Preocupată să-și ascundă nervozitatea, ea își făcea de lucru cu asiduitate pe lângă băiețel, ferindu-se să întâlnească privirea lui Joël.

Paul acceptă, fără să se lase prea mult rugat, să mai ia niște legume, apoi reclamă atenția tatălui său. Ca în fiecare seară, el vru să-i povestească ce făcuse în timpul zilei, să-i descrie pe larg toate activitățile lui. Apoi îl imploră pe Joël și pe Isabel să-l ajute să-și facă baie.

Isabel se temea din ce în ce mai mult să rămână singură cu Joël. Ce-o să-i spună el? În ciuda episodului plin de pasiune de dimineață… sau mai ales din cauza lui, ea bănuia dinainte că Joël nu voia să-i vorbească despre dragoste Atâta vreme cât au fost unul in brațele celuilalt ocaziile nu au lipsit… O mică parte din ea însăși se ofilea, murea…

Sub ce unghi vedea el acest incident? Joël era înainte de orice un bărbat, un bărbat extrem de senzual, dar fidel unui anumit cod moral. Și în această dimineață ei au încălcat acest cod. Și nu era numai din vina lui Joël. Avea și ea partea ei de vină.

— Poți să-mi acorzi o jumătate de oră, în biroul meu, imediat ce Paul se va culca?

Stomacul fetei se strânse de îngrijorare.

Când ea împinse ușa, el o aștepta în birou umblând încoace și încolo cu un pahar de alcool în mână. Isabel se miră. Ea nu-l mai văzuse niciodată bând singur… îndoielile și spaima ei crescură.

Coborând scara își aduse aminte de scrisoare. Dumnezeule! Cum putuse s-o uite? Se repezi în bucătărie s-o ia și acum, în bibliotecă ea contempla spatele lui Joël. Presimțind apariția ei, el se întoarse brusc.

— Ia loc.

Ea se așeză cuminte cu degetele crispate pe plic.

— Isabel… În legătură cu ăzi-dimineață…

El făcu o pauză și ea, ținându-și respirația, începu să se roage cu ardoare.

— Nu ar fi trebuit să se întâmple, spuse el pe șleau și nu s-ar fi întâmplat dacă nu aș fi fost pe jumătate adormit.

Ea roși, jenată că îndrăznise să-i atingă fața cu un sărut, în timp ce el dormea.

— Nu-i vina dumitale, bâigui ea indispusă. Dar Joël înlătură intervenția ei cu o ridicore din umeri.

— Nu putem continua în felul acesta, Isabel. Situația aceasta nu mai poate dura. Eram sigur că pot s-o stăpânesc dar îmi dau seama cât de greu este. Instinctele mele mă descumpănesc și pe mine…

Roșie ca sfecla, Isabel își mușcă buzele.

— Ceea ce mă străduiesc să-ți explic este că voi pune capăt aranjamentului nostru.

— Dar… și Paul? protestă ea.

— Nu știu, voi găsi o soluție fără îndoială. Nu pot să te mai țin aici, Isabel, ar fi necuviincios din partea mea. Evident, totul ar fi altfel, dacă dumneata…

Se întrerupse ca să-și toarne un alt whisky, Dacă ea… ce? Dacă ar fi mai sofisticată? Dacă ar putea accepta o legătură fără consecințe?

— A sosit azi, spuse ea întinzându-i scrisoarea cu o mișcare bruscă…

El aruncă o privire la adresă și o cută îi brazdă fruntea. Rupse plicul de unde scoase mai multe foi de hârtie pe care le parcurse rapid.

— Doamne! strigă el brusc după ce citi până la capăt.

— Ce s-a întâmplat?

— Tatăl Terezei a avut o criză de inimă. Din fericire nu a murit, dar soția lui mă roagă să-l aduc pe Paul acolo. Îmi amintește că Paul este nepotul lor și că ei îl văd foarte rar.

— Te duci?

— Foarte greu pot să refuz. Încruntă sprâncenele și se întoarse spre fereastră cu picioarele depărtate și cu pumnii strânși la spate. Nu am dreptul să-ți cer asta după episodul de dimineață, Isabel, dar… Ai vrea să ne însoțești în California, te rog? Am impresia că părinții Terezei se străduiesc prin toate mijloacele să mă convingă să-l abandonez pe Paul. Mă simt totuși obligat să merg să-i văd. Am nevoie de dumneata, Isabel, ca să mă protejezi.

— Voi veni, bineînțeles.

— Nu știu de ce, dar în fond bănuiam, murmură el pe un ton ironic, înainte de a reveni spre ea pentru a o scruta atent cu privirea. Nu ai deci nici un instinct de apărare? Majoritatea femeilor pe care le cunosc ar fi luat-o la fugă după o întâmplare ca cea de azi-dimineață. Dumneata, nu. De data aceasta nu-ți mai promit să nu te ating. Îmi este imposibil. Ești prea atrăgătoare. Cât despre mine, ce vrei, sunt un bărbat. Dumnezeule, ce complicat e!…

Niciodată până acum Isabel nu-l văzuse într-o astfel de stare și dacă ea ar fi putut, în momentul acela, s-ar fi repezit în brațele lui să-l consoleze.

— Poate părinții Terezei ne vor da două camere separate, sugeră ea. La

urma urmelor ei…

— Ei nu vor aprecia sosirea fostului soț al fiicei iubite, la brațul alteia? Fii fără grijă, draga mea. Părinții Terezei sunt realiști. Tereza își aducea regulat amanții acasă. Îmi amintesc încă de uimirea lor, când ea m-a prezentat și când eu am insistat să închiriez o cameră la un motel nu departe de casa lor. O cunoșteam puțin pe vremea aceea, dar mi-am dat repede seama că pentru ei, relațiile amoroase nu erau decât un ioc de, poker, unde emoțiile nu-și aveau locul.

Această declarație era plină de amărăciune și Isabel se surprinse gândindu-se din nou la această căsătorie ciudată.

— Erai profund îndrăgostit de Tereza? întrebă ea timid.

Regretă imediat că pusese această întrebare. Era indiscret din partea ei și ar fi făcut mai bine să tacă…

— În orice caz, un lucru e sigur, mă atrăgea fizic, răspunse el ironic. Cel puțin la început. Iubirea cu „I" mare este pentru imbecili, sau pentru fete ca dumneata, care se agață de vise romantice. Dar ai descoperit pe cheltuiala dumitale că dragostea și sexualitatea nu merg neapărat mână în mană. Iubești un om care te-a părăsit ca un laș iar în dimineața aceasta am fost incapabil să înăbușim o dorință reciprocă. Nu poți nega, Isabel.

— Nu am negat, răspunse ea tulburată… Așa deci, Joël o credea încă îndrăgostită de Robert.

Ar trebui să fie liniștită sau mâhnită?

— Ba da, conchise el cu blândețe. Preferi să crezi că dorința e însoțită de iubire. Ti-am arătat ca și contrariul există, nu-i așa? Isabel, ești absolut sigură că vrei să continui această mascaradă? Îți ofer posibilitatea să anulăm totul acum. Dar te previn, dacă refuzi să pleci imediat, va fi cu atât mai rău pentru dumneata. În curând te vei afla la bordul unui avion cu destinația California. Părinții Terezei sunt atașați de Paul. Văzând cât de mult s-a deschis datorită dumitale s-ar putea să-mi ia apărarea împotriva Terezei. Nu sunt orbi în privința fiicei lor și de fapt m-au sfătuit să nu mă căsătoresc cu ea. Ei o considerau prea tânără și prea egoistă pentru căsătorie.

— Nu mă voi sustrage, declară Isabel, înainte de a adăuga coborându-și privirea. Oricum, noi suntem conștienți de… problemă și vom fi deci în măsură să ne apărăm mai bine.

Drept răspuns, Joël înainta spre ea și-și puse ambele mâini pe umerii ei. O sărută tandru pe vârful nasului.

— Mulțumesc, Isabel. Nu sunt un sfânt, dar îți promit să fiu cuminte.

Dormiră separat în noaptea aceea. Isabel se trezi tresărind în timpul nopții și descoperi că era singură în patul imens. Scoase un suspin adânc. De acum înainte ea va fi cea care își va stăpâni pasiunea…

La sfârșitul săptămânii luară avionul spre New York și petrecură mai multe zile vizitând principalele puncte turistice ale orașului, înainte de a aborda a doua etapă a călătoriei lor direcția… California.

La ieșirea din avion, căldura intensă care îi întâmpină, o luă pe Isabel pe

nepregătite.

Purta un ansamblu de tricot care îi venea de minune, totuși, simți imediat că e îmbrăcată preo gros.

Peste tot, în jurul ei evoluau creaturi încântătoare, tinere, bronzate, pline de viață, sofisticate.

Joël părea indiferent la privirile admirative care se opreau asupra lui în trecere…

Părinții Terezei trebuiau să vină, să-i aștepte Isabel simți că o părăsește curajul în timp ce Joël scruta sala în căutarea lor.

— Iată-i! strigă Paul, zărindu-și bunicii înaintea tatălui său.

Mama Terezei, o femeie subțire, de o mare eleganță, înaintă spre ei cu entuziasm.

— Iat-o deci pe Isabel! exclamă ea îmbrățișînd-o afectuos înainte de a se retrage puțin pentru a o examina. Paul ne-a scris o scrisoare lungă despre dumneata. El ne-a spus că ești foarte frumoasă.

— Copiii au un mod deosebit de a privi lucrurile, murmură Isabel.

O cuprinse o neliniște interioară.

Nu era drăguță! Tereza era cu siguranță excepțională, și mama ei, în mod normal, le compara una cu alta.

— Dragă Joël! reluă ea întorcându-se spre fostul ginere și lăsându-i lui Paul grija de a o prezenta pe Isabel lui Lee Haines, soțul ei.

Acesta părea perfect sănătos, în pofida recentului său atac de cord.

— Îmi pare grozav de rău că nu v-ați simțit bine în ultima vreme, murmură Isabel cu sinceritate.

— Oh! Am avut noroc. De data aceasta a fost doar un avertisment… Și ce face băiatul meu cel mare? continuă el, adresându-se copilului, cu fața iluminată de un zâmbet larg… O să mă iei la pescuit?

După toate aparențele Paul se înțelegea de minune cu bunicii săi. Totuși Isabel simți că atmosfera era încordată, când fură toți cinci în automobil îndreptându-se spre casă, situată la câțiva kilometri de legendarul oraș Hollywood.

Isabel a fost mirată să constate că domnul și doamna Haines erau bogați. Descriind-o pe Tereza ca pe o femeie avară și egoistă, Joël o făcuse pe Isabel să creadă contrariul… Totuși, Lee Haines nu întârzie să-i dea o explicație valabilă în această privință: într-adevăr moșteniseră recent o mică avere, la moartea unui văr îndepărtat, înainte, ei trăiau cu mult mai modest decât în prezent.

— Cel mai bine e să-ți cheltuiești banii cât îi ai, iată deviza mea, conchise el. Ce zici, Isabel?

Domnul și doamna Haines evitară cu grijă să-i privească sau să vorbească despre piciorul ei bolnav, dar se grăbiră să-l felicite pe Paul pentru progresele făcute în ultimele luni. O dată în plus, Isabel se întrebă dacă ei o comparau cu Tereza.

Fără îndoială că se întrebau ce putuse găsi Joël atrăgător la ea.

Trebuia să-şi revină cu orice preţ! se gândi furioasă pe ea însăşi. Ea nu era Tereza şi nu va fi niciodată Tereza. Ea nu era drăguţă… Măcar să-şi ia revanşa.

Isabel găsea minunat faptul că familia Haines se înţelegea atât de bine cu fostul ginere şi că ei continuau să-l respecte chiar după destrămarea acestei căsnicii. Aceste relaţii prieteneşti erau cu atât mai bine venite cu cât Paul se deschidea complet în compania lor.

Vila, pierdută printre dealurile ce dominau ţărmul, era aşezată pe un pat de muşchi verde şi catifelat. Ea era de un alb imaculat, avea două etaje şi o alee lungă mărginită de arbori în floare.

— Din camere se vede oceanul, explică Edith Haines, în timp ce automobilul se oprea în faţa intrării. Este unul din motivele care ne-au determinat să alegem această casă. Vederea este spectaculoasă şi locul este liniştit. Tereza ar fi dorit să ne apropiem mai mult de Bel Air dar nu am cedat. Oraşul nu mai este pentru vârsta noastră!

— Nici nu vă puteţi imagina cât calm este aici! întări Lee Haines… Uitaţi, într-o dimineaţă, contemplam peisajul cu binoclul şi am, zărit un vultur! Este foarte rar, în această regiune.

— Aş putea să-l văd şi eu, bunicule? întrebă Paul cu ochii larg deschişi de această perspectivă. Tom m-a învăţat totul despre viaţa plantelor şi păsărilor.

— Tom?

— Un tânăr care a locuit în sat, interveni Joël. Este învăţător… N-am uitat nimic? adăugă el, adresându-se Isabelei care număra valizele.

Vestibulul era întunecos şi răcoros. Pereţii erau văruiţi şi puneau în valoare o multitudine de comori mexicane şi sud-americane. Clădirea însăşi era o replică a haciendelor, afirma Edith conducându-i la primul etaj.

Scara, şlefuită la perfecţie, ducea la un vast mezanin unde se întindea un covor splendid ţesut de indienii navajos.

— Noi nu dispunem decât de patru camere, dar din fericire, două dintre ele au propriile lor săli de baie. Este destul de practic. Veţi fi primii care veţi inaugura noua noastră cameră de oaspeţi, adăugă Edith Haines. A fost terminată de curând, sper să vă placă!

Isabel aprecie imediat decorul aerian, în culori pastel.

— Este magnific! Şi cât tact din partea doamnei Haines să-i ofere o cameră în care Tereza nu dormise niciodată cu Joël…

— Nu avem timp să pălăvrăgim acum, poate puţin mai târziu… Cred că nu o să te superi dacă-ţi voi mărturisi că aş vrea să te cunosc puţin mai bine.

— Bineînţeles că nu, o asigură Isabel. Paul este nepotul dumneavoastră şi…

— Da…

Edith Haines atinse cuvertura cu vârful degetelor, vag indispusă.

— Joël ţi-a vorbit deseori despre Tereza?

— Nu, răspunse Isabel. De fapt cred că asta îl deranjează.

— Înţeleg. De ce să insişti la nesfârşit asupra amintirilor urâte? Ştii, nu i-

am sfătuit să se căsătorească. Dar Tereza este încăpățânată și când ea a decis ceva…

Doamna Haines zâmbi cu melancolie.

— Ce-ți voi spune te va șoca fără îndoială. Soțul meu și cu mine am înțeles chiar de când era adolescentă că Tereza nu va fi niciodată fiica viselor noastre. Tot ce dorea ea de la viață era opusul a ceea ce doream noi pentru ea. Lee a fost grozav de afectat timp de mai mulți ani. El a sperat că o va schimba căsătoria cu Joël, și eu la fel, mai ales după nașterea lui Paul. Din nefericire, în aceeași perioadă, ea a venit aici să petreacă câteva zile de vacanță și noi am înțeles repede… Ea părea aproape să-l urască pe acest copil. Pentru a sfârși, a trebuit să-i telefonez lui Joël și să-l implor să vină să-l ia. Cel mai înfiorător lucru este că Joël nu s-ar fi căsătorit niciodată cu ea, dacă ar fi știut cu cine are de a face… Tereza are un talent de temut, cel de a ști să seducă și să-și înșele anturajul.

Doamna Haines făcu o pauză, ca pentru a-și trage sufletul.

— După divorț, Joël mi-a povestit unele din discuțiile lor. Tereza pretindea că noi n-am fi iubit-o, că am fi obligat-o să părăsească casa îndată ce a împlinit șaisprezece ani. Ea a plecat la șaisprezece ani, e adevărat, dar nu din cauza noastră. Din contră… A fugit cu un bărbat pe care l-a întâlnit într-un bar.

— Sunt dezolată, șopti Isabel, copleșită de această destăinuire.

— Nu atât cât mine, replică Edith Haines. Nu pot să număr nopțile în care nu dormeam ca să-mi pun întrebări în legătură cu mine însămi. Ce greșeală am făcut, crescând-o? De ce o „apucat-o rău" cum se spune? Am căutat… în zadar. Era de ajuns să-i interzic să meargă într-un loc sau să o împiedic să cumpere un obiect sau altul… Ea se grăbea să mă contrazică. Cea mai scumpă dorință a mea este ca această a doua căsătorie cu Hal să fie un succes. Hal este simpatic, nu este rău, dar nu seamănă în nici o privință cu Joël. După părerea mea, Tereza are nevoie de o mână forte… În sfârșit! Ne rămâne măcar Paul… Mulțumesc lui Dumnezeu, el nu a moștenit defectele mamei sale.

Edith Haines, care în timpul discursului sfârși orin a se așeza, se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Paul are nevoie de tandrețe și de afecțiune, sentimente de care Tereza l-a lipsit în copilăria lui. Știu că dumneata vei fi capabilă să-i dai toate acestea.

— Îl iubesc pe Paul, recunoscu Isabel, regretând că nu se poate destăinui acestei femei înțelegătoare.

Atât de mult ar fi vrut să-i ceară sfatul! Dar nu era momentul s-o copleșească cu griji în plus. Edith Haines avea destule probleme de rezolvat între fiica sa nerecunoscătoare și soțul ei fragil.

— Ah! Apropo, reluă Edith, un cuplu de prieteni din Bel Air organizează o petrecere la care suntem invitați toți… Și dumneata, bineînțeles. La început m-am gândit să refuz… Julie era o prietenă apropiată a Terezei și bănuiesc că vrea să te pună într-o situație delicată. Eram gata să spun cu nu suntem liberi, dar cunascând-o pe Julie mi-am zis că ar interpreta absența noastră în felul ei.

Am sfârșit deci prin a accepta Sper ca asta să nu te deranjeze prea mult?

— Deloc, ați avut desigur dreptate, răspunse Isabel cu o siguranță pe care nu o simțea nici pe departe.

Să înfrunte toate aceste priviri critice, va fi o încercare de nesuportat, căci toți invitații se vor amuza s-o compare cu Tereza… Dar ce putea face?

— Aveți o fotografie a Terezei? Eu…

— Da. Ea a fost făcută chiar după nașterea lui Paul. Este pe undeva în fundul unui sertar Așteaptă, mă duc să ți-o aduc.

Joël și Paul erau încă jos cu bunicul copilului. Benita, guvernanta, făcuse prăjituri în cinstea sosirii lui Paul și cei trei „bărbați" le savurau la bucătărie.

— Iat-o, spuse Edith Haines, revenind în camera de oaspeți cu un portret încadrat. Isabelei îi veni greu să-l comtemple ghicind dinainte că Tereza era o frumusețe ce-ți tăia respirația. Și nu se înșelă… Inima i se strânse de durere.

O față cu un oval perfect, cu un ten de porțelan, înconjurată de o coamă neagră, strălucitoare. Tereza era perfecțiunea întruchipată…

Dar gura ei voluptuoasă era ușor căzută și în ochii ei întunecați dansa o sclipire de duritate.

— Este foarte frumoasă.

— Fizic da, recunoscu Edith cu un mic suspin. Dar frumusețea superficială nu servește la nimic, Isabel. Pentru mine, adevărata frumusețe este în privirea dumitale când îl contempli pe Joël, ea este interioară.

— Trebuie să mă mulțumesc deci cu ce am, replică Isabel pe un ton fals vesel, privindu-și mașinal piciorul.

— Iartă-mă, draga mea, dar te văd atât de deprimată din cauza asta… Ce ți s-a întâmplat?

Edith Haines se exprima cu atâta căldură și bunătate încât Isabel se simți obligată să-i povestească totul.

— Și singura dumitale speranță de a te vindeca complet constă în această operație chirurgicală?

— Da, însă succesul nu este garantat. Nu cunosc decât un spital în care se încearcă această soluție extremă. El este la Fairlea.

— Fairlea! exclamă Edith… Dar e la treizeci de kilometri de aici! Într-adevăr, stabilimentul are o mare reputație. Aici se tratează maladii dintre cele mai rare! A fost fondat de un om bogot care a reușit să se vindece de o afecțiune la nivelul măduvei spinării, cred. Trebuie neapărat să vorbești cu Joël să fixeze o întrevedere cu chirurgul!

Isabel închise ochii de tristețe. Joël nu știa nimic despre proiectele el! El era încredințat că ea voia banii pentru a-și asigura un viitor fără griji. Ea nu ținea să-i mărturisească adevărul căci nu avea nevoie de mila lui.

— Oh, nu, nu! răspunse ea în grabă. El… el nu ține la asta, minți ea, reproșându-și incorectitudinea. El…

— E inutil să-mi explici, draga mea, îl întrerupse Edith Haines, bătând-o ușor pe braț cu o mână consolatoare. Joël nu vrea să te vadă suferind și este normal. Eu cunosc bine bărbații, ei au oroare de boli și spitale. Îmi mai aduc

aminte încă de naşterea Terezei. Lee a decretat că niciodată nu voi mai îndura o astfel de încercare. Dar noi femeile suntem puternice. Noi suntem rezistente… Tare aş fi vrut să mai aduc pe lume un copil, dar din nefericire s-a dovedit a fi imposibil pe urmă. Mă întreb deseori dacă Tereza ar fi devenit alta… Nu e bine să fii unic copil la părinţi; şi Paul ar trebui să aibă un frăţior sau o surioară…

— Ştiţi că Tereza şi-a băgat în cap să obţină copilul, presupun?

— Da.

Edith Haines încreţi sprâncenele.

— Tatăl ei şi cu mine am implorat-o să-l lase în pace, reluă ea suspinând, Lui Paul îi e frică de ea, ştii? Ea îl teroriza. Făcea nişte crize de nervi înspăimântătoare… Chiar şi pentru un adult; se făcea albastră de cât urla! Mi-a fost întotdeauna frică să nu-l lovească… Nu ştiu ce-a apucat-o de vrea să conteste hotărârea judecătorească. Fără îndoială încearcă să-l agaseze pe Joël. Totuşi… părinţii lui Hal sunt de modă veche. Aflând că fiul lor voia să se căsătorească cu Tereza au scos strigăte de oroare. Era prima oară, probabil, când nu era de acord cu ei. Dar ei nu au simţ înnăscut al familiei.

Poate Tereza speră să-i îmblânzească jucând rolul mamei duioase? Ei găsesc, cu siguranţă, ciudat că Joël a obţinut copilul… Vezi, o cunosc bine pe fiica mea. Ea s-a căsătorit cu Hal pentru banii lui, atât. Este frumoasă dar e dură, Isabel. Niciodată nu voi uita ziua în care a revenit după prima fugă. Am încercat să-i vorbesc, să-i explic că nu se face dragoste în schimbul câtorva avantaje materiale. Am vrut să-i demonstrez că iubirea este o experienţă pe care o împărţi cu fiinţa iubită. Tereza a întors spre mine o faţă lipsită de expresie. Nu a înţeles nimic din ce i-am spus. „Sexualitatea este o armă, mi-a răspuns ea. Este singura de care dispune o femeie şi am de gând să mă folosesc de ea până la capăt!"…

Isabel căzu într-o stare de tristeţe şi de nostalgie. Biata Edith Haines! Sărmana mamă sacrificată.

Isabelei nu-i venea să creadă cât de călduros o primea familia Haines. Întinsă la marginea piscinei, în timp ce Joël şi Paul se stropeau cu apă, ea îşi savura fericirea. Avea impresia că-i cunoştea de ani de zile. Mai mulţi vecini trecuseră să-i viziteze. De fiecare dată, Isabel le-a fost prezentată cu delicateţe şi de fiecare dată ei au cercetat-o cu ochi aprobatori.

Era un joc periculos. Ea intra încet, încet, în pielea personajului său. Greşeală…!

În dimineaţa aceasta, ea era sub duş, când l-a auzit pe Joël intrând în cameră. Nu a ezitat să intre, acoperită doar cu un prosop de baie.

Joël a ridicat o sprânceană şi gura i s-a strâmbat într-un rictus amar.

— Cu ce te distrezi, Isabel? Vrei să mă aduci la exasperare? Să mă provoci încă o dată?

Ea s-a închis în grabă în baie unde a rămas până la plecarea lui.

Acum îi venea greu să nu-l contemple… El se strecură afară din piscină.

Abandonându-l un moment pe fiul său, veni spre ea, cu corpul şiroind de

apă, scânteind în soare. Spre marea ei surpriză o sărută pe gură.

Abia în momentul în care se îndepărtă, Isabel înțelese. Această scenă emoționantă fusese observată de un trio care stătea pe partea cealaltă a bazinului… Cine era această femeie care-i însoțea pe Edith și Lee?

— Sincer, dragul meu, strigă noua venită cu o voce răgușită, grăbindu-se spre Joël, nu mai este pentru vârsta ta! Dar poate te-a înduioșat privirea imploratoare a soției tale?

— Nu înțeleg, mormăi el.

— Hai, scumpule, continuă femeia blondă și înaltă. Nu o face pe nevinovatul! Te pricepi să le recunoști pe cele care te doresc!

Cu o figură de copil bosumflat ea puse o mână posesivă pe brațul lui. Cine era ea?

— Nu sunt jucărie în vitrină, replică el. Isabel, ți-o prezint pe Julie Arnold. Julie, iat-o pe soția mea.

— Scumpule! gemu Julie întorcându-se, după ce o măsură pe Isabel de sus în jos cu privirea… Cum ai putea să mă convingi? În fața mea, numai Tereza este soția ta!

— Ești obișnuită totuși, ești la cel de al treilea soț, ripostă el. Dacă am merge să ne plimbăm la malul mării? îi propuse el Isabelei. Nu vreau să o plictisim cu prezența noastră mai ales pe Julie.

De data aceasta, „scumpule" fu rostit de Julie cu o voce plângăreață și tărăgănată.

— Pe tine am venit să te văd. Voiam să fiu sigură că vei veni la petrecerea noastră, sâmbăta viitoare. Tereza și Hal vor veni și ei… Tereza și-a cumpărat o rochie splendidă! Sărbătorim primul an de căsnicie și tot Bel Air-ul va fi la noi… Dar mă gândesc, Doamne! Fără îndoială că nu ai nimic de îmbrăcat! Cred că nu ți-ai luat decât haine sport. Noi ne distrăm mult aici de ceea ce englezii consideră ca ținută de contractantă…

— Voi găsi o soluție, afirmă Isabel suav, apropiindu-se de Joël. Soțul meu este de o mare generozitate, nu-i așa, iubirea mea? Nu am nevoie de scuze ca să-mi ofer o rochie nouă.

Julie roși ușor. Săgeata Isabelei o atinsese într-un punct sensibil. În orice caz, ea nu se așteptase să fie contrazisă. Totuși, câteva secunde mai târziu, Isabel regreta asaltul său verbal. Se obosise degeaba căci Julie o ataca deja pe ocolite.

— Va trebui să te resemnezi să mi-l lași pe Joël când vom dansa. Joël este un partener inegalabil și pretind să-mi rezerve cel puțin trei valsuri. Trebuie să fie foarte penibil pentru dumneata să rămâi pe margine. Este atât de plăcut să evoluezi în brațele unui bărbat în sunetele unei muzici languroase.

— Isabel o știe foarte bine, interveni Joël privind-o cu afecțiune. Nu-i așa, îngerul meu?

— Ce scorpie este această femeie! se plânse Lee Haines după plecarea ei. Își petrece timpul să semene zânzania… Nu-i da atenție, Isabel! De altfel, Joël va fi cu siguranță de acord cu mine, dacă nu ai chef să mergi la această

petrecere, nimeni nu te obligă.

— Absolut! confirmă Joël brusc. Îi era ruşine cu ea? Se preocupa el de reacţiile bârfitoarelor?

— Cred că va trebui să mergem, hotărî eo puţin mai târziu, când fură din nou singuri. Este un mijloc de a o convinge pe Tereza de forţa dumitale. Când ne va vedea împreună, va reflecta bine înainte de a grăbi demersurile.

— Sper să ai dreptate, mormăi el. Fără asta, am suporta acest fiasco degeaba!

Aceste cuvinte jignitoare o răniră până în adâncul sufletului. Nimic nu putu atenua durerea ei.

CAPITOLUL VIII

Edith Haines reuși s-o convingă pe Isabel să meargă la spitalul din Fairlea. Vor face în așa fel încât nimeni să nu știe, o asigură ea. Ea ii va sugera lui Joël să fixeze o consultație pentru Paul și va propune să-l ducă chiar ea. Isabel va însoți copilul și bunica și va profita de ocazie pentru a se întâlni cu chirurgul.

Proiectul o tentă grozav pe Isabel. Observațiile acerbe ale Juliei îi treziseră toate complexele.

— Ce ai de pierdut, la urma urmei? insistă Edith cu entuziasmul ei obișnuit. Dacă nu vii o să ai remușcări toată viața. Joël te iubește așa cum ești, draga mea, în ochii lui tu ești cea mai frumoasă dintre toate. Dar este important să te simți în largul tău cu tine însăți.

Isabel se mira de cât era de nehotărâtă. Nu petrecuse ea șase luni visând la ziua în care s-ar putea apropia în sfârșit de acest celebru spital? Și iată că azi ea ezita! Piciorul ei, altădată simbolul speranțelor și ambițiilor ei, nu însemna nimic în comparație cu forța iubirii ei pentru Joël.

Sfârși totuși prin a ceda. Nu pentru că spera să transforme sentimentele lui Joël pentru ea, ci pentru că simțea nevoia să înfrunte un verdict serios dat de un eminent profesor.

Joël nu se opuse proiectului fostei sale soacre. Medicii englezi ai lui Paul erau satisfăcuți de progresele copilului din ultimele luni, îi explică el Edithei, dar dacă voia să-l arate pe băiețel și specialistului american, el nu avea nimic împotrivă.

În ziua aceea, Lee și Joël se duceau la pescuit. Când dispărură cu mașina plină ochi cu materiale, Isabel avu deodată tendința să se repeadă după ei și să-l implore pe Joël să se întoarcă lângă ea.

Isabel, Edith și Paul părăsiră vila cam după o oră deja plecarea bărbaților.

Paul se bronzase ușor; și Isabel de altfel. El purta un șort și un tricou noi, cadou din partea bunicii. Șchiopăta din ce în ce mai puțin. Mușchii săi deteriorați își recăpătau forțele pe măsură ce creștea.

Isabel își îmbrăcase niște blugi ca să-și ascundă piciorul mutilat și își legase părul cu o panglică, descoperindu-și fața cu un ten proaspăt ce se potrivea perfect cu privirea ei vioaie.

— Și dacă ai merge la coaforul meu înainte de petrecere? exclamă dintr-odată Edith, ajungând la o bifurcație a autostrăzii. O să-ți găsească ceva simplu dar la modă. Înțelegi ce vreau să spun?

Isabel încuviință, ideea părându-i-se excelentă. În această țară tinerele afișau aere fals decontractate… Ele se străduiau cu grijă, folosind toate subterfugiile, să afișeze o frumusețe plină de sănătate și energie… dar în așa

fel, încât să se înțeleagă că cheltuiau sute de dolari pentru a obține un rezultat satisfăcător.

— Trebuie să-ți găsim neapărat o rochie! adăugă Edith. Doar dacă nu ai deja una pentru această ocazie?

Nu, Isabel nu adusese nimic cu ea. Nu prevăzuse un astfel de eveniment. Ea tocmai voia să-i ceară un sfat Edithei, căci observațiile Juliei o atinseseră din plin.

— Perfect, vom merge mâine la Bel Air, hotărî Edith Haines. Și prăvăliile din Fairlea sunt destul de bine aprovizionate, dar la Bel Air sunt și mai și.

După o jumătate de oră de mers, automobilul se opri la poarta unei clădiri ultramoderne care adăpostea spitalul. Inima Isabelei se strânse de emoție în timp ce urca scara în spatele lui Paul.

Alungându-și temerile, îngrijorată să nu-l sperie degeaba pe băiețel, care era puțin mai palid ca de obicei, Isabel o urmă pe Edith în sala de așteptare.

Sala era imensă și nu semăna cu nici una din sălile pe care le văzuse Isabel la Londra. Aici, infirmierele purtau uniforme viu colorate; o muzică odihnitoare era transmisă prin niște difuzoare așezate în locuri strategice. O recepționeră, care ar fi putut fi un manechin proaspăt ieșit dintr-o revistă de modă, stătea în spatele unui birou impozant, în fața unui acvariu somptuos.

Isabel remarcă totuși un punct comun cu spitalul în care lucrase ea; devotamentul și experiența, răbdarea și dragostea se citeau pe fețele membrilor personalului.

Paul avea întâlnire cu un medic în secția de pediatrie.

Fata însărcinată să primească bolnavii le arătă cum să ajungă acolo, înainte de a se întoarce spre Isabel pentru a-i confirma că doctorul Randolph o aștepta.

Inima Isabelei încetă să bată. Doctorul Randolph în persoană! Eminentul specialist, singurul inventator al unui tratament datorită căruia puteai, eventual, să te vindeci! Ea dorea din tot sufletul să o întâlnească pe una din asistentele lui. Dar nici o singură clipă nu și-a imaginat că o va consulta chiar el!

— Du-te, o încuraja Edith cu un surâs plin de afecțiune. Mă voi ocupa eu de Paul!

O infirmieră o conduse la capătul unui coridor lung, alb și tăcut. O invită să intre într-un birou mobilat sumar.

— Ei, doamnă Sinclair! exclamă doctorul Randolph, strângându-i mâna. Vorbiți-mi despre acest accident și spuneți-mi ce vă supără. Apoi o să vă examinez.

Doctorul Randolph o luase din scurt. Pe de o parte îl crezuse mult mai în vârstă și avea în față un bărbat de vreo treizeci și cinci de ani, cu bucle castanii și cu o privire caldă, de culoarea alunei. Pe de altă parte el nu o intimida… În fine, nu prea mult… Amintirile urâte o asaltară brusc… Ea revedea siluetele misterioase în bluze albe învârtindu-se în jurul ei, în camera ei…

— Ascultați… interveni! el cu o voce convingătoare, după cea de a treia tentativă lamentabilă a Isabelei…. Propun să mergem să ne plimbăm în parc. Puteți să-mi povestiți toată întâmplarea, vom fi liniștiți.

Vorbind, se ridică, își scoase bluza albă și luând-o, la braț, o împinse încetișor spre ușă.

Afară, soarele era orbitor, și Isabel trebuia să-și aplece mult capul spre poșetă în căutarea unei perechi de ochelari de soare.

— Fiți atentă să nu căpătați o insolație, o sfătui el.. Tenul dumneavoastră este atât de transparent…

Parcul, despre care i-a vorbit, era situat de cealaltă parte a străzii; era un spațiu verde aranjat cu gust, presărat cu boschete și bănci de lemn.

Isabel se surprinse destăinuindu-i doctorului Randolph toate detaliile dramei sale. Ea. îi descrise accidentul, primele îngrijiri, reacția sa când i s-a spus că nu-și va recăpăta mobilitatea de altădată și hotărârea ei de a veni într-o zi în Statele Unite să se supună altor examene.

— Mmm… Totuși, la telefon doamna Haines lăsa să se înțeleagă că abia v-a convins să stabiliți o consultație la mine. Deci, v-ați schimbat părerea mai mult sau mai puțin. Așa e?

— Da, admise ea fără să vrea.

Isabel a avut mereu scrupule să accepte suma pe care i-o oferea Joël în schimbul serviciilor ei, chiar de la început. Ea își justificase comportarea spunându-și că cineva îi va lua locul… În fond își dădea seama astăzi că a cedat nu din atracție pentru bani, ci din atracție pentru Joël. Cecul și întrebuințarea pe care i-o va da îi serviseră de „pretext".

— Într-o anumită perioadă, reluă ea după o scurtă tăcere, eram obsedată de dorința de a redeveni ca altădată. Zi și noapte eram bântuită de această idee; dar timpul a trecut. M-am căsătorit cu Joël, și dintr-odată…

— Deodată, v-ați dat seama că piciorul vă jena destul de puțin, sfârși el în locul ei.

Tăcând brusc, îngenunche în fața ei și îi ridică cu un gest ferm partea de jos a blugilor pentru a-i examina plăgile cu un ochi strict profesional.

— Mm… Cicatricile se estompează relativ bine, decretă el, apăsând cu vârful degetelor mușchii dureroși.

Își continuă încet explorarea, cu fruntea încrețită, complet absorbit de investigația lui.

Simțindu-se observată de departe, Isabel își ridică capul. Cineva venea spre ei. O femeie, înaltă și slabă, cu fața încadrată de o cascadă de bucle negre… Isabel își ținu respirația… Cunoștea aceste trăsături fine și delicate… Tereza. Gâtul i se uscă și se făcu palidă. Fotografia pe care i-o arătase Edith nu mințea. Tereza era superbă.

— Ceva nu e în regulă?

Doctorul Randolph era din nou în picioare ștergându-și praful de pe genunchi cu dosul mâinii. El o scrută atent, perplex, neliniștit, apoi îi apucă încheietura mâinii pentru a-i lua pulsul.

— Nu am nimic! protestă ea. Am crezut că zăresc o cunoștință îndepărtată. Mă simt bine. Poate ar trebui să ne întoarcem la spital. Edith și Paul ne așteaptă cu siguranță.

— De acord…

Isabel străbătu drumul de întoarcere cuprinsă de o mare agitație. Edith știa că fiica ei este la Fairlea? Julie precizase că a invitat-o la petrecere pe cea mai bună prietenă a ei… Dar ce învârtea Tereza în orașul acesta? Prezența ei avea vreo legătură cu Paul?

— Hei! Nu așa repede! Încetiniți!

Isabel aproape alerga. Se străduí să-și controleze pașii.

— Încetișor. O să vă obosiți degeaba, mai ales pe căldura asta!

Pentru a traversa strada, doctorul Randolph îșí strecură o mână protectoare pe sub brațul Isabelei. Era simpatic, de o mare bunătate și ea se simțea bine în compania lui. Fără îndoială era neînchipuit de blând cu toți bolnavii săi. Isabel nu va face parte niciodată din această categorie, era absolut sigură. Va asculta verdictul medicului, dar va refuza să încerce operația. Când căsătoria ei cu Joël va ajunge la scadență… ceea ce era inevitabil… ea nu va accepta banii promiși… Dacă Joël va trage concluziile juste, dacă va înțelege că ea îl iubește la nebunie… Cu atât mai rău pentru ea! Prefera să fie considerată o romantică proastă, decât o egoistă proastă !

Paul și Edith o așteptau în holul de la intrare.

Ușurată că-l vede pe băiețel venind spre ea, Isabel își uită toate temerile. Murea de dorința de a-l strânge în brațe, ca pentru a-și dovedi că există în carne și oase, că nu este un produs al imaginației ei. Se reținu totuși… la această vârstă copiii aveau oroare de demonstrații afective în public… Seara, când îl culca, în schimb, cerea cu tărie să fie sărutat!

— Ei? îl întrebă Edith pe doctorul Randolph. Ce credeți?

— Sunt permise toate speranțele, decretă el cu prudență. Cred că pot să pun la loc majoritatea mușchilor procedând la mai multe grefe de țesuturi. Cicatricile vor dispare ușor datorită chirurgiei estetice. Am avut deja cazuri mai grave pe care le-am rezolvat cu succes; bineînțeles, procedeul va fi lung și costisitor. Aveți tot timpul să reflectați, conchise el, oferindu-i Isabelei un ultim zâmbet, înainte de a se așeza pe vine în fața lui Paul pentru a pălăvrăgi cu el.

Pe deasupra capetelor lor, Edith îi șopti că diagnosticul pediatrului fusese pozitiv. Progresele lui Paul erau remarcabile și dacă va persevera cu exercițiile de reeducare, piciorul bolnav se va dezvolta aproape tot atât de bine ca celălalt, în viitorii doi ani.

Această veste o încântă. Ea roși de plăcere când Edith adăugă:

— Și toate acestea, datorită persoanei care a avut bunăvoința să se ocupe de el. I-am povestit cum îl scoteai regulat la plimbare și la piscină. Doctorul mi-a spus să te felicit.

Mulțumindu-i doctorului Randolph, toți trei se îndreptară spre mașină.

— Îi vei vorbi despre această operație lui Joël, acum? vru să știe doamna

Haines.

Isabel ezită.

— Nu știu încă, minți ea, știind bine că nici nu se punea problema să-i spună. Prefer să reflectez, cum m-a sfătuit medicul… Dumneavoastră… Nu țin ca Joël să fie la curent cu această vizită. Veți avea amabilitatea să păstrați acest secret? Înțelegeți, operația riscă să coste o avere și, nu aș vrea să-i dau impresia că…

— Că te-ai căsătorit cu el pentru că îl considerai un mijloc de a-ți plăti operația, nu-i așa? o întrerupse Edith cu un surâs călduros. Draga mea, poți conta pe mine… Știu foarte bine cât de cheltuitoare era Tereza. De fapt mereu este așa și Joël îi reproșa deseori extravaganțele ei. Oh! El nu este avar, departe de asta, totuși înțeleg reticența dumitale de a depinde de el pe acest plan. Este ușor să iubești, dar e mai complicat să-ți menții încrederea în ființa iubită mai ales dacă ai fost decepționat în trecut.

— Apreciez amabilitatea dumneavoastră, murmură Isabel.

Din instinct, își dădu seama că era inutil să-i vorbească de Tereza. De ce s-o tulbure pe Edith acum? Ea îi spusese, cu o umbră de tristețe în glas, în ajunul sosirii Juliei, că fiica lor sosea în California fără să anunțe… Uneori chiar, nici nu trecea să-i vadă.

— Poate că din cauza noastră? a replicat Isabel.

— Oh, nu! O asigură Edith, clătinând din cap cu oboseală. Tereza adoră genul acesta de glume. Bănuiesc că Julie a invitat-o special la petrecere… Știu amândouă că vor provoca o situație stânjenitoare.

— Evident, îi răspunse Isabel. Ați văzut bine: dacă noi nu mergem ele vor răspândi zvonuri răuvoitoare la adresa noastră. Vor pretinde că îl împiedic pe Joël s-o întâlnească pe mama fiului său…

— Nu te neliniști, draga mea. Joël știe de multă vreme cine este Tereza… Și-a dat seama la puțin timp după căsătoria lor.

Așa era? Joël fusese suficient de îndrăgostit de Tereza ca să se căsătorească cu ea! Iubirea lui pentru această creatură de vis era într-adevăr apusă?

În seara aceea mâncară în familie. Paul descrise în cele mai mici detalii vizita la pediatru. Lee Haines îi povesti o întâmplare cu un pește care era gata să-i scape din mâini.

— Isabel și cu mine mergem la cumpărături mâine, anunță Edith, în timp ce-și beau cafeaua Va trebui să vă distrați între bărbați.

Ca în fiecare seară de la sosirea lor in California, Joël și Isabel se retraseră în camera lor. Totuși, în loc să deschidă ușa terasei și să iasă să se plimbe în grădină, Joël rămase pe loc, în fața fetei. El părea preocupat.

— Ascultă, Isabel, nimic nu ne obligă să asistăm la această recepție.

Fetei i se strânse inima. Îi era rușine cu ea?

— Din contră, credeam că ții să te duci, răspunse ea pe un ton de falsă veselie.

Joël se strâmbă.

— Simplă chestiune de politică. Dar nu m-am gândit la problemele pe care

aceasta le-ar ridica pentru dumneata.

— Nu ne putem răzgândi, Joël. Ar fi… Oh!

Îi scăpă un strigăt. Dintr-un pas Joël fu în faţa ei şi o înlănţui cu braţele.

— Nu-ţi fie frică. Am zărit pe cineva in grădină, mormăi el.

Nemişcată ca o statuie, Isabel nici măcar nu încercă să se opună.

— Joël, şopti ea într-un târziu. Sunt teribil de neliniştită din cauza lui Paul. Ce se va întâmpla dacă Tereza îşi va băga în cap să-l recupereze prin metode necinstite? Până la urmă ea e americană, tu nu eşti şi…

— Dacă crezi că-l va răpi pe Paul, te înşeli… Nu te lăsa mânată de imaginaţia dumitale, Isabel. Nu ştiu de ce vrea să-şi ia înapoi fiul, dar sunt încredinţat că în nici un caz din cauza iubirii materne… principalul motiv în răpirile de copii.

Isabel nu era de acord cu el, totuşi nu se simţea tare pe poziţie în apropierea lui şi era copleşită de o delicioasă senzaţie de căldură.

— Persoana care ne observa pare a fi dispărut… Voi trage perdelele.

O lăsă încetişor. Pe Isabel o străbătu un lung frison.

— Ce se întâmplă? Ţi-a fost într-adevăr foarte frică, nu-i aşa?

— Nu-mi place să fiu spionată. Este insuportabil!

— Ştiu. Dar acum suntem singuri, spuse el atingându-i buzele cu un sărut tandru ca şi cum ar fi fost un copil ce trebuia consolat.

Numai că iată, ea nu mai era un copil, ci o femeie! gândi ea speriată. Fără să vrea buzele ei se ofereau gurii lui Joël, se întredeschideau senzuale, arzătoare.

Dacă ar fi fost un sfânt poate ar fi reuşit să reziste tentaţiei…? Îşi intensifică îmbrăţişarea, strângând-o la piept, presărându-i faţa cu o ploaie de sărutări…

Isabel nu protesta, nu se apăra. Ea se topea de fericire.

— Cerule! mormăi el, îndepărtându-se brusc, lăsând-o pe loc, tremurătoare, roşie de umilinţă. Sunt dezolat, reluă el cu o voce scăzută, trecându-şi o mână prin părul zbârlit. Nu aveam de gând… Eu… ai darul să mă înnebuneşti! În faţa dumitale am impresia că sunt un adolescent la ieşirea de la balul bobocilor. Dacă aş fi mai puţin ridicol, aş găsi asta aproape amuzant. Tereza, în ciuda frumuseţii ei, mă lăsa indiferent, în timp ce dumneata…

El o privi îndelung, cu atenţie, cu o lucire ciudată în ochii cenuşii.

— Dumneata… murmură el… E suficient să fii aici, în faţa mea şi…

— Nu se va mai întâmpla, şopti ea, mâhnită.

Căci în fond, el o acuza că ar fi cauza frământărilor sale. Ea era unica răspunzătoare de acest incident. Dacă ar fi rezistat, după acest prim sărut destinat să satisfacă curiozitatea unui spion necunoscut, nu at fi acum pe cale să se certe.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, această mascaradă nu va dura la infinit. Dacă aş mai avea o umbră de bun simţ, te-aş trimite în Anglia. Am făcut rău că te-am luat cu mine! Logodnicul dumitale este un imbecil! adăugă el brusc… Şi

dumneata la fel, pentru că îl iubești încă. Nu este demn de dumneata.

Isabel se pregătea să-l contrazică: ea nu-l mai iubea pe Robert! Încetase să-l mai iubească din ziua în care l-a întâlnit pe el!

— Mi-e sete, decretă el posomorât din pragul încăperii. Dacă ești rezonabilă, aș vrea să te găsesc dormind când mă voi întoarce.

Joël nu dorea iubirea ei, își spuse ea după ce el ieși. El o dorea, și recunoștea asta de bună voie; dar în ochii lui, ea nu era decât o femeie printre atâtea altele.

* * *

— Problema este, când faci cumpărături pe aici, că ai de ales între prea multe, remarcă Edith Haines.

Ea își lăsase mașina în parcare și amândouă pătrunseră în căldura sufocantă a amiezii de la Beverly Hills.

Ele trecură prin fața prăvăliei unui mare croitor… închisă la ora mesei; proprietarul pretindea că clientela lui aparține unei clase sociale privilegiate, care prefera să mănânce într-un restaurant de lux unde era bine să fii văzut… Starletele și pseudoactorii băteau bulevardele cot la cot cu manechine longiline și matroane care suferiseră mai multe operații estetice… Cultul corpului era una din regulile de supraviețuire în această țară, tinerețea și frumusețea fiind nedespărțite…

Edith lăsă la o parte marile magazine, deși admiră câteva vitrine, pentru a o duce pe Isabel în cartierul cel mai elegant. Ele se opriră în fața unei prăvălii minuscule dar decorată cu gust. Era expusă o singură rochie, somptuoasă, neagră cu auriu, totuși Edith nu-i lăsă timp Isabelei să-și exprime entuziasmul. Ea împinse ușa, șoptindu-i la urehe:

— Louise este extraordinară, draga mea! După umila mea părere, creațiile ei rivalizează cu cele ale celor mai mari case de modă. Ba mai mult, ea este plină de tact: nu te va forța să cumperi un model care îți place numai pe jumătate.

Într-adevăr, Louise, o femeie încântătoare cu un surâs amabil, ceru să o examineze pe Isabel de sus în jos înainte de a o lăsa să aleagă hainele.

— Mi-ar place… mi-ar place mai mult o rochie lungă, se bâlbâi Isabel arătându-și cu o mână tremurândă piciorul stâng… Vreau să-l ascund, înțelegeți.

— Hmm… murmură Louise, cu sprâncenele încruntate… Rochiile lungi nu mai sunt acum la modă. Am una sau două în stoc, pentru cazuri excepționale dar nu vi se vor potrivi. Au fost create pentru femei mult mai în vârstă…

Ea aruncă o privire în jurul ei, apoi, deodată, își pocni degetele.

— Știu! Nu mișcați, mă întorc imediat! Una dintre clientele mele mi-a cerut să-i confecționez un ansamblu chiar înainte de Crăciun. Ea trebuia să-l poarte la un bal de caritate, dar până la urmă nu s-a mai dus…

Louise dispăru, revenind după câteva minute, cu brațele încărcate de un munte de voal albastru și satin încrustat cu briliante.

Stilista scutură materialul și Isabel deschise ochii mari: era o versiune modernă a unui costum de dansatoare arabă, pantalon bufant foarte strâns la glezne și bustul mulat.

Probabil că privirea ei exprima disperarea, căci Louise se grăbi să o asigure:

— Nu spuneți nimic, încercați-l și veți vedea după aceea! Această linie a pantalonului este foarte la modă acum și mi-a rămas destul material să vă fac un bolerou, dacă doriți.

— Da, da, încearcă-l! insistă Edith.

Fără tragere de inimă, Isabel se refugie în cabină. Plantată în fața oglinzii își contempla imaginea cu un aer aiurit. Abia se recunoștea, ce metamorfoză! Voalul îi ascundea la perfecție cicatricile, partea de sus, foarte ajustată, îi punea în valoare pielea catifelată și pieptul delicat. Oare ar avea curajul să poarte acest ansamblu? Nu ar fi ridicolă? Avea nevoie de o încredere în sine însăși, pentru a îndrăzni o asemenea extravaganță…

— Veniți aici, îi ordonă Louise. Să vă vedem mai de aproape.

Îndoielile Isabelei zburară când văzu expresia încântată a Edithei.

— Oh, scumpa mea! exclamă aceasta din urmă uluită… O să provoci o răscoală! Ce crezi, Louise?

— Absolut, încuviință aceasta râzând. Nu creez deseori modele de acestea dar stau și mă întreb dacă nu mi-am greșit vocația. Vă lipsește un accesoriu… Așteptați-mă un moment!

Reveni peste puțin timp cu o curea argintie lată, pe care o prinse în jurul taliei fine a Isabelei.

— Este exact ce vă trebuia. Ultimul detaliu care să încununeze opera.

— Dar, arăt ca… protestă slab Isabel privindu-se în oglindă.

Cuvintele i se stinseră pe buze. Nu știa cum să se exprime. Această centură îi marca finețea taliei și atrăgea atenția asupra pieptului ei frumos.

— Arătați foarte atrăgător, sfârși Louise în locul ei… E ceea ce vreți, nu? Ce număr purtați? Am o pereche de pantofi argintii pe undeva pe aici…

Întâmplarea făcu să i se potrivească și aceștia…

— Poftim! suspină Louise satisfăcută de opera ei. Nu vă mai lipsește decât coafura și un machiaj puțin mai teatral.

— Vom merge la coaforul meu chiar înainte de petrecere, explică Edith care profită pentru a-i spune numele salonului.

Louise îl cunoștea bine aparent, căci ea se întoarse spre Isabel, spunând:

— Cereți ca Rick să se ocupe de dumneavoastră și descrieți-i toaleta pe care o veți purta.

Niciodată nu va îndrăzni să se prezinte la această recepție se gândi ea cu neliniște, achitând nota.

— Dumneavoastră… dumneavoastră nu credeți că este puțin cam îndrăzneț…? o întrebă ea pe Edith după ce părăsiră magazinul.

— Îndrăzneț, repetă aceasta, cu ochii sclipind strengărește… Este teribil de îndrăzneț, scumpa mea, dar îți stă minunat! Te sfătuiesc să nu te prea

îndepărtezi de Joël. Toți bărbații vor îngenunchea la trecerea dumitale! Sunt nerăbdătoare să văd ce față va face Julie! Se va înverzi de gelozie!

Dar Tereza? vru s-o întrebe Isabel. Cum va reacționa?

CAPITOLUL IX

Petrecerea era în toi când Joël, Isabel, Edith şi Lee sosiră în conacul din Beverly Hills, aparţinând Juliei şi soţului ei, un regizor de cinema.

Isabel tot nu era sigură că a făcut bine cumpărând acest ansamblu. Nu se simţea complet în largul ei nici cu machiajul, nici cu coafura cam exotică.

Expresia lui Joël se schimbă, când ea apăru în faţa lui, dar el părea mai curând sobru şi rezervat decât admirativ, Oare era ridicolă?

— Joël, nu i-ai spus Isabelei cât este de încântătoare, îi reproşă Edith, când coborâră din maşină. Grăbeşte-te, altfel ţi-o vor lua invitaţii înainte.

Joël surâse scurt, aproape dispreţuitor:

— Superb…

Julie se desprinse imediat dintr-un grup de prieteni pentru a veni în întâmpinarea lor. Strecurându-şi un braţ posesiv sub cel al lui Joël, ea începu să-l prezinte în dreapta şi în stânga. Isabel îi urma, descumpănită, ştiind că e ţinta tuturor privirilor.

Salonul imens se deschidea spre un fel de patio pe jumătate acoperit, unde se afla piscina. Dincolo de ea, se întindea o minunată grădină iluminată cu lampioane.

O tăcere apăsătoare plană asupra adunării când o femeie cu păr negru, îmbrăcată cu a rochie sângerie din satin, foarte, foarte decoltată, apăru în faţa lor. Cu capul sus, ea avansa cu un mers felin spre Joël. Tereza…

Cu un gest dezinvolt, Joël îi apucă mâna cu unghiile roşii pentru a o săruta uşor.

— Să îndrăznesc să sper că eşti aici singură? murmură el cu ochii voalaţi.

O durere fulgerătoare străbătu inima Isabelei. Orbită de lacrimi, abia vedea chipul triumfător al rivalei sale. Distinse, totuşi, nota de satisfacţie din glasul ei…

— Din nefericire nu, îngerul meu. Contrar ţie, Hal îşi supraveghează de aproape comorile.

— Câtă înţelepciune!

— Nu m-ai prezentat soţiei tale, scumpul meu, susură ea… Biata micuţă, pare pierdută! Dar nu trebuie să te încrezi niciodată în aparenţe…

Joël se conformă ascultător.

— Cred că v-am zărit la Fairlea, zilele trecute, adăugă Tereza cu suavitate.

— Isabel l-a dus pe Paul la doctor, îi explică el.

Tereza ridică încântată sprâncenele.

— Ah, într-adevăr? Când am văzut-o, era în parc cu un tânăr seducător la picioare. Bietul micuţ, era invizibil! Oh… Dumnezeule! adăugă ea, fals

jenată, văzându-l pe Joël încruntându-se și pe Isabel pălind… Sper că nu am făcut o gafă!

În fundul grădinii muzicanții atacară acordurile unei melodii la modă; Tereza se agăță încă o dată de brațul lui Joei, privind-o pe Isabel cu ironie.

— Vino să dansezi cu mine, scumpul meu, Hal este de o stângăcie deconcertantă și micuța noastră Isabel, sărmana, nu poate cu siguranță… Draga mea, cred că este îngrozitor pentru dumneata și pentru Joël, bineînțeles…

Cu aceste cuvinte, îl antrena pe Joël spre pistă. Isabel se închise în sine, umilită, descumpănită.

Se întoarse brusc și, în mișcarea ei, se clătină; două mâini ferme o susținură de umeri. O privire sclipitoare de un albastru extraordinar, o intâlni pe a ei.

— Ei, atenție! Nu v-ați lovit?

— Nu. Nu, nu, se bâlbâi ea. Mulțumesc, domnule.

— Drept recompensă, veniți să beți cu mine! Sunteți englezoaică, presupun? se informă el, conducând-o spre bar… Sunteți aici de multă vreme?

— Doar de câteva zile. Dar dumneavoastră?

— M-am născut aici și am crescut aici. Părinții mei lucrau în cinematografie, și eu am mers pe urmele lor. Sunteți singură Sunteți încântătoare, totuși nu semănați cu toate starletele astea care visează să întâlnească regizorul vieții lor.

Isabel izbucni în râs.

— Mă flatați! Nu, sunt aici cu soțul meu. Dumneavoastră sunteți singur?

— Da. Julie este cumnata mea, ea mă convoacă la dineurile ei ori de câte ori are nevoie de un celibatar ca să-și completeze locurile la masă. Spuneți, reluă el cu sprâncenele încruntate, nu cumva sunteți soția lui Joël, din întâmplare? Nu, e imposibil… Julie mi-a spus că ea este…

— Handicapată? propuse ea cu o voce pierdută. Vă implor, nu vă faceți că nu știți! De ce să ascundem adevărul? Vreți poate să-mi vedeți cicatricile? lansă ea conștientă de impertinența ei, dar incapabilă să se stăpânească.

Pe deasupra umărului scrută obscuritatea în căutarea siluetei lui Joël.

— Ați pierdut pe cineva? o întrebă însoțitorul ei fără răutate.

— Scuzați-mă! N-ar fi trebuit să explodez așa Sunt de neiertat, dar…

— Dar scumpa mea cumnată s-a amuzat să răsucească cuțitul în rană, nu-i așa? Oh! Nu mă puteți învăța nimic privind comportamentul Juliei. O cunosc, pe de rost! Este o scorpie! afirmă el cu un rânjet amar.

În spatele ei, Isabel îl zări pe Joël. Tereza se agăța de brațul lui. Ei se opriră în loc, indiferenți la lumea din jur. Tereza ondula senzual în fața fostului soț. Isabel tresări și se întoarse brusc. Nu voia să fie martoră la scena care urma să aibă loc.

— Hai, hai, nu vă lăsați doborâtă! glumi însoțitorul ei. Dacă ne-am prezenta unul altuia? Eu mă numesc Chet. Dar dumneavoastră?

Isabel își murmură numele.

— Isabel. Vi se potrivește foarte bine… Ascultați… O să vă dau un mic

sfat, Isabel, frumoasa mea. Uitați-o pe cumnată-mea și pe mahalagioaicele de speța ei. Ele mișună în această lume josnică, încercând prin toate mijloacele să vă facă să suferiți. Dar asta pentru că nu-și pot suporta propria lor mediocritate. Reflectați: persoanele fericite încearcă nevoia de a-i răni pe ceilalți? Nu! Atunci țineți minte lucrul acesta, și veniți cu mine! Hai să dansăm!

Prezența lui Chet îi dădea încredere. Ea îl ascultă fără să protesteze. Ce mai avea de pierdut?

Nimic. Joël plecase… cu Tereza!

Chet se dovedi un partener excelent și Isabel urmă fără nici o greutate ritmul lent al muzicii. Ea se pregătea să-i sugereze să se întoarcă la bar, când zări un spate pe care îl cunoștea bine. O străbătu o undă de gelozie și se apropie ostentativ de cavalerul ei, care profită pentru a o înlănțui mai strâns.

— Sunteți o iluzie, Isabel? îi șopti el, la ureche. Dacă vă sărut acum, vă veți transforma într-o grămăjoară de pulbere de aur la picioarele mele?

Buzele lui îi parcurseră fața și cu abilitatea seducătorilor înnăscuți, o îndepărtă de ceilalți dansatori pentru a se refugia în umbră.

Închizând ochii, ea putea să-și imagineze că ceda îmbrățișării lui Joël! își repetă ea în gând. Dar îi deschise imediat, în timp ce o mână brutală se abătea asupra umărului ei smulgând-o violent din brațele lui Chet.

— Joël!

— Da, sunt eu, Joël! mârâi el. Mă credeai ocupat în altă parte? Acesta este motivul pentru care i-ai permis să se arunce asupra dumitale? Ce ți-a oferit… rolul principal, în viitorul său film?

— O clipă, te rog! îl întrerupse Chet furios. Nu e ceea ce-ți imaginezi. Dansam, prostește, și…

— Și o să încetați imediat! Știu că nu dumneata ești vinovatul în treaba aceasta. De nu, te-aș strânge de gât!… Cât despre dumneata, scumpa mea…

— Ascultă… începu Chet făcând un pas spre Joël și apucându-l de braț.

Joël îl respinse printr-un gest violent.

— Nu ți s-a spus niciodată că e periculos să te bagi între un soț și soția lui? Plecăm, spuse el pentru Isabel. Imediat!

Chet încercă să intervină din nou, dar fără succes. Dându-l la o parte din drum, Joël o târî pe Isabel în urma lui. Ea vru să protesteze, nu putea pleca fără să-i salute pe stăpânii casei, fără să prevină familia Haines! Joël nu vru să știe, nimic.

O tăcere amenințătoare îi învălui în taxi. Isabel îl recunoștea cu greu pe acest bărbat de lângă ea. Era oare Joël? De ce acest acces de furie? înțelesese el tot ce pierdea, revăzând-o pe Tereza?

— Afară, ordonă el scurt, când automobilul se opri în fața casei.

Isabel coborî cu stângăcie, lăsându-i lui Joël grija să plătească șoferul. Auzi îndată pașii lui în spatele ei, și inima i se strânse.

— Sunt obosită, murmură ea, odată ajunsă în interior. Dacă nu te deranjează, aș vrea să mă culc imediat.

Ea înțelese că a comis o greșeală grosolană căci expresia lui Joël se schimbă complet.

— Oh! Dar nu mă deranjează deloc! o asigură el cu un glas mieros. De altfel asta era și intenția mea. Ești foarte atrăgătoare deghizată în dansatoare de harem. Nu am fost singurul care să observe lucrul acesta, se pare. Spune-mi, continuă el cu o voce plină de ostilitate, prietenul dumitale era chiar așa de nerăbdător să…

— El m-a sărutat, atât! ripostă ea cu vehemență. Un sărut…

Ea făcu stânga împrejur și plecă în grabă. Joël o urmă și o prinse chiar în momentul în care se pregătea să-i trântească ușa camerei în nas.

— Un sărut? o ironiza el. Ești blazată, biata mea copilă.dragă!

Cuprinsă de panică, se trezi prizonieră. Nu mai putea scăpa din aceste brațe care se închideau în jurul ei, necruțător.

— Nu te-ai fi oprit aici, nu-i așa, Isabel? Nu minți, e inutil! Am văzut cum te privea. Ca mine, acum… Dar este o mare diferență între noi, Isabel. El a trebuit să se mulțumească să te soarbă din priviri, în timp ce eu…

Sfârșitul discursului se pierdu de la sine, el îi acapara gura cu fervoare, lipsind-o de orice posibilitate de a rezista.

— Joël! gemu ea disperată… Te implor, nu, nu așa.

— Nu juca teatru, Isabel. Știu cum să te îmbunez.

Ca pentru a întări acest argument, el își lăsă una dintre mâini să alunece pe corsajul ei, încet, cu bună știință, până la.sân.

— Joël, te rog! Dar era în zadar…

— Te rog… ce? Îmi ceri să uit scena emoționantă la care am asistat? Îmi ceri să uit că te-am surprins complet abandonată în brațele lui? Oh, nu, Isabel… Tu singură o să-ți alungi din suflet această amintire… Doar îmbrățișările mele vor rămâne gravate în memoria dumitale…

Isabel tremură. Văzu cum se deșiră țesătura albastră și simți aerul rece, pe pieptul ei… Apoi fu invadată de o senzație delicioasă de căldură.

Oare cine a spus că furia este un afrodiziac fără seamăn? se întreba ea, înecându-se în vârtejul simțurilor… Joël o ridică, o depuse pe pat și se întinse alături de ea.

Ea va regreta mai târziu, va fi umilită. Dar pe moment simțea o dorință irezistibilă de a se agăța de gâtul lui…

Ea se împotrivi ușor.

— Oh, Isabel, nu mai pot, murmură el printre dinți, aș putea să-mi petrec toată viața lângă tine și tot nu mi-ar fi deajuns pentru a-mi liniști dorința.

El se aplecă asupra ei. Cu pleoapele închise, fremătătoare, Isabel aștepta…

Se scurseră mai multe secunde. Salteaua se lăsă de cealaltă parte a patului. Deschise ochii. Joël stătea cu spatele la ea, prăbușit în el însuși.

— Asta nu ajută la nimic, suspină el brusc. Fără dragoste, asta nu înseamnă nimic.

El o privi în față, înainte ca ea să aibă timp să se refugieze în spatele unei măști de nepăsare.

— Pentru dragostea lui Dumnezeu! strigă el. Ar trebui să mulțumești cerului că mi-a redat, la timp, rațiunea. Nu mă privi ca și cum…

— Ca și cum te-aș dori? replică ea, încordată ca un arc. Și femeile cunosc acest sentiment, care este dorința, știi! adăugă ea intr-o încercare disperată de a-și salva o brumă de amor propriu. Sexul nu este însoțit în mod obligatoriu de iubire.

— Ca și cum nu aș ști, răspunse el posomorât. Ți-aș sugera să dormim în camere separate dar, din nefericire, este de neconceput pe moment. Lee are o sticlă cu whisky in birou. S-ar părea că este un excelent anestezic. Roagă-te să fie adevărat, căci în pofida a tot ceea ce pretinzi, nu faci parte dintre cele ce se mulțumesc doar cu actul fizic în sine. Oh! în seara asta te-ai străduit să-mi demonstrezi contrariul… Mai întâi tipul de la serată, apoi eu, dar știm amândoi foarte bine că a fost un eșec.

Isabel nu putu reacționa. El plecase deja. Mută, disperată, ea murea de dorința de a-l chema înapoi, de a-i mărturisi tot. Dar mândria o împiedică. Fără îndoială, regretele îi vor dispărea cu timpul… Pe moment, totuși, ele erau prezente, de nesuportat, sfâșietoare…

— Ați plecat foarte devreme ieri seară, observă Edith Haines, la micul dejun, cu ochi râzători, iată, ce numesc eu iubire cu I mare! Nu-mi amintesc să fi părăsit vreodată o recepție înaintea tuturor, ca să rămânem singuri Lee și eu.

Isabel reuși să schițeze un zâmbet, dar nu îndrăzni să înfrunte privirea lui Joël. Atmosfera era atât de încărcată de electricitate încât ea fu aproape fericită să afle că el trebuia să iasă. Unde pleca? se întrebă Isabel… La Tereza?

Era plecat de o bucată de vreme, când sună telefonul.

Isabel și Paul erau singuri în casă. Julie îi invitase pe Edith și Lee la ea, să bea un pahar.

— Sunt dezolată că te părăsesc în felul acesta, se scuză Edith Haines. Julie mi-a spus că e urgent. După părerea mea, vrea să-mi vorbească despre Tereza. Poate și fiica mea va fi acolo, de altfel… Ea regretă cu siguranță că l-a părăsit pe Joël… Oh! Iartă-mă, dragă, câtă lipsă de tact din partea mea! Nu am vrut să spun…

— Nu-i nimic, o asigură Isabel cu un zâmbet forțat. Ca să vă mărturisesc tot, ieri, în cursul recepției, am avut impresia netă că Tereza era încă… îndrăgostită de Joël.

— Oh! Ea a fost întotdeauna grozav de posesivă! Bănuiesc că nu suportă să vadă pe cineva luându-i locul. Sper că nu vom fi martori la una din crizele ei de isterie.

Isabel lăsă telefonul să sune de mai multe ori, dar exasperată de acest zgomot strident, ridică receptorul. Spre marea ei mirare, era cerută doamna Joël Sinclair.

— Ea este la telefon, răspunse Isabel descumpănită. Cine sunteți?

— Aici spitalul din Fairlea, doamnă Sinclair. Doctorul Burns vrea să vă

vadă imediat cu Paul, în legătură cu radiografiile care i-au fost făcute cu ocazia recentei dumnevoastră vizite.

Doctorul Burns era pediatrul. Isabel își învinse frica.

— Nu am mașină, protestă ea. Dacă măcar Joël ar fi acasă !

— Luați un taxi, doamnă, o sfătui necunoscuta pe un ton brusc. Sau, și mai bine, o să vă dau numărul de telefon al unui serviciu special pe care îl utilizăm deseori. Nu închideți…

Secundele care se scurseră i se părură Isabelei nesfârșite. Era foarte nerăbdătoare să ajungă la spital. Ar fi ridicol să ceară să vorbească acum cu doctorul Burns. Dacă ar avea vreo veste importantă, ar prefera să i-o spună personal… mai ales dacă era o veste proastă… Nu! se scuturâ ea, notând numărul pe care i-l dicta interlocutoarea. Cu degetele tremurând, închise telefonul, apucă din nou receptorul și formă numărul notat pe hârtie. Paul se juca în salon… Doamne! Unde era Joël?

Pe un ton laconic i se promise că în zece minute o mașină va fi în fața ușii. În timp ce îl ajuta pe Paul să-și pună un pantalon curat, telefonul sună din nou. Lăsă copilul și alergă să răspundă, convinsă că va recunoaște vocea lui Joël.

Nu era acesta însă, ci Chet.

— Sper că nu ai trecut prin momente grele ieri seară? Soțul tău este de o gelozie de necrezut. Și eu care credeam că englezii sunt reci și distanți!

Isabel limită convorbirea, explicându-i că trebuie să-l ducă pe Paul de urgență la spital. Fu surprinsă să constate apoi că mâzgălise numărul lui Chet pe carnețelul ei, chiar deasupra numărului companiei de taxiuri.

Abia avu timp să-și ia poșeta și să verifice dacă avea destui bani în portofel pentru un dus-întors… că șoferul suna deja la ușă.

De-a lungul traseului pe autostradă, înspăimântată, Isabel se străduia să-l distreze pe Paul pentru ca să nu fie neliniștit degeaba.

— Dar de ce vor să mă vadă, se plânse el pentru a douăzecea oară. Doctorul mi-a spus că merg foarte bine!

— Așa e! insistă ea cu o siguranță simulată. Vor numai să aprofundeze câteva observații, care vor ajuta fără îndoială la vindecarea altor copii ca tine…

După vreo zece kilometri, părăsiră autostrada pentru a se angaja pe un drum șerpuitor, printre munți. Nu era drumul făcut cu Edith. Părea să nu aibă sfârșit… Peisajul era din ce în ce mai dezolant, se apropiau de deșert, dealurile nisipoase erau presărate cu tufe țepoase. În ciuda căldurii copleșitoare, pe Isabel o străbătu un frison… Poate era aerul condiționat? Își frecă cu putere brațele, avea pielea de găină. De ce era traseul atât de lung?

Aruncă o privire pe ceas și-și încruntă sprâncenele. Erau plecați de acasă de mai bine de o oră. Cu Edith făcuseră doar treizeci de minute ca să ajungă la Fairlea…

— Sunteți sigur că nu v-ați înșelat? întrebă ea șoferul… Știți unde mergem, nu-i așa?

— Oh, da, doamnă! Dumneavoastră veți coborî aici. În fine… dacă țineți la

pielea dumneavoastră. Dacă plecați chiar acum în sens invers, cu puțin noroc, puteți opri o mașină pe autostradă.

— Dumneavoastră… Eu… El frână brusc și vehiculul se imobiliză lângă bordură.

— Ce faceți? Ce se întâmplă?

— Nu puneți prea multe întrebări, doamnă. Mulțumiți-vă să mă ascultați! Coborâți și uitați toate acestea.

— Dar Paul…

— Copilul nu trebuie să se teamă de mine. Nu-i voi face nici un rău… Mama lui s-ar supăra…

CAPITOLUL X

Isabelei îi trebuiră mai multe secunde pentru a înțelege cruda realitate.

— Îl răpiți pe Paul, murmură ea, tremurând. Îl răpiți la instrucțiunile mamei lui, pentru ca ea să obțină să-i fie încredințat… Dar nu puteți… E ilegal…

— Banii reprezintă nouă zecimi din lege, replică el. Nu este primul caz de genul acesta, de care mă ocup și cu siguranță, nu va fi nici ultimul. În prezent, fiți o fetiță drăguță și ștergeți-o. Nimeni nu vă vrea nici un rău.

Aparent, i se explicase că ea era mama vitregă a lui Paul… Cum să întoarcă situația în folosul ei?

— Nu plec nicăieri. Îl voi însoți pe Paul peste tot. Mama lui v-a spus că trebuie supravegheat în permanență? El este bolnav!

Era o îndrăzneală din partea ei, totuși Isabel crezu că a marcat un punct, căci fruntea răpitorului se încreți ușor. Se întoarse pentru a examina silueta fragilă a copilului, care fără nici o încurajare, se cuibări lângă Isabel gemând.

— Mă doare piciorul! Mă doare peste tot! Îl vreau pe tăticul meu!

— De acord, puteți rămâne cu el. Dar încercați să-l calmați căci de nu, voi fi obligat să iau măsuri. Ați înțeles?

Oh, da! se gândi Isabel cu un tremur de groază.

— Nu ne acoperiți ochii, ca în filme? îl întrebă ea, încercând cu orice preț să câștige timp…

Familia Haines se întorsese poate și mirați că nu o găsesc pe Isabel și pe Paul, vor începe să-i caute. Dar cum? Unde? Nimeni nu știa unde erau, nici din ce cauză plecaseră…

— Nu va fi necesar. Aceste drumuri străbat deșertul și cabanele sunt numeroase. Ar fi nevoie de o viață întreagă să le cercetezi pe toate! În câteva zile, copilul va fi luat. Mama lui are de gând să-l ducă la New York, de unde va intenta un proces fostului ei soț.

Isabel își reținu un strigăt de disperare. Ea contemplă capul buclat al lui Paul. El ridică spre ea niște ochi imploratori și ea îi strânse mâna cu putere pentru a-l face să tacă.

Merseră încă o jumătate de oră… Isabel era disperată. Tâmplele îi pulsau. Fața lui Paul era albă ca ceara.

— Vă implor, opriți-vă! Paul nu se simte bine. Spre imensa ei ușurare șoferul ascultă. El avugrijă chiar să deschidă portiera și să ajute copilul să coboare.

Zece minute! anunță el. Vă acord zece minute, de nu, vă veți trezi amândoi cu o inso-lație.

Reveni încet la locul lui și introduse o casetă în aparat, apoi se întoarse pentru a o fixa pe Isabel cu o privire disprețuitoare.

— Hm! Nu cred să mă fi ocupat de o afacere atât de simplă de secole! Să răpești doi invalizi! Nu veți ajunge prea departe dacă veți încerca să fugiți!

Orbită de lacrimi, Isabel se repezi spre Paul.

— Nu plânge, protestă el cu stoicism… Se va aranja totul. Tata ne va veni în ajutor.

Numai de-ar fi adevărat! Cele zece minute de pauză se terminară și ei fură împinși în mașină… Un sfert de oră mai târziu, o luară pe o potecă bătătorită, de pământ, care ducea la un fel de adăpost cu un acoperiș de tablă ruginită.

— Hai, ieșiți. Veți găsi cu ce să vă faceți o cafea! Pregătiți-o până mă duc să-mi transmit raportul la sediu.

Isabel îl văzu meșterind la un radio instalat pe tabloul de bord. Oare ar putea avea norocul să trimită un mesaj cuiva? Desigur nu… Toate acestea erau pregătite cu grijă de profesioniști.. Ea avu confirmarea când răpitorul lor pătrunse în cabană, mirosind cu plăcere aroma de cafea caldă.

— Iată un lucru bun! exclamă el. Este inutil să agravați situația… Ești dădaca copilului? Hei, ce glumă și cu aceste cazuri de răpiri de copii!

Sunt răpiți, ținuți o vreme la loc sigur… Scandalul aplanat, clientul vine să-i ia și să-i ducă unde trebuie.

— Oribil, strigă Isabel. Vă dați seama ce faceți?

— Asta-i slujba, frumoaso, și am nevoie de bani lichizi.

El se instală pe o bancă de lemn și-și puse picioarele pe masă.

— Nu te speria, scumpul meu, îi șopti ea discret lui Paul, refugiat într-un colț al încăperii.

— Nu, nu! Știu că tata va veni. Mă voi ocupa eu de tine!

— Bravo, băiete! râse temnicerul lor. întotdeauna, damele trebuie protejate. Nu vrei să locuiești cu maică-ta? După câte am înțeles e foarte bogată!

— N-o iubesc, bombăni Paul. Și nici ea nu are chef să mă vadă.

— Ba da! îmi dă zece mii de dolari să te recuperez!

— Credeți că-l consolați spunându-i asta? interveni Isabel. Mama lui l-a abandonat! Ea încearcă doar să-și atace fostul soț… Ascultați.. Dacă tatăl lui Paul ar accepta să vă dea zece mii de dolari, ați putea…

— Îmi pare rău, doamnă, o întrerupse el. Regula de aur a acestui joc este să nu schimbi niciodată țărmul… Țin la reputația mea. Dacă se răspândește zvonul că sunt un agent dublu, am terminat-o cu cariera.

Era de neclintit, insensibil. Isabel se gândi că a avut noroc că nu a aruncat-o din mașină puțin mai devreme.

— Poți să pregătești masa? întrebă el. Asta îți va permite să te gândești la altceva, să-ți ocupi mintea… Nu-ți voi face nici un rău.

— Cât timp ne veți păstra aici? întrebă ea îndreptându-se spre un aragaz antic.

Căldura era sufocantă, Paul era înfiorător de palid…

— Depinde… Trei, patru zile pentru băiat. Cât despre dumneata, nu știu. Am primit ordin să te las undeva în mijlocul deșertului. Poate vei fi obligată să rămâi până ce mama va fugi cu fiul ei… Ar fi prostesc să te lase să-i povestești totul tatălui, nu-i așa?

După-amiaza păru interminabilă. Isabel nu se atinse de meniul modest compus din diferite conserve. De câte ori veghease răpitorul lor asupra unor astfel de victime?

Știuse de la început că Tereza va sfârși prin a exercita asupra lor un șantaj de genul acesta Dar asta nu o încălzea cu nimic. Își aminti cum dispăruse Joël cu fosta soție, în cursul dezastruoasei serate. încercase Tereza o reconciliere?

Noaptea căzu și Paul, epuizat, acceptă să fie spălat. Cum va reuși ea să mențină un simulacru de rutină în această situație nemaipomenită? Într-un sens aceasta era condiția esențială a supraviețuirii…

Răpitorul lor dispăru, după ce anunțase că voia să ia legătura cu sediul central.

— Să încercăm să fugim! sugeră imediat băiețelul.

— Nu, Paul, ar fi prea periculos. S-ar putea să ne rătăcim, să ne învârtim în același loc ore în șir…

Portiera se trânti. Paza revenea.

— De ce nu mi-ai spus că ești căsătorită cu tatăl copilului? explodă el cu sprâncenele încruntate.

— De ce nu erați la curent? Sunteți un profesionist, nu? De altfel, asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

— Ba da! Mama este gata să asigure securitatea fiului, dar nu și pe a dumitale. Mi s-a spus să te abandonez aici. Bineînțeles, cu un mic efort din partea dumitale, aș fi dispus să fiu mai înțelegător…

— Ați promis că nu-mi faceți nici un rău. El ridică o sprânceană.

— Cine vorbește de asta, frumoaso? Putem negocia. Nu am împărțit patul cu o femeie frumoasă de secole…

Isabel simți cum îi îngheață sângele în vine. El o dezbrăca din priviri… Joël! Joël! Unde era el?

— Ce-i cu asta?

Isabel tresări. Cu o mișcare iute, răpitorul îi împinse lângă perete. Cu o mână, scotoci în buzunarul interior al hainei, de unde scoase un pistol.

— Nu mișcați! Nici un zgomot. Nu… Dar mai bine…

Apucând băiețelul de mijloc, îl propulsa spre ușă.

În tăcerea nopții, în plin deșert, zgomotul motorului părea anormal de puternic. Isabel își ținu respirația… Zgomotul se apropia. Dumnezeule! Venea cineva! Cineva risca viața lui Paul fără să-și dea seama!

Până la urmă, nefiind în stare să mai suporte nesiguranța, se repezi afară. Un automobil se opri într-un scrâșnet de roți ridicând nori de praf. Din el coborî o femeie… Ea se aruncă asupra copilului… Tereza!

Apoi, apăru o altă siluetă mare, impunătoare, atletică.

Isabel se clătină. Joël! Joël era cu Tereza! De ce? Ea se întoarse, distrusă.

O mână i se puse pe umăr și ea fu cuprinsă de o speranță nebună… Dar nu era decât Chet.

— Te simți bine? întrebă el.

— Da, da. Mi-ar place să plec de aici.

— Nici o problemă. Mașina mea este chiar in spatele mașinii lui Joël. Te duc la Fairlea, dacă vrei…

— La Fairlea?

— Da. Joël a organizat totul. Dumneata și Paul aveți o consultație la spital. Tereza e bătută în cap dacă și-a putut imagina o astfel de acțiune! Am crezut că Joël o va omorî!

Trecuse de miezul nopții, când medicii terminară s-o examineze pe Isabel. Joël și Paul tot nu apăruseră.

— Ați fost victima unul șoc puternic, declară internul cu un surâs îngăduitor. Veți petrece noaptea aici, nu se știe niciodată… O să vă administrez un calmant, încercați să dormiți.

Isabel se pregăti să protesteze, dar fu repede preluată de o infirmieră eficace care o conduse în camera ei.

— Joël… murmură Isabel cu ochii plini de lacrimi. Eu…

— Dormiți, doamnă Sinclair. Îl veți vedea mâine dimineață pe soțul dumneavoastră.

* * *

— Isabel…

Vocea o atinse străbătând un val de inconștiență, încercă să ridice capul, dar acesta era ciudat de greu.

— Isabel!

Ea deschise ochii… Din motive pe care nu le cunoștea, asocia această voce cu durerea.

— Iată-te în sfârșit printre noi! Doctorul James mi-a explicat că ți-a dat un somnifer, Ieri seară.

— Joël… Unde e Paul?

— E bine. L-au ținut și pe el azi-noapte, dar ucum e foarte bine. Infirmiera spune că ai vorbit prin somn, dar tot ce spuneai era de neînțeles, se pare.

Cu atât mai bine! își spuse ea, reamintindu-și câteva dintre visele ei… Joël jucase un rol principal în ele, bineînțeles.

— Mâine ne întoarcem acasă, reluă el, cu spatele la ea. Trebuie să discutăm, Isabel. Evităm de prea multă vreme o discuție serioasă.

Ce? Ce voia să spună cu asta? Hotărâse să se împace cu Tereza?

Doctorul James intră aproape de ora prânzului.

— Cum vă simțiți? Mai bine!… Bine, bine. Apropo! V-ați hotărât pentru operație?

Isabel lăsă capul in jos. Piciorul ei! Îi veni să izbucnească într-un râs amar, la ce i-ar folosi să se vindece complet?

Edith și Lee îi făcură o vizită a doua zi după amiază. Joël le recomandase fără îndoială să nu pună nici o întrebare. Edith, palidă, încordată, evita s-o

privească în față… Se sfârșise… Joël continua s-o iubească pe fosta lui soție.

Ea știa de la început că această căsătorie nu însemna nimic. Ea semnase o hârtie prin care promitea să plece după șase luni, fără să protesteze. Joël o dorise poate, dar n-o iubise niciodată…

Aterizară pe aeroportul din Manchester patruzeci și opt de ore mai târziu. Isabel dormise aproape tot timpul călătoriei și, spre marea ei disperare, descoperi, trejindu-se, că era cuibărită lângă Joël… Se îndepărtă numaidecât de el.

Casa era rece și întunecată. Ce schimbare, după California. Și totuși, Isabel se simțea aici ca la ea acasă. Poate că bruma care învăluia dealurile era în mai mare armonie cu starea el de spirit?

În timp ce Joël coborî în pivnița să aprindă încălzirea centrală, ea pregăti ceaiul. Dintre toți trei, Paul părea că suportase cel mai bine zborul. Aventura sa nu-l marcase deloc… Cum va reacționa când va afla că mama lui urma să revină?

Trecuseră deja de trei zile, când Joël se hotărî să abordeze subiectul crucial… Trei zile, în care Isabel se agățase prostește de speranța că această discuție nu va avea loc niciodată.

El o întrebă dacă putea să-i acorde o jumătate de oră, în biroul lui, după ce Paul se va culca.

Cu inima grea, Isabel pătrunse în încăpere și se așeză ascultătoare în fotoliul pe care i-l arătă el. El rămase un timp în fața el, fixând-o cu o privire atenta și gravă.

— Isabel, nu-mi va fi ușor, spuse el în sfârșit. Dumnezeu știe cât de dur am fost cu dumneata chiar de la începutul acestei afaceri smintite, dar după aceste incidente cu Paul…

Tăcu și-și trecu o mână prin păr, cu un gest obosit.

— Ce încerc să-ți spun, Isabel, este că te eliberez de angajamentele dumitale.

El se întoarse. Cu pleoapele coborâte, ea nu îndrăzni să ridice capul, de frică să nu-și trădeze disperarea. Auzi zgomotul unui sertar care se deschidea, apoi se închidea.

— Iată, reluă el brusc. Ți-am propus douăzeci și cinci de mii de lire, dar…

Palidă ca moartea, Isabel contemplă cecul pe care el i-l flutura pe sub nas.

— Cincizeci de mii!

— Pentru a-mi împăca conștiința, râse el ironic. Vei putea să-i plătești chirurgului toate facturile.

— Într-adevăr, murmură ea, încercând să se convingă singură că se va consola cu timpul… Cine știe, poate Robert își va schimba părerea, când mă va vedea vindecată!

…Ea se ridică, afișând un surâs care se voia recunoscător, și, îndreptându-și umerii, ieși din încăpere.

Refugiată în camera el, rupse cecul în mii de bucăți pe care le aruncă în coș. Apoi, se închise cu cheia în baie și plânse multă vreme, ascunzându-și

suspinele sub jetul fierbinte al dușului Joël o plătea să plece! Era prea de tot, durerea era de nesuportat! Dacă s-ar fi abținut să-i ofere acești bani, ar fi putut, în cele din urmă. să suporte concedierea… ceea ce ar fi fost ridicol, pentru că la început acceptase propunerea în scopul de a câștiga bani… cel puțin, în aparență. Numai că iată, între timp, se îndrăgostise de el. Comisese o greșeală grosolană crezând că el avea un oarecare respect pentru ea. Ce proastă era! A fost de-ajuns să reapară Tereza și… Acum era nerăbdător să scape de ea…

Ieși de sub duș și se înfășură într-un prosop flaușat, prea tulburată să-și mai dea silința să se șteargă corect. În cameră, rămase nemișcată, paralizată de uimire.

Joël era așezat la marginea patului, cu brațele încrucișate pe piept. De la întoarcerea din America, dormeau în camere separate. De ce urcase el în seara aceasta, când ea era atât de vulnerabilă?

— Joël, gemu ea ducându-și o mână la piept Ce… de ce ești aici?

— Nu am terminat discuția noastră.

— Ce mai vrei? Un document semnat care să precizeze data plecării mele? Pot să dispar imediat, dacă dorești! Ce este? Tereza e atât de grăbită să revină!

Ea făcu o pauză. Joël nu o privea. El fixa grămada de bucăți de hârtie ruptă.

— De ce ai făcut asta? întrebă el cu o voce scăzută.

O clipă ea se gândi să-i răspundă că suma i se părea prea modestă dar se răzgândi și scoase un suspin adânc.

— Nu pot să accept. Amorul meu propriu, mândria mea, dorința mea de a păstra puțină demnitate, m-au împiedicat.

— Această sumă ți-ar fi permis totuși să suporți intervenția chirurgicală. Doctorul James mi-a povestit totul în această privință. Pentru asta ai vrut să participi la acest mic joc la început, nu?

— Într-adevăr… admise ea.

— Atunci de ca l-ai distrus? Oare să fi descoperit Robert dintr-odată că te iubește așa cum ești?

— Robert?

— Da, Robert! Îți amintești de el… bărbatul pe care îl iubești. Cel la care te gândeai când te sărutam…

— În același timp, dumneata te gândeai la Tereza! răspunse ea. Acum ai recuperat-o și vrei să te debarasezi de mine! Nu-ți fie frică, plec. Eu…

El o fulgeră cu o privire furioasă și neîncrezătoare în același timp.

— Ești nebună.. Nici nu mai vreau să aud vorbindu-se despre Tereza! Era s-o strâng de gât. când am descoperit uneltirile ei! Când m-am întors la familia Haines, Paul și dumneata lipseați. Am crezut că-mi pierd mințile. Am zărit numărul de telefon al lui Chet, mâzgălit pe carnețelul din hol. Am crezut că ai fugit cu el… El a subliniat de altfel că nu s-ar fi lăsat rugat. Cine ar rezista, mă întreb! Chet a venit imediat după aceea și mi-a spus că îl duceai pe Paul la spitalul din Fairlea. Am verificat această informație prin secretara doctorului. Ea nu era la curent. Am format deci celălalt număr scris deasupra

numărului lui Chet, și am dat peste o agenție de detectivi particulari. Abia atunci am înțeles…

— Cu alte cuvinte, dumneata și Tereza…

— Totul s-a terminat între Tereza și mine, și dacă ai avea răbdare să mă asculți până la capăt ai afla că o singură femeie contează în viața mea. Ea este aici, în fața mea…

Încet, cu prudență, el se aplecă asupra el pentru a-i lua buzele. Arzând de iubire, ea se clătină, apoi își trecu ambele brațe în jurul gâtului lui pentru a savura mai bine extazul acestui sărut.

— Te mai îndoiești de sentimentele mele pentru tine? murmură el în sfârșit, pe un ton ironic. Să mai știi un lucru, iubita mea: eram bolnav de spaimă știindu-l pe Paul în mâinile acelei brute. Dar eram și mai înnebunit la gândul că ar putea să-ți facă vreun rău. Am amenințat-o pe Tereza, i-am spus că-i voi povesti totul lui Hal dacă nu-mi spunea imediat unde vă puteam găsi. Nu a avut încotro și a mărturisit, după ce a încercat să reziste timp de mai multe minute.

— Eram convinsă că o mai iubești. Ați dispărut în timpul recepției, și…

— Ea m-a tras deoparte! Și dacă am urmat-o a fost doar ca să te apăr împotriva ei. Și cum mi-ai mulțumit? Te-ai topit în brațele altuia. L-aș fi strâns bucuros de gât! Întotdeauna am avut pretenția că sunt o ființă umană, dar tu ai știut să trezești în mine instincte bestiale și sălbatice. Dacă nu m-aș fi stăpânit, după acea seară, eu…

— M-am gândit că ai renunțat la relația noastră pentru că nu mă iubeai, îl mărturisi ea, cu o umbră de surâs pe buze.

— Te-am iubit din primul moment, Isabel. Tu nu m-ai iubit pe mine.

— Nu-i adevărat! răspunse ea. Din nefericire eram obsedată de piciorul meu.

— Doctorul James mi-a spus că ai renunțat la operație. Acesta este motivul pentru care țineam să ți-o ofer.

— Nu suportam să fiu cumpărată.

— Oh, Isabel… Am pierdut atâta timp! Prima dată când te-am văzut, păreai în același timp foarte vulnerabilă și grozav de puternică. Am crezut că ești ca celelalte, dar când te-am văzut cu Paul am înțeles că mă înșelam. Am luptat din toate puterile împotriva acestei iubiri pentru tine… Nu-ți poți închipui câte seri am petrecut încercând să lucrez, aici, în timp ce visam să te îmbrățișez, în felul acesta…

Dându-i la o parte prosopul, o atrase lângă el. Fără rușine, Isabel îi oferi fața, în timp ce degetele sale îi descheiau încet cămașa.

— Isabel, mormăi el, cu o sclipire de dorință în ochi.

O ridică în brațe și o așeză pe pat.

— Începând de acum, căsătoria noastră încetează să mai fie o mascaradă, pentru a căpăta o semnificație reală și profundă, murmură el.

Ea scoase un geamăt. Ce bine se simțea în brațele lui.

— Spune-mi că mă iubești, îi ordonă el cu un glas răgușit.

— Te iubesc! Te iubesc!

El era întruchiparea vie a viselor ei cele mai ascunse. Dacă, la un moment dat, era supărată că accidentul ei i l-a răpit pe Robert, azi, ea era recunoscătoare destinului că i-a rezervat atâtea suferințe. Datorită lor, l-a întâlnit pe Joël pe care îl iubea cu ardoare…

Mângâierile lui aţâţau cu disperare flăcările pasiunii ei. Focul nu întârzie să-i învăluie. Dar ei nu-i era frică. Cu Joël, ea era în siguranță şi putea să se abandoneze dorinței care îi consuma pe amândoi.

Coperta 4